

Fișă tematică

Clasificarea tarifară a mărfurilor

Prefață

Uniunea Europeană cuprinde o uniune vamală care se extinde la ansamblul schimburilor de mărfuri. Aceasta include două componente principale. Pe de o parte, prevede interzicerea, între statele membre, a taxelor vamale la import și la export, precum și a tuturor taxelor cu efect echivalent, atât în ceea ce privește produsele originare din statele membre, cât și în ceea ce privește produsele provenite din țări terțe care se află în liberă circulație în statele membre. Pe de altă parte, aceasta impune adoptarea unui tarif vamal comun în relațiile cu țările terțe.

Acesta din urmă cuprinde o Nomenclatură combinată (denumită în continuare „NC”) a mărfurilor care permite încadrarea tuturor mărfurilor importate sau exportate la poziții tarifare specifice. Acesta este obiectul unei operațiuni de clasificare tarifară.

Întrucât valoarea taxelor vamale care trebuie percepute de autoritățile vamale ale statelor membre depinde de clasificarea tarifară a produsului în cauză și întrucât veniturile provenite din aceste taxe constituie resurse proprii ale Uniunii, clasificarea tarifară a mărfurilor prezintă o importanță deosebită atât din punctul de vedere al protejării intereselor financiare ale Uniunii, cât și din cel al intereselor operatorilor economici în cauză.

Or, această operațiune poate genera numeroase dificultăți, în special atunci când se referă la mărfuri complexe. Pentru a îndeplini acest obiectiv în conformitate cu cerințele inerente principiului securității juridice, a fost instituit un regim juridic la nivel european¹.

Regimul european de clasificare tarifară se bazează pe Sistemul armonizat de denumire și codificare a mărfurilor (denumit în continuare „SA”), elaborat de Organizația Mondială a Vămirilor (denumită în continuare „OMV”) și instituit prin Convenția internațională privind Sistemul armonizat de denumire și codificare a mărfurilor (denumită în continuare „Convenția privind SA”), încheiată la Bruxelles la 14 iunie 1983 și aprobată, împreună cu Protocolul de modificare a acesteia din 24 iunie 1986, în numele Comunității Economice Europene, prin Decizia 87/369².

În temeiul articolului 3 alineatul (1) din Convenția privind SA, fiecare parte contractantă se angajează ca nomenclaturile sale tarifare și statistice să fie conforme cu SA, să utilizeze toate pozițiile și subpozițiile acestuia, fără completări sau modificări, precum și codurile aferente acestora și să respecte ordinea de numerotare a sistemului menționat. Fiecare parte contractantă se angajează de asemenea să aplice normele generale de

¹ Sistemul european de clasificare a mărfurilor se împarte în două părți, și anume NC și Tariful integrat al Uniunii Europene (TARIC), stabilit de Comisie, care furnizează informații privind nivelurile taxelor vamale corespunzătoare și alte măsuri aplicabile unor bunuri specifice în Uniune și care este compus din codul de opt cifre al NC completat cu două cifre suplimentare.

² Decizia 87/369/CEE a Consiliului din 7 aprilie 1987 privind încheierea Convenției internaționale privind Sistemul armonizat de denumire și codificare a mărfurilor, precum și a protocolului de modificare a acesteia (JO 1987, L 198, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 3, p. 199).

interpretare a SA, precum și toate notele de la secțiuni, capitole și subpoziții ale SA și să nu modifice domeniul de aplicare al acestora din urmă. OMV aprobă, în condițiile stabilite la articolul 8 din Convenția privind SA, notele explicative și avizele de clasificare adoptate de Comitetul SA.

Acest regim, care rezultă din Regulamentul nr. 2658/87 al Consiliului³, a cărui anexă este actualizată periodic⁴, în special pentru a include noi coduri sau subdiviziuni suplimentare, cuprinde regulile generale de interpretare, note explicative, precum și regulamente de clasificare adoptate de Comisie. Astfel, Curtea are, în exercitarea competențelor care îi sunt atribuite, sarcina de a asigura coerența în aplicarea regulilor și actelor menționate anterior. În acest scop, Curții i se solicită, prin intermediul trimiterilor preliminare adresate de instanțele naționale, să precizeze interpretarea regulilor generale care reglementează clasificarea tarifară și criteriile aplicabile în această materie, să clarifice domeniul de aplicare al pozițiilor și subpozițiilor NC, precum și să se pronunțe asupra validității regulamentelor de clasificare adoptate de Comisie.

Fără a proceda ea însăși la clasificarea tarifară a produsului în cauză, Curtea este astfel chemată să furnizeze tuturor părților interesate toate elementele utile pentru a asigura o clasificare corectă, oferind de asemenea, dacă este cazul, indicații relevante în scopul exercitării competențelor care revin autorităților vamale, precum și instanțelor naționale în viitor.

În acest mod, Curtea a avut ocazia, în numeroase rânduri, să precizeze elementele care trebuie luate în considerare în scopul clasificării, cum ar fi destinația sau funcția unui produs, precum și al interpretării noțiunilor relevante pentru clasificarea produselor care conțin multiple componente sau care fac parte dintr-un alt bun.

Toate aceste elemente ale jurisprudenței abundente a Curții, ca urmare a complexității și a caracterului tehnic adesea foarte ridicat ale produselor examinate, contribuie în mod inevitabil la importanța rolului acestei jurisprudențe în materie de clasificare tarifară a mărfurilor.

Prezenta fișă tematică urmărește să ofere o imagine de ansamblu asupra elementelor-cheie ale acestei jurisprudențe. În acest sens, trebuie subliniat că, în mod regulat, Curtea este chemată să se pronunțe, cu titlu preliminar, asupra unor chestiuni care, dincolo de natura lor juridică, se referă la aspecte științifice și tehnice specifice, legate de caracteristicile și proprietățile obiective ale mărfurilor în cauză. Prin urmare, indicațiile furnizate de jurisprudența Curții figurează adesea printre considerațiile și aprecierile specifice unor mărfuri determinate. În consecință, pentru a permite cititorului să înțeleagă mai bine contextul factual și juridic specific fiecăreia dintre deciziile

³ Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului din 23 iulie 1987 privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful vamal comun (JO 1987, L 256, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 4, p. 3). Acest regulament a instituit NC, care îndeplinește în același timp cerințele TVC, ale statisticilor comerțului exterior al Uniunii și ale altor politici ale Uniunii referitoare la importul sau exportul de mărfuri.

⁴ Anexa I la Regulamentul nr. 2658/87 al Consiliului a fost înlocuită cu o nouă anexă pe baza Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2021/1832 al Comisiei din 12 octombrie 2021 de modificare a anexei I la Regulamentul nr. 2658/87 (JO 2021, L 385, p. 1), care a intrat în vigoare la 1 ianuarie 2022.

Clasificarea tarifară a mărfurilor

selectate, fără a afecta inteligibilitatea prezentei fișe tematice în ansamblul său, elementele-cheie ale jurisprudenței Curții sunt prezentate în contextul concret al fiecărei decizii și, pe cât posibil, evidențiate cu caractere italice.

Listă de abrevieri

ATI: Acordul privind comerțul cu produse ale tehnologiei informației

CEN: Comitetul European de Standardizare

NC: Nomenclatura combinată

OMV: Organizația Mondială a Vămirilor

OMC: Organizația Mondială a Comerțului

ITO: Informație tarifară obligatorie

SA: Sistemul armonizat de denumire și codificare a mărfurilor

TVC: Tariful vamal comun

Lista actelor vizate

Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului din 23 iulie 1987 privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful vamal comun (JO 1987, L 256, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 4, p. 3)

Regulamentul (CEE) nr. 3174/88 al Comisiei din 21 septembrie 1988 de modificare a anexei I la Regulamentul nr. 2658/87 (JO 1988, L 298, p. 1); **Regulamentul (CEE) nr. 548/89** al Comisiei din 28 februarie 1989 privind clasificarea anumitor mărfuri în Nomenclatura combinată (JO 1989, L 60, p. 31, Ediție specială, 02/vol. 4, p. 105); **Regulamentul (CEE) nr. 812/89** al Comisiei din 21 martie 1989 privind clasificarea anumitor mărfuri în Nomenclatura combinată (JO 1989, L 86, p. 25, Ediție specială, 02/vol. 4, p. 118); **Regulamentul (CEE) nr. 2886/89** al Comisiei din 2 august 1989 de modificare a anexei I la Regulamentul nr. 2658/87 (JO 1989, L 282, p. 1); **Regulamentul (CEE) nr. 2472/90** al Comisiei din 31 iulie 1990 de modificare a anexei I la Regulamentul nr. 2658/87 (JO 1990, L 247, p. 1); **Regulamentul (CEE) nr. 2587/91** al Comisiei din 26 iulie 1991 de modificare a anexei I la Regulamentul nr. 2658/87 (JO 1991, L 259, p. 1); **Regulamentul (CEE) nr. 2505/92** al Comisiei din 14 iulie 1992 de modificare a anexelor I și II la Regulamentul nr. 2658/87 (JO 1992, L 267, p. 1) și **Regulamentul (CEE) nr. 2551/93** al Comisiei din 10 august 1993 de modificare a anexei I la Regulamentul nr. 2658/87 (JO 1993, L 241, p. 1)

Regulamentul (CE) nr. 535/94 al Comisiei din 9 martie 1994 de modificare a anexei I la Regulamentul (CE) nr. 2658/87 (JO 1994, L 68, p. 15); **Regulamentul (CE) nr. 3115/94** al Comisiei din 20 decembrie 1994 de modificare a anexelor I și II la Regulamentul nr. 2658/87 (JO 1994, L 345, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 6, p. 231); **Regulamentul (CE) nr. 1165/95** al Comisiei din 23 mai 1995 privind clasificarea anumitor mărfuri în Nomenclatura combinată (JO 1995, L 117, p. 15, Ediție specială, 02/vol. 8, p. 11); **Regulamentul (CE) nr. 3009/95** al Comisiei din 22 decembrie 1995 de modificare a anexei I la Regulamentul nr. 2658/87 (JO 1995, L 319, p. 1); **Regulamentul (CE) nr. 1734/96** al Comisiei din 9 septembrie 1996 de modificare a anexei I la Regulamentul nr. 2658/87 (JO 1996, L 238, p. 1); **Regulamentul (CE) nr. 1196/97** al Comisiei din 27 iunie 1997 privind clasificarea anumitor mărfuri în Nomenclatura combinată (JO 1997, L 170, p. 13, Ediție specială, 02/vol. 10, p. 99); **Regulamentul (CE) nr. 1624/97** al Comisiei din 13 august 1997 de modificare a anexei I la Regulamentul nr. 2658/87 (JO 1997, L 224, p. 16); **Regulamentul (CE) nr. 1264/98** al Comisiei din 17 iunie 1998 privind clasificarea anumitor mărfuri în Nomenclatura combinată (JO 1998, L 175, p. 4, Ediție specială, 02/vol. 10, p. 264); **Regulamentul (CE) nr. 2261/98** al Comisiei din 26 octombrie 1998 de modificare a anexei I la Regulamentul nr. 2658/87 (JO 1998, L 292, p. 1); **Regulamentul (CE) nr. 2518/98** al Comisiei din 23 noiembrie 1998 privind clasificarea anumitor mărfuri în Nomenclatura combinată (JO 1998, L 315, p. 3, Ediție specială, 02/vol. 11, p. 42); **Regulamentul (CE) nr. 2204/1999** al Comisiei din 12 octombrie 1999 de modificare a

anexei I la Regulamentul nr. 2658/87 (JO 1999, L 278, p. 1); **Regulamentul (CE) nr. 2388/2000** al Comisiei din 13 octombrie 2000 de modificare a anexei I la Regulamentul nr. 2658/87 (JO 2000, L 264, p. 1); **Regulamentul (CE) nr. 2031/2001** al Comisiei din 6 august 2001 de modificare a anexei I la Regulamentul nr. 2658/87 (JO 2001, L 279, p. 1); **Regulamentul (CE) nr. 1832/2002** al Comisiei din 1 august 2002 de modificare a anexei I la Regulamentul nr. 2658/87 (JO 2002, L 290, p. 1); **Regulamentul (CE) nr. 1789/2003** al Comisiei din 11 septembrie 2003 de modificare a anexei I la Regulamentul nr. 2658/87 (JO 2003, L 281, p. 1); **Regulamentul (CE) nr. 1871/2003** al Comisiei din 23 octombrie 2003 de modificare a anexei I la Regulamentul nr. 2658/87 (JO 2003, L 275, p. 5); **Regulamentul (CE) nr. 2344/2003** al Comisiei din 30 decembrie 2003 de modificare a anexei I la Regulamentul nr. 2658/87 (JO 2003, L 346, p. 38); **Regulamentul (CE) nr. 754/2004** al Comisiei din 21 aprilie 2004 privind clasificarea anumitor mărfuri în Nomenclatura combinată (JO 2004, L 118, p. 32, Ediție specială, 02/vol. 17, p. 23); **Regulamentul (CE) nr. 1810/2004** al Comisiei din 7 septembrie 2004 de modificare a anexei I la Regulamentul nr. 2658/87 (JO 2004, L 327, p. 1); **Regulamentul (CE) nr. 1719/2005** al Comisiei din 27 octombrie 2005 de modificare a anexei I la Regulamentul nr. 2658/87 (JO 2005, L 286, p. 1); **Regulamentul (CE) nr. 400/2006** al Comisiei din 8 martie 2006 privind clasificarea anumitor mărfuri în Nomenclatura combinată (JO 2006, L 70, p. 9, Ediție specială, 02/vol. 20, p. 109); **Regulamentul (CE) nr. 1549/2006** al Comisiei din 17 octombrie 2006 de modificare a anexei I la Regulamentul nr. 2658/87 (JO 2006, L 301, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 21, p. 3); **Regulamentul (CE) nr. 1214/2007** al Comisiei din 20 septembrie 2007 de modificare a anexei I la Regulamentul nr. 2658/87 (JO 2007, L 286, p. 1); **Regulamentul (CE) nr. 1031/2008** al Comisiei din 19 septembrie 2008 de modificare a anexei I la Regulamentul nr. 2658/87 (JO 2008, L 291, p. 1); **Regulamentul (CE) nr. 948/2009** al Comisiei din 30 septembrie 2009 de modificare a anexei I la Regulamentul nr. 2658/87 (JO 2009, L 287, p. 1) și **Regulamentul (CE) nr. 1051/2009** al Comisiei din 3 noiembrie 2009 privind clasificarea anumitor mărfuri în Nomenclatura combinată (JO 2009, L 290, p. 56)

Regulamentul (UE) nr. 861/2010 al Comisiei din 5 octombrie 2010 de modificare a anexei I la Regulamentul nr. 2658/87 (JO 2010, L 284, p. 1) și **Regulamentul (UE) nr. 1006/2011** al Comisiei din 27 septembrie 2011 de modificare a anexei I la Regulamentul nr. 2658/87 (JO 2011, L 282, p. 1)

Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 620/2011 al Comisiei din 24 iunie 2011 de modificare a Regulamentului nr. 2658/87 (JO 2011, L 166, p. 16); **Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 727/2012** al Comisiei din 6 august 2012 privind clasificarea anumitor mărfuri în Nomenclatura combinată (JO 2012, L 213, p. 5); **Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 927/2012** al Comisiei din 9 octombrie 2012 de modificare a anexei I la Regulamentul nr. 2658/87 (JO 2012, L 304, p. 1); **Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 1001/2013** al Comisiei din 4 octombrie 2013 de modificare a anexei I la Regulamentul nr. 2658/87 (JO 2013, L 290, p. 1); **Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 113/2014** al Comisiei din 4 februarie 2014 privind clasificarea anumitor mărfuri

în Nomenclatura combinată (JO 2014, L 38, p. 20); **Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 1101/2014** al Comisiei din 16 octombrie 2014 de modificare a anexei I la Regulamentul nr. 2658/87 (JO 2014, L 312, p. 1); **Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 1212/2014** al Comisiei din 11 noiembrie 2014 privind clasificarea anumitor mărfuri în Nomenclatura combinată (JO 2014, L 329, p. 3); **Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/1754** al Comisiei din 6 octombrie 2015 de modificare a anexei I la Regulamentul nr. 2658/87 (JO 2015, L 285, p. 1) și **Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2016/1140** al Comisiei din 8 iulie 2016 privind clasificarea anumitor mărfuri în Nomenclatura combinată (JO 2016, L 189, p. 1)

Regulamentul (CEE) nr. 950/68 al Consiliului din 28 iunie 1968 privind Tariful vamal comun (JO 1968, L 172, p. 1); **Regulamentul (CEE) nr. 1/71** al Consiliului din 17 decembrie 1970 de modificare a Regulamentului nr. 950/68 (JO 1971, L 1, p. 1); **Regulamentul (CEE) nr. 3400/84** al Consiliului din 27 noiembrie 1984 de modificare a Regulamentului nr. 950/68 (JO 1984, L 320, p. 1) și **Regulamentul (CEE) nr. 750/87** al Consiliului din 16 martie 1987 de modificare a Regulamentului nr. 950/68 (JO 1987, L 76, p. 1)

Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO 1992, L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58)

Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului nr. 2913/92 (JO 1993, L 253, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 7, p. 3)

Regulamentul (CE) nr. 82/97 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 decembrie 1996 de modificare a Regulamentului nr. 2913/92 (JO 1997, L 17, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 9, p. 250)

Regulamentul (CE) nr. 12/97 al Comisiei din 18 decembrie 1996 de modificare a Regulamentului nr. 2454/93 (JO 1997, L 9, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 9, p. 74)

Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii (reformare) (JO 2013, L 269, p. 1)

Regulamentul (CE) nr. 1601/2001 al Consiliului din 2 august 2001 privind instituirea unui drept antidumping definitiv și perceperea cu titlu definitiv a dreptului antidumping provizoriu instituit la importurile anumitor cabluri din fier sau din oțel originare din Republica Cehă, Rusia, Thailanda și Turcia (JO 2001, L 211, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 24, p. 114)

Directiva 92/83/CEE a Consiliului din 19 octombrie 1992 privind armonizarea structurilor accizelor la alcool și băuturi alcoolice (JO 1992, L 316, p. 21, Ediție specială, 09/vol. 1, p. 152)

Directiva 2008/118/CE a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind regimul general al accizelor și de abrogare a Directivei 92/12/CEE (JO 2009, L 9, p. 12)

Directiva 98/70/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 1998 privind calitatea benzinei și a motorinei și de modificare a Directivei 93/12/CEE a Consiliului (JO 1998, L 350, p. 58, Ediție specială, 13/vol. 26, p. 3)

Directiva 93/42/CEE a Consiliului din 14 iunie 1993 privind dispozitivele medicale (JO 1993, L 169, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 11, p. 244)

Directiva 2001/83/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 noiembrie 2001 de instituire a unui cod comunitar cu privire la medicamentele de uz uman (JO 2001, L 311, p. 67, Ediție specială, 13/vol. 33, p. 3), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2011/62/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2011 (JO 2011, L 174, p. 74)

Directiva 2014/77/UE a Comisiei din 10 iunie 2014 de modificare a anexelor I și II la Directiva 98/70 (JO 2014, L 170, p. 62)

Cuprins

PREFAȚĂ	3
LISTĂ DE ABREVIERI.....	6
LISTA ACTELOR VIZATE.....	7
I. CONSIDERAȚII GENERALE PRIVIND NATURA ȘI ÎNTINDEREA ATRIBUȚIILOR CARE REVIN INSTANȚEI UNIUNII, PRECUM ȘI CRITERIILE DE APRECIERE RELEVANTE	12
II. PRINCIPII APLICABILE CLASIFICĂRII TARIFARE	20
1. Conținutul și domeniul de aplicare al regulilor generale de interpretare	20
1.1. Regula 1 – valoarea termenilor pozițiilor și subpozițiilor și a textului titlurilor NC.....	20
1.2. Regula 2 (a) și (b) – principii aplicabile articolelor, în funcție de statutul lor finit sau complet, precum și materialelor, în funcție de utilizarea lor....	22
1.3. Regula 3 (a)-(c) – principii aplicabile produselor amestecate sau articolelor asociate care pot fi clasificate la mai mult de o poziție.....	24
1.4. Regulile 4-6 – regulă implicită, regulă specială pentru anumite containere, regulă privind comparațiile între subpoziții.....	33
2. Criterii de clasificare.....	36
2.1. Caracteristici și proprietăți obiective ale produsului.....	36
2.2. Destinația produsului.....	46
2.3. Utilizarea produsului.....	53
2.4. Funcția produsului.....	60
III. SURSE ALE REGIMULUI APLICABIL PROCEDURII DE CLASIFICARE TARIFARĂ	66
1. Note explicative.....	66
1.1. Note explicative ale OMV.....	66
1.2. Note explicative ale Comisiei.....	71
2. Regulamente de clasificare tarifară adoptate de Comisie.....	77
3. Aviz de clasificare și informații tarifare obligatorii.....	87
3.1. Aviz de clasificare al OMV și al Comitetului Codului vamal	87
3.2. Informații tarifare obligatorii.....	90
4. Alte acte juridice obligatorii.....	99

I. Considerații generale privind natura și întinderea atribuțiilor care revin instanței Uniunii, precum și criteriile de apreciere relevante

Hotărârea din 7 mai 1991, Post (C-120/90, [EU:C:1991:196](#))

„Tariful vamal comun – Poziții tarifare – Produs care conține 76,6 % proteine, 5 % lactoză și 2,1 % grăsimi, fără zahăr detectabil, obținut prin ultrafiltrare – Clasificare la poziția 0404 90 33 din Nomenclatura combinată”

În cauza în care s-a pronunțat această hotărâre, Curtea a fost chemată să răspundă la întrebarea dacă o pulbere denumită „concentrat de proteine din zer 75 %”, obținută prin ultrafiltrarea zerului și care conține 76,6 % proteine, 2,1 % grăsimi și 5 % lactoză, fără zahăr detectabil, trebuie clasificată la subpoziția 0404 90 33 din TVC⁵, „produse obținute din compuși naturali ai laptelui”, sau dacă acest produs se încadrează la „zer”, la subpoziția 0404 10 11 din TVC.

În primul rând, Curtea amintește că, potrivit unei jurisprudențe constante, criteriul decisiv pentru clasificarea tarifară a mărfurilor trebuie să aibă în vedere, în general, caracteristicile și proprietățile obiective ale acestora, astfel cum sunt definite de textul pozițiilor și subpozițiilor din TVC, precum și în notele de secțiuni sau de capitole.

În această privință, Curtea constată că subpozițiile 0404 10 și 0404 90 din TVC vizează două grupe de produse, intitulate, pe de o parte, „zer [...]” (subpoziția 0404 10) și, pe de altă parte, „produse obținute din compuși naturali ai laptelui [...]” (subpoziția 0404 90). În continuare, aceasta arată că notele explicative precizează că zerul în sensul poziției 0404 din TVC este alcătuit din componente naturale care rămân atunci când grăsimile și cazeina au fost eliminate din lapte. În conformitate cu aceste note explicative, zerul poate fi parțial delactozat sau demineralizat și poate fi concentrat.

Astfel, Curtea concluzionează că este necesar să se compare proporția de lactoză conținută în zer și într-un produs precum cel din cauza principală pentru a se aprecia dacă acesta din urmă poate fi considerat un zer parțial delactozat, în sensul notelor explicative.

În plus, Curtea face trimitere la jurisprudența sa potrivit căreia, pentru a putea fi clasificat într-o anumită subpoziție din TVC, un produs trebuie să conțină componentele esențiale ale produsului de bază, iar compoziția sa nu poate diferi în mod fundamental, în ceea ce privește proporțiile, de cea a produsului de bază. Curtea constată că aceasta nu este situația unui concentrat de proteine din zer 75 % de tipul celui în cauză în fața instanței naționale, în măsura în care, pe de o parte, proporția de lactoză din acest produs nu mai reprezintă decât aproximativ o paisprezecime din valoarea conținută în

⁵ TVC care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 950/68, în versiunea care rezultă din anexa la Regulamentul nr. 3174/88.

mod obișnuit în zerul praf și, pe de altă parte, ca urmare a eliminării aproape totale a lactozei, proporțiile celorlalte componente ale zerului s-au modificat de asemenea în mod substanțial.

Pe baza acestor considerații, Curtea decide că un produs precum cel din cauza principală nu poate fi clasificat la subpoziția 0404 10 din TVC, în măsura în care acesta nu mai prezintă caracteristicile esențiale ale produsului de bază „zer”.

În schimb, Curtea constată că un concentrat de proteine de tipul celui în discuție în litigiul principal prezintă caracteristicile obiective definite de textul subpoziției 0404 90 33.

Curtea subliniază că această concluzie este confirmată de faptul că Comitetul pentru nomenclatură al Consiliului de Cooperare Vamală a decis să clasifice zerul modificat la subpoziția 0404 90 din TVC. În schimb, împrejurarea că Comitetul pentru nomenclatură a arătat că considera de dorit, în viitor, o modificare a nomenclurii în sensul unei includeri a zerului la subpoziția 0404 10 din TVC și că acest punct de vedere va fi transpus în legislația Uniunii în viitor nu are relevanță pentru interpretarea versiunii actuale a TVC. Nici terminologia pretins utilizată de operatorii în cauză, nici o eventuală aplicare divergentă a reglementării în anumite state membre nu trebuie să influențeze interpretarea TVC.

Așadar, Curtea statuează că un produs precum cel din cauza principală trebuie clasificat la subpoziția 0404 90 33, „produse obținute din compuși naturali ai laptelui”, din TVC, astfel cum această subpoziție rezultă din anexa la Regulamentul nr. 3174/88. Un asemenea produs, care nu mai posedă caracteristicile esențiale ale zerului, nu se poate încadra, prin urmare, la subpoziția 0404 10 „zer, chiar concentrat sau cu adaos de zahăr sau de alți îndulcitori”.

Hotărârea din 15 noiembrie 2012, Kurcums Metal (C-558/11, [EU:C:2012:721](#))

„Tariful vamal comun – Clasificare tarifară – Nomenclatura combinată – Cabluri mixte «Taifun» fabricate în Rusia, alcătuite din polipropilenă și dintr-o sârmă din oțel – Coliere ondulate cu capete rotunjite conectate printr-un știft – Taxe antidumping la importurile anumitor cabluri din fier sau din oțel originare din Republica Cehă, Rusia, Thailanda și Turcia”

În cursul anului 2007, Kurcums Metal a importat din Rusia în Letonia, în vederea punerii în liberă circulație, cabluri fabricate din materiale mixte, destinate fabricării instrumentelor de pescuit, cum ar fi năvoadele. Cheile de tachelaj importate de Kurcums Metal se prezintă sub formă de agrafe cu capete rotunjite care sunt conectate cu un știft care poate fi înșurubat.

Cu ocazia unei inspecții, Administrația fiscală letonă a considerat, în temeiul regulii generale 3 (b) pentru interpretarea NC, că respectivele cabluri se încadrează la subpoziția 7312 10 98 din NC, întrucât, deși erau compuse din mai multe materiale, și anume oțel și

polipropilenă, caracteristicile lor esențiale, și anume soliditatea și greutatea, le erau conferite de oțel. În ceea ce privește colierele în cauză, ele se încadrează, potrivit acestei Administrații, la subpoziția 7326 90 98 din NC, întrucât nu aveau nici capete ascuțite, nici marginile tăiate și nu prezentau caracteristicile mărfii „agrafe”.

În consecință, Kurcums Metal a fost obligată la plata taxelor antidumping definitive, a taxelor la import și a taxei pe valoarea adăugată, majorate cu dobânzi de întârziere și cu o amendă.

Kurcums Metal a introdus o acțiune în anularea acestei decizii, care a fost respinsă atât în primă instanță, cât și în apel.

Sesizată cu un recurs în această cauză, instanța de trimitere a solicitat Curții să stabilească dacă subpoziția 5607 49 11 din NC⁶ trebuie interpretată în sensul că un cablu precum cel în discuție în litigiul principal, compus atât din polipropilenă, cât și din sârme din oțel placate cu zinc, se încadrează, ca atare, la această subpoziție.

În această privință, Curtea observă că din textul subpozițiilor 5607 49 11 și 7312 10 98 rezultă că, luate ca atare, cablurile precum cele în discuție în litigiul principal nu se încadrează nici la subpoziția 5607 49 11, nici la subpoziția 7312 10 98 din NC. Astfel, ele sunt compuse atât din polipropilenă, cât și din sârme din oțel placate cu zinc, cele două materiale fiind combinate astfel încât, împreună, alcătuiesc cablurile în discuție. În aceste condiții, aceleași cabluri nu sunt, ca atare, nici corzi sau frânghii din polipropilenă, nici cabluri din oțel.

În consecință, Curtea răspunde că subpoziția 5607 49 11 din NC trebuie interpretată în sensul că un cablu precum cel în discuție în litigiul principal, compus atât din polipropilenă, cât și din sârme din oțel placate cu zinc, nu se încadrează, ca atare, la această subpoziție.

În plus, instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă articolul 1 din Regulamentul nr. 1601/2001 trebuie interpretat în sensul că niște cabluri precum cele în discuție în litigiul principal, presupunând că se încadrează la subpoziția 7312 10 98 din NC, sunt cuprinse în domeniul de aplicare al acestei dispoziții.

După ce a amintit domeniul de aplicare al articolului 1 din Regulamentul nr. 1601/2001, Curtea constată că, în cazul în care cablurile se încadrează la subpoziția 7312 10 98 din NC, acestea sunt, în consecință, incluse în domeniul de aplicare menționat.

În ceea ce privește o divergență între versiunea în limba letonă a articolului 1 din Regulamentul nr. 1601/2001 și celelalte versiuni lingvistice ale aceleiași dispoziții, care, contrar versiunii în limba letonă, menționează toate subpoziția 7312 10 99 din NC, în versiunea rezultată din Regulamentul nr. 2263/2000, Curtea amintește că formularea utilizată în una dintre versiunile lingvistice ale unei dispoziții de drept al Uniunii nu poate

⁶ NC care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 2658/87, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul nr. 1549/2006.

constitui singurul temei pentru interpretarea acestei dispoziții și nici nu se poate atribui respectivei formulări, în această privință, un caracter prioritar în raport cu celelalte versiuni lingvistice. O asemenea abordare ar fi, astfel, incompatibilă cu cerința de aplicare uniformă a dreptului Uniunii. În caz de divergență între diferitele versiuni lingvistice, dispoziția în cauză trebuie, așadar, să fie interpretată în funcție de economia generală și de finalitatea reglementării din care face parte.

Ținând seama de economia generală a articolului 1 din Regulamentul nr. 1601/2001, Curtea observă că simpla omisiune a unei referiri, în versiunea în limba letonă a acestei dispoziții, la subpoziția 7312 10 99 din NC în versiunea rezultată din Regulamentul nr. 2263/2000, omisiune care se prezintă în mod vădit drept o eroare de redactare, nu permite să se interpreteze această dispoziție în sensul că exclude din domeniul său de aplicare importul din Rusia în Letonia de cabluri precum cele în discuție în litigiul principal, presupunând că acestea se încadrează la subpoziția 7312 10 98 din NC.

Instanța de trimitere a solicitat de asemenea Curții să stabilească dacă subpoziția 7317 00 90 din NC trebuie interpretată în sensul că se încadrează la această subpoziție coliere ondulate cu capete rotunjite și conectate printr-un știft, precum cele în discuție în litigiul principal.

În ceea ce privește această întrebare, Curtea arată că subpoziția 7317 00 90 din NC se aplică, potrivit modului de redactare a poziției 7317 00 din NC, cuielor, țintelor, piunezelor, cramponelor cu vârf, agrafelor ondulate sau cu margini tăiate oblic și articolelor similare, din fontă, din fier sau din oțel.

Or, potrivit Curții, astfel de produse au capete ascuțite. În această situație nu se regăsesc colierele ondulate cu capete rotunjite și conectate printr-un știft, precum cele în discuție în litigiul principal. Prin urmare, Curtea răspunde în sens negativ.

Hotărârea din 20 noiembrie 2014, Rohm Semiconductor (C-666/13, [EU:C:2014:2388](#))

„Trimitere preliminară – Uniune vamală – Clasificare tarifară – Tariful vamal comun – Nomenclatura combinată – Pozițiile 8541 și 8543 – Module care servesc la transmiterea și la recepționarea de date la distanță scurtă – Subpozițiile 8543 89 95 și 8543 90 80 – Noțiunea de părți de mașini și de aparate electrice”

În cauza în care s-a pronunțat această hotărâre, instanța de trimitere a solicitat, prin intermediul primei întrebări preliminare, să se stabilească dacă NC trebuie interpretată în sensul că modulele constituite, fiecare, din interconectarea unei diode emițătoare de lumină, a unei fotodiode și a mai multe alte dispozitive cu semiconductori și care pot fi utilizate ca emițători/receptori cu infraroșii atunci când beneficiază de alimentarea electrică a aparatelor care le încorporează se clasifică la poziția 8543 din NC⁷.

⁷ NC care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 2658/87, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul nr. 1832/2002.

Mai întâi, Curtea amintește că reiese dintr-o jurisprudență constantă a Curții că, atunci când aceasta este sesizată cu o trimitere preliminară în materia clasificării tarifare, funcția sa constă mai curând în a oferi clarificări instanței naționale cu privire la criteriile a căror punere în aplicare îi va permite acesteia din urmă să clasifice în mod corect în NC produsele în discuție în litigiul principal decât în a efectua ea însăși această clasificare. Totuși, pentru a oferi un răspuns util instanței de trimitere, Curtea poate, într-un spirit de cooperare cu instanțele naționale, să îi furnizeze toate indicațiile pe care le consideră necesare.

În continuare, Curtea face trimitere la jurisprudența sa potrivit căreia criteriul decisiv pentru clasificarea tarifară a mărfurilor trebuie căutat, în general, în caracteristicile și în proprietățile lor obiective, astfel cum au fost definite în formularea poziției din NC și a notelor de secțiuni sau de capitole. În sfârșit, Curtea adaugă că notele explicative ale NC, elaborate de Comisie, și ale SA aduc o contribuție importantă la interpretarea domeniului de aplicare al diferitelor poziții tarifare, fără a avea însă forță juridică obligatorie.

După aceste considerații introductive, Curtea clarifică faptul că din caracterul subsidiar al poziției 8543 rezultă că aceasta este aplicabilă unei mașini sau unui aparat electric numai dacă acesta are o funcție proprie și dacă nu poate fi clasificat la alte poziții din capitolul 85 din NC.

Astfel, având în vedere că, pe de o parte, modulele în discuție, utilizate pentru transmiterea și recepționarea în interacțiune cu alte instrumente electronice, prin intermediul razelor infraroșii, de date la distanță scurtă, sunt dotate cu o funcție proprie și că, pe de altă parte, aceste module, care sunt compuse, fiecare, din interconectarea unei diode emițătoare de lumină, a unei fotodiode și a mai multe alte dispozitive cu semiconductori și care sunt destinate să fie integrate în alte aparate de a căror alimentare electrică beneficiază, nu sunt cuprinse la nicio altă poziție din capitolul 85 din NC decât la poziția 8543, modulele respective se clasifică la această din urmă poziție.

Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere a urmărit să afle în esență dacă NC trebuie interpretată în sensul că modulele încorporate în aparate pentru a căror funcționare mecanică sau electrică nu sunt necesare nu constituie părți în sensul subpoziției 8543 90 80 din NC, ci se clasifică la subpoziția 8543 89 95 din nomenclatura menționată.

În primul rând, Curtea amintește că noțiunea de „părți” în sensul notei 2 din secțiunea XVI din NC nu este definită de aceasta din urmă și că Curtea dă acestei noțiuni o definiție unică, comună tuturor capitolelor din NC.

În al doilea rând, Curtea constată că din jurisprudența sa rezultă că noțiunea de „părți” implică prezența unui ansamblu pentru funcționarea căruia acestea sunt indispensabile.

Prin urmare, pentru a putea califica un articol drept „parte”, nu este suficient să se demonstreze că, fără acest articol, mașina nu este în măsură să răspundă nevoilor

cărora le este destinată. Trebuie să se stabilească în plus că funcționarea mecanică sau electrică a mașinii în cauză depinde de prezența articolului menționat.

Astfel, Curtea statuează că module precum cele din cauza principală nu constituie părți în sensul subpoziției 8543 90 80 din NC, ci se clasifică la subpoziția 8543 89 95 din respectiva nomenclatură.

Hotărârea din 15 decembrie 2016, LEK (C-700/15, [EU:C:2016:959](#))

„Trimitere preliminară – Nomenclatura combinată – Clasificarea mărfurilor – Suplimente alimentare care intră în sfera poziției tarifare 2106 – Principiu activ ca o componentă esențială – Clasificare eventuală în capitolul 30 din Nomenclatura combinată – Prezentare și comercializare a produselor ca medicamente”

În această cauză, Curtea a fost chemată să se pronunțe, printre altele, cu privire la interpretarea NC în lumina altor acte ale Uniunii. În special, instanța de trimitere a solicitat să se stabilească, prin a treia întrebare, dacă poziția 3004 din NC⁸ trebuie interpretată în sensul că trebuie să fie clasificate în mod automat la această poziție produse care intră sub incidența noțiunii de „medicament”, în sensul Directivei 2001/83.

De la bun început, Curtea precizează că din considerentele (2)-(5) ale directivei menționate reiese că aceasta urmărește să asigure apropierea legislațiilor naționale referitoare la medicamente, asigurând totodată realizarea obiectivului esențial care este protejarea sănătății publice. Prin urmare, clasificarea unui produs într-un stat membru ca medicament în sensul Directivei 2001/83 nu impune ca acest produs să fie clasificat de un alt stat membru ca medicament în sensul altor instrumente de drept al Uniunii.

Pe de altă parte, reiese din al optulea considerent al Regulamentului nr. 2658/87 că dispozițiile NC trebuie să fie interpretate în mod identic de toate statele membre.

În plus, decurge din modul de redactare a articolului 1 din Directiva 2001/83 că un medicament în sensul acestei directive conține, pe de o parte, orice substanță sau combinație de substanțe prezentate ca având proprietăți de tratare sau de prevenire a bolilor umane și, pe de altă parte, orice substanță sau combinație de substanțe care poate fi folosită la om sau îi poate fi administrată fie pentru restabilirea, corectarea sau modificarea funcțiilor fiziologice prin exercitarea unei acțiuni farmacologice, imunologice sau metabolice, fie pentru stabilirea unui diagnostic medical.

În consecință, definiția menționată nu impune ca produsele care intră în sfera sa să îndeplinească imperativ condiția de clasificare în capitolul 30 din NC, și anume să prezinte caracteristici terapeutice sau profilactice bine definite, al căror efect se axează pe funcții precise ale organismului uman sau pot fi utilizate în prevenirea sau în

⁸ NC care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 2658/87, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul nr. 1006/2011.

tratamentul unei boli sau al unei afecțiuni. Astfel, Directiva 2001/83 urmărește obiective diferite de cele ale NC.

Astfel, Curtea statuează că poziția 3004 din NC trebuie interpretată în sensul că nu trebuie să fie clasificate în mod automat la această poziție produse care intră în sfera noțiunii de „medicament”, în sensul Directivei 2001/83.

Hotărârea din 20 septembrie 2018, 2M-Locatel (C-555/17, [EU:C:2018:746](#))

„Trimitere preliminară – Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 – Uniune vamală și Tarif vamal comun – Clasificare tarifară – Nomenclatura combinată – Subpozițiile 8528 71 13 și 8528 71 90 – Aparat care e capabil să recepționeze, să decodeze și să prelucreze semnale de televiziune transmise în direct prin utilizarea tehnologiei internetului”

Între anii 2007 și 2010, 2M-Locatel a importat din China module separate IPTV, care nu sunt capabile să recepționeze, să decodeze și să prelucreze semnale de televiziune transmise prin antenă, cablu TV sau satelit. Aceste module conțin un dispozitiv Ethernet și sunt echipate cu un „modem” în sensul NC. La momentul importului, această marfă a fost declarată de 2M-Locatel ca încadrându-se la subpoziția 8528 71 13 din NC și, ulterior, a fost pusă în liberă circulație cu scutire de taxe vamale.

Cu toate acestea, întrucât a considerat că marfa menționată trebuia clasificată la subpoziția 8528 71 90 din NC pentru motivul că aceasta nu încorporează „receptoare de semnale videofonice (tunere)” în sensul NC, autoritatea fiscală și vamală daneză a emis o decizie de impunere prin care prevedea recuperarea ulterioară a taxelor vamale la import, majorate cu dobânzi.

Ca urmare a unei contestații depuse de 2M-Locatel, Comisia fiscală daneză a modificat această decizie și a anulat recuperarea pentru motivul că modulele separate IPTV respective se încadrau la subpoziția 8528 71 13 din NC. Ministerul Finanțelor a introdus o acțiune împotriva acestei decizii, care a fost admisă printr-o hotărâre din 15 iulie 2015.

2M-Locatel a declarat apel împotriva respectivei hotărâri la instanța de trimitere.

Având în special îndoieli cu privire la lipsa unei definiții a noțiunii de „un receptor de semnale videofonice (tuner)” în NC, instanța de trimitere a solicitat Curții să stabilească dacă NC⁹ trebuie interpretată în sensul că aparatele precum modulele separate IPTV în discuție în litigiul principal se încadrează la subpoziția 8528 71 13 sau la subpoziția 8528 71 90 din aceasta.

În ceea ce privește lipsa definiției în cauză, în sensul subpoziției 8528 71 din NC, Curtea amintește că determinarea semnificației și a sferei de aplicare a termenilor pentru care dreptul Uniunii nu oferă nicio definiție trebuie realizată în conformitate cu sensul lor

⁹ NC care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 2658/87, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul nr. 1549/2006.

obișnuit în limbajul curent, ținând cont de contextul în care sunt utilizați și de obiectivele urmărite de reglementarea din care fac parte.

Astfel, un „tuner video” sau un „receptor de semnale videofonice”, în sensul curent al acestor termeni, este un aparat care convertește semnalele de televiziune de înaltă frecvență în semnale care pot fi utilizate de aparatele de înregistrat sau de reproducere videofonică sau de monitoare și care permite, în plus, selectarea semnalelor de televiziune emise pe o frecvență specifică. Pe de altă parte, potrivit Curții, această definiție este coroborată cu notele explicative ale NC în vigoare la data importurilor în discuție în litigiul principal.

Rezultă că, pentru a se încadra la subpozițiile 8528 71 11-8528 71 19 din NC, un aparat trebuie să conțină un receptor de semnale videofonice (tuner) sau un „tuner video”, adică un aparat care să permită selectarea canalelor sau a frecvențelor purtătoare și convertirea semnalelor de televiziune de înaltă frecvență în semnale care pot fi utilizate de aparatele de înregistrare sau de reproducere videofonică sau de monitoare.

În acest context, Curtea adaugă că această interpretare nu este repusă în discuție de alineatul 2 din ATI¹⁰. Desigur, reiese dintr-o jurisprudență constantă a Curții că supremația acordurilor internaționale încheiate de Uniune față de textele de drept derivat impune ca interpretarea acestora din urmă, în măsura posibilului, să se facă în conformitate cu aceste acorduri.

Cu toate acestea, în speță, Curtea constată că o astfel de interpretare, care ar implica să se afirme că modulele separate având funcția de comunicație trebuie clasificate la subpoziția 8528 71 13 din NC, inclusiv atunci când nu permit selectarea canalelor sau a frecvențelor purtătoare, nici convertirea semnalelor de televiziune de înaltă frecvență în semnale care pot fi utilizate de aparatele de înregistrare sau de reproducere videofonică sau de monitoare, nu este posibilă din moment ce aceasta ar fi contrară cuprinsului NC și, în consecință, voinței legiuitorului Uniunii.

În fond, Curtea amintește că instanța Uniunii nu poate exercita un control de legalitate a actelor Uniunii în raport cu normele Organizației Mondiale a Comerțului (denumită în continuare „OMC”) pentru perioada anterioară datei la care a expirat termenul rezonabil acordat Uniunii, potrivit Înțelegerii privind regulile și procedurile de soluționare a litigiilor, pentru a se conforma recomandărilor sau deciziilor Organului de soluționare a litigiilor al OMC, întrucât ar lipsi de efect acordarea unui astfel de termen.

Or, termenul rezonabil acordat Uniunii pentru a pune în aplicare rapoartele adoptate de Organul de soluționare a litigiilor al OMC, care indică printre altele ce se înțelege prin „module separate”, a expirat la 30 iunie 2011, iar Comisia le-a luat în considerare prin

¹⁰ Acordul privind comerțul cu produse ale tehnologiei informației (ATI), constituit din Declarația ministerială privind comerțul cu produse ale tehnologiei informației adoptată la 13 decembrie 1996 cu ocazia primei conferințe a OMC de la Singapore, precum și din anexele și din apendicele la aceasta.

adoptarea Regulamentului de punere în aplicare nr. 620/2011, care a intrat în vigoare la 1 iulie 2011 și nu are efecte retroactive.

Într-o astfel de situație, în orice caz, validitatea Regulamentului nr. 1549/2006 nu ar putea fi repusă în discuție pentru motivul că acesta clasifică modulele separate având funcția de comunicație și care nu au încorporat un tuner video la subpoziția 8528 7 90 din NC.

În concluzie, Curtea statuează că aparatele care sunt capabile să recepționeze, să decodeze și să prelucreze semnale de televiziune transmise în direct prin utilizarea tehnologiei internetului trebuie să fie clasificate la subpoziția 8528 71 90 din aceasta, cu condiția să nu fie echipate cu un receptor de semnale videofonice (tuner) sau cu un „tuner video”, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.

II. Principii aplicabile clasificării tarifare

1. Conținutul și domeniul de aplicare al regulilor generale de interpretare

1.1. Regula 1 – valoarea termenilor pozițiilor și subpozițiilor și a textului titlurilor NC

Partea I din NC, care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 2658/87, referitoare la „Dispoziții preliminare”, cuprinde secțiunea I, consacrată „Regulilor generale”, a cărei subsecțiune A conține reguli generale pentru interpretarea NC.

Regula 1 dispune că „[e]nunțurile titlurilor secțiunilor, capitolelor sau subcapitolelor sunt considerate ca având numai o valoare indicativă, clasificarea mărfurilor considerându-se legal determinată atunci când este în concordanță cu textele pozițiilor și notelor de secțiune și de capitole și, atunci când nu sunt contrare termenilor utilizați în acele poziții și note, după următoarele reguli”.

Hotărârea din 12 iunie 2014, *Lukoyl Neftohim Burgas* (C-330/13, [EU:C:2014:1757](#))

„Trimitere preliminară – Tarifal vamal comun – Nomenclatura combinată – Clasificarea mărfurilor – Marfă descrisă ca «ulei greu, ulei lubrifianț sau alt ulei destinat a fi supus unui tratament specific» – Pozițiile 2707 și 2710 – Constituenți aromatici și constituenți nearomatici – Raportul dintre Nomenclatura combinată și Sistemul armonizat”

În această hotărâre, Curtea răspunde la zece întrebări preliminare privind clasificarea tarifară a unui ulei. Mai exact, este vorba despre un ulei din petrol direct distilat, care conține un amestec de hidrocarburi în care constituenții aromatici predomină în

greutate în raport cu constituenții nearomatici. Acest ulei nu conține benzen, toluen, xilen, naftalină, alte amestecuri de hidrocarburi aromatice, uleiuri de creozot sau uleiuri brute, nici fracțiuni ușoare sulfurate, produse bazice, antracen sau fenoli.

Prin intermediul întrebărilor a patra-a șasea, instanța de trimitere a solicitat în esență să se stabilească care este criteriul potrivit căruia uleiul în discuție în litigiul principal trebuie clasificat în speță la poziția 2707 sau la poziția 2710 din NC¹¹.

În această privință, Curtea subliniază că, pe de o parte, regulile generale pentru interpretarea NC prevăd că clasificarea mărfurilor se determină potrivit textelor pozițiilor și notelor de secțiuni și de capitole, enunțul titlurilor secțiunilor, ale capitolelor sau ale subcapitolelor fiind considerat ca având numai o valoare indicativă. Pe de altă parte, potrivit unei jurisprudențe constante, criteriul decisiv pentru clasificarea tarifară a mărfurilor trebuie să aibă în vedere, în general, caracteristicile și proprietățile obiective ale acestora, astfel cum sunt definite de textul poziției din NC și al notelor de secțiuni sau de capitole.

În continuare, Curtea explică că Notele explicative ale SA reprezintă instrumente importante de asigurare a unei aplicări uniforme a Tarifului vamal comun și oferă, prin ele însele, elemente valabile pentru interpretarea acestuia, în pofida faptului că nu au forță obligatorie.

Întemeindu-se pe o analiză a textului poziției din NC și pe Notele explicative ale NC și ale SA aferente pozițiilor în discuție, Curtea concluzionează că criteriul care trebuie luat în considerare pentru a clasifica un produs având caracteristici similare celor ale produsului în discuție în litigiul principal la poziția 2707 sau la poziția 2710 din NC este conținutul în greutate al constituenților aromatici în raport cu constituenții nearomatici.

Prin intermediul primei și al celei de a treia întrebări, instanța de trimitere a solicitat în esență să se stabilească modul de determinare a conținutului de constituenți aromatici într-un anumit produs în vederea clasificării acestuia la poziția 2707 sau la poziția 2710 din NC.

În această privință, Curtea confirmă că Notele explicative ale NC nu au forță juridică obligatorie. În consecință, metoda din anexa A pentru a determina conținutul de constituenți aromatici dintr-un anumit produs nu trebuie considerată ca fiind unica metodă aplicabilă în acest scop. În plus, Notele explicative ale NC trebuie înlăturate dacă rezultă că acestea contravin textului pozițiilor din NC și al notelor de secțiune sau de capitol. Rezultă că atunci când autoritățile vamale dintr-un stat membru sau un operator economic se confruntă cu un caz în care aplicarea Notelor explicative ale NC determină un rezultat incompatibil cu NC, acestea trebuie să aibă posibilitatea de a exercita o acțiune la instanța competentă. În consecință, în cazul în care autoritățile vamale dintr-un stat membru sau un operator economic consideră că metoda din anexa A nu

¹¹ NC care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 2658/87, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul nr. 1006/2011.

conduce la un rezultat conform cu NC, aceștia pot exercita o acțiune la autoritatea competentă.

Astfel, Curtea statuează că va reveni instanței sesizate sarcina de a decide care este metoda cea mai adecvată pentru a determina conținutul de constituenți aromatici dintr-un anumit produs în vederea clasificării acestuia la poziția 2707 sau la poziția 2710 din NC.

Prin intermediul întrebărilor a șaptea-a zecea, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească modul în care trebuie interpretat punctul 1 din Notele explicative ale NC aferente subpozițiilor 2707 99 91 și 2707 99 99 din NC.

În primul rând, Curtea face trimitere la jurisprudența sa constantă, potrivit căreia, în vederea interpretării unei dispoziții de drept al Uniunii, trebuie să se țină seama atât de modul de redactare și de obiectivul acesteia, cât și de contextul dispoziției menționate și de obiectivele urmărite de reglementarea din care face parte. În al doilea rând, necesitatea interpretării uniforme a regulamentelor Uniunii exclude posibilitatea ca, în caz de îndoială, textul unei dispoziții să fie privit în mod izolat și, dimpotrivă, impune ca acesta să fie interpretat și aplicat în lumina versiunilor existente în celelalte limbi oficiale. În al treilea rând, în măsura în care Notele explicative ale NC au ca obiect facilitarea interpretării NC în scopul clasificării tarifare, acestea trebuie interpretate într-un mod care să asigure efectul util al subpozițiilor din NC.

Având în vedere aceste considerații, Curtea concluzionează că punctul 1 din Notele explicative ale NC aferente subpozițiilor 2707 99 91 și 2707 99 99 din aceasta trebuie interpretat ca fiind neexhaustiv, astfel încât un produs care intră sub incidența poziției 2707 din NC, dar care nu poate fi clasificat la o subpoziție precisă, va trebui să fie clasificat la subpoziția 2707 99 99 din NC.

1.2. Regula 2 (a) și (b) – principii aplicabile articolelor, în funcție de statutul lor finit sau complet, precum și materialelor, în funcție de utilizarea lor

În temeiul regulii 2 (a), „[o]rice referire la un articol de la o poziție determinată acoperă acest articol, chiar incomplet sau nefinit, cu condiția ca acesta să prezinte, ca atare, caracteristicile esențiale ale articolului complet sau finit. Această regulă se aplică și la articolul complet sau finit sau considerat ca atare, în temeiul dispozițiilor precedente, atunci când articolul este prezentat nemontat sau demontat”. Regula 2 (b) prevede că „[o]rice mențiune la un material de la o poziție determinată se referă la acest material fie în stare pură, fie amestecat sau asociat cu alte materiale. De asemenea, orice mențiune la produse dintr-un anumit material se referă la produsele alcătuite în întregime sau parțial din acest material. Clasificarea acestor produse amestecate sau a articolelor asociate se efectuează în conformitate cu principiile enunțate la regula 3”.

Hotărârea din 26 mai 2016, Latvijas propāna gāze (C-286/15, [EU:C:2016:363](#))

„Trimitere preliminară – Tariful vamal comun – Clasificare tarifară – Nomenclatura combinată – Poziția 2711 – Gaz de sondă și alte hidrocarburi gazoase – Material care conferă caracterul esențial – Gaz de sondă lichefiat”

În cauza în care s-a pronunțat această hotărâre, Latvijas propāna gāze a importat gaz de sondă lichefiat (denumit în continuare „GPL”) din Rusia în Letonia, clasificându-l la subpoziția tarifară 2711 19 00 și, în consecință, aplicând acestuia o rată tarifară a taxei la import de 0 % din valoarea sa în vamă. Acest GPL conține metan, etan, etilenă, propan, propilenă, butan și butilenă. Cu toate acestea, în certificatul său de calitate nu era indicat procentajul fiecăreia dintre aceste substanțe, în procente masice pe unitate de volum.

Cu toate acestea, administrația fiscală a apreciat că GPL-ul în discuție în litigiul principal trebuia clasificat în conformitate cu regula 2 (b), cu regula 3 (b), precum și cu regula 6 din Regulile generale pentru interpretarea NC, în funcție de materialul care îi conferea caracterul esențial. În această privință, ea a constatat că substanțele predominante în acest GPL erau propanul și butanul, cu predominanța propanului, și a clasificat respectivul GPL la subpoziția tarifară 2711 12 97.

Latvijas propāna gāze a introdus o acțiune împotriva deciziei administrației fiscale în fața instanței administrative regionale, care a considerat că constatările administrației fiscale erau nefondate.

În acest context, instanța de trimitere, sesizată ea însăși cu recurs de administrația fiscală, a decis să solicite Curții să stabilească dacă regula 2 (b) și regula 3 (b) din Regulile generale pentru interpretarea NC¹² trebuie interpretate în sensul că, în cazul în care caracterul esențial al GPL-ului este determinat de toate componentele sale, în ansamblu, și niciunul dintre aceste componente nu poate fi identificat separat drept factor care îi conferă, prin el însuși, caracterul esențial, trebuie să se prezume că componentul care conferă acestui GPL caracterul esențial, în sensul regulii 3 (b) menționate, este acela care este prezent în cea mai mare proporție în masa pe unitate de volum a respectivului GPL.

Având în vedere un aviz științific, a cărui luare în considerare trebuie apreciată de instanța de trimitere, potrivit căruia nu se poate stabili că una dintre substanțele care compun amestecul de GPL ar conferi acestui produs, prin ea însăși, caracterul său esențial, Curtea concluzionează că nu este posibil să se determine, în conformitate cu regula 3 (b) din Regulile generale pentru interpretarea NC, care este substanța prezentă în GPL care conferă amestecului caracteristicile fizico-chimice și în special puterea calorică.

Astfel, nu este posibil să se determine cantitatea exactă a fiecărui component al GPL-ului în discuție, dat fiind că, în certificatul de calitate a mărfii, procentajul gazelor din GPL

¹² NC, care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 2658/87, în versiunile care rezultă din Regulamentul nr. 1031/2008 și, respectiv, din Regulamentul nr. 948/2009.

este indicat pentru fiecare grup de gaze, cantitatea de propilenă dintr-un asemenea GPL putând să o depășească pe cea de propan.

În aceste condiții, Curtea constată că regula 2 (b) și regula 3 (b) din Regulile generale pentru interpretarea NC trebuie interpretate în sensul că, în cazul în care caracterul esențial al unui amestec de gaze precum GPL-ul în discuție în litigiul principal este determinat de toate componentele sale, în ansamblu, astfel încât nu se poate stabili componentul care îi conferă caracterul esențial și, în orice caz, nu se poate determina cantitatea exactă a fiecăreia dintre componentele GPL-ului menționat, nu trebuie utilizată o prezumție conform căreia substanța care conferă produsului caracterul esențial, în sensul regulii 3 (b) din respectivele reguli generale, este aceea prezentă în cea mai mare proporție în amestec.

De asemenea, instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă articolul 218 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul nr. 2454/93 trebuie interpretat în sensul că implică obligația unui declarant de GPL să indice cu exactitate procentajul substanței predominante în acest GPL.

După ce a observat că nu este posibil să se prezume că, în cazul în care un GPL este compus din mai multe substanțe, aceea prezentă în cea mai mare proporție conferă acestui GPL caracterul esențial și că lipsa unei indicări precise a procentului substanțelor care compun un GPL nu împiedică aplicarea regulilor de clasificare tarifară, Curtea răspunde în sens negativ.

1.3. Regula 3 (a)-(c) – principii aplicabile produselor amestecate sau articolelor asociate care pot fi clasificate la mai mult de o poziție

Regula 3 prevede că, „[a]tunci când mărfurile ar putea fi clasificate la două sau mai multe poziții prin aplicarea regulii 2 (b) sau în orice alt caz, clasificarea se face după cum urmează: (a) poziția cea mai specifică trebuie să aibă prioritate față de pozițiile cu un domeniu de aplicare mai general. Cu toate acestea, în cazul în care două sau mai multe poziții se referă fiecare numai la o parte din materialele care compun un produs amestecat sau un articol compozit sau numai la o parte dintre articolele mărfurilor prezentate în seturi, condiționate pentru vânzarea cu amănuntul, aceste poziții se consideră, în raport cu produsul sau articolul, la fel de specifice, chiar dacă una dintre poziții oferă o descriere mai precisă sau mai completă; (b) produsele amestecate, articolele compuse din materiale diferite sau constituite prin asamblarea unor articole diferite și mărfurile prezentate în seturi condiționate pentru vânzarea cu amănuntul, care nu pot fi clasificate prin aplicarea regulii 3 (a), se clasifică după materialul sau articolul care le conferă caracterul esențial, în cazul în care este posibilă efectuarea acestei determinări; în cazul în care regulile 3 (a) și 3 (b) nu permit efectuarea clasificării, marfa se clasifică la poziția cu numărul cel mai mare dintre cele susceptibile a fi luate în considerare”.

Hotărârea din 21 iunie 1988, Sportex (C-253/87, [EU:C:1988:333](#))

Clasificare tarifară – Preimpregnate din fibre de carbon”

În cauza care s-a pronunțat această hotărâre, Curtea a fost sesizată cu două întrebări preliminare privind clasificarea tarifară a unor produse amestecate.

Astfel, instanța de trimitere a solicitat în esență să se stabilească dacă TVC¹³ trebuie interpretat în sensul că un produs precum cel în discuție în litigiul principal, și anume un produs intermediar sub formă de foi, compus din rășină epoxidică (proporție: 36 % din greutate) din fibre de carbon (proporție: 42 % din greutate) și o țesătură din fibre de sticlă (proporție: 22 % din greutate), destinat fabricării tuburilor, se încadrează la poziția 39.01 din tariful menționat.

Cu titlu introductiv, Curtea arată că există doar două poziții tarifare care sunt relevante pentru clasificarea unui astfel de produs: pe de o parte, poziția 39.01 (produsi de condensare, policondensare și poliadiție, polimerizați sau liniari sau nu,...), care include la subpoziția C VII toate materialele plastice artificiale „nedenumite”; pe de altă parte, poziția 68.16 (articole din piatră sau din alte minerale, inclusiv articolele din turbă, nedenumite și necuprinse în altă parte), care include la subpoziția B toate articolele de acest tip, altele decât cărămizi nearse în cromită.

Ținând seama de faptul că produsul în cauză este compus din materiale diferite și că cele două subpoziții menționate sunt, ambele, de aplicabilitate generală, Curtea precizează că trebuie aplicată regula generală 3 (b) pentru interpretarea nomenclaturii TVC, potrivit căreia clasificarea trebuie efectuată după materialul sau articolul care îi conferă produsului caracterul său esențial.

În continuare, Curtea precizează că identificarea materialului care îi conferă produsului caracterul său esențial poate fi efectuată prin analizarea aspectului dacă produsul, lipsit de unul sau de altul dintre componentele sale, și-ar păstra sau nu proprietățile care îl caracterizează. În această privință, Curtea explică că este cert că tuburile compuse din fibre de carbon sau de sticlă fără rășină epoxidică și-ar pierde proprietatea care caracterizează produsul în cauză, și anume flexibilitatea.

Astfel, Curtea concluzionează că produsele precum cel din cauza principală, se încadrează, în calitate de produse din materiale plastice artificiale, la poziția 39.01 din TVC.

¹³ TVC care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 950/68, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 750/87.

Hotărârea din 15 noiembrie 2012, *Kurcums Metal* (C-558/11, [EU:C:2012:721](#))

„Tariful vamal comun – Clasificare tarifară – Nomenclatura combinată – Cabluri mixte «Taifun» fabricate în Rusia, alcătuite din polipropilenă și dintr-o sârmă din oțel – Coliere ondulate cu capete rotunjite conectate printr-un știft – Taxe antidumping la importurile anumitor cabluri din fier sau din oțel originare din Republica Cehă, Rusia, Thailanda și Turcia”

În această hotărâre, al cărei cadru factual a fost expus anterior¹⁴, instanța de trimitere a solicitat de asemenea Curții să stabilească dacă regula generală 3 (b) pentru interpretarea NC trebuie interpretată în sensul că clasificarea tarifară a unor cabluri precum cele în discuție în litigiul principal trebuie să fie efectuată în temeiul acestei reguli.

În ceea ce privește regula menționată, Curtea amintește că, în temeiul acesteia, pentru a efectua clasificarea tarifară a unui produs, este necesar să se stabilească, dintre materialele din care este compus, care este materialul care îi conferă caracterul esențial, ceea ce se poate face punându-se întrebarea dacă produsul, privat de unul sau de altul dintre componentele sale, și-ar păstra sau nu proprietățile care îl caracterizează.

De asemenea, factorul care determină caracterul esențial poate, de exemplu, în funcție de tipul de produs, să reiasă din natura materialului din care este constituit sau din articolele care o compun, din volumul acestora, din cantitatea, din greutatea, din valoarea acestora sau din importanța unuia dintre materialele care o constituie în vederea utilizării acestor produse.

Dacă niciunul dintre cele două materiale din care sunt alcătuite cablurile nu conferă, în sine, acestor cabluri caracterul lor esențial, se impune, pentru a proceda la clasificarea tarifară a cablurilor menționate, să se aplice regula generală 3 (c) pentru interpretarea Nomenclurii combinate. În temeiul acestei din urmă reguli, cablurile trebuie să fie clasificate la poziția din NC cu numărul cel mai mare dintre cele susceptibile de a fi luate în considerare.

În speță, întrucât reiese din dosar că nici unul dintre cele două materiale din care sunt alcătuite aceste cabluri, și anume polipropilena și sârmele din oțel placate cu zinc, nu conferă în sine caracterul esențial al acestor cabluri, Curtea constată se impune, pentru a proceda la clasificarea tarifară a cablurilor menționate, nu să se aplice regula generală 3 (b) pentru interpretarea NC, ci regula generală 3 (c) pentru interpretarea NC. În temeiul acestei din urmă reguli, cablurile trebuie să fie clasificate la poziția din NC cu numărul cel mai mare dintre cele susceptibile de a fi luate în considerare, cea care pare să fie, în cauza principală, subpoziția 7312 10 98 din NC.

În aceste condiții, Curtea concluzionează că regula generală 3 (b) pentru interpretarea NC trebuie interpretată în sensul că clasificarea tarifară a cablurilor precum cele în

¹⁴ A se vedea secțiunea I., intitulată „Considerații generale privind natura și întinderea atribuțiilor care revin instanțelor Uniunii, precum și criteriile de apreciere relevante”.

discuție în litigiul principal nu trebuie să fie efectuată în temeiul acestei reguli, sub rezerva unei verificări de către instanța de trimitere, ținând seama de toate elementele de fapt care îi sunt prezentate, a faptului că niciunul dintre cele două materiale din care sunt alcătuite aceste cabluri nu conferă, în sine, cablurilor menționate caracterul lor esențial.

Hotărârea din 10 martie 2016, VAD și van Aert (C-499/14, [EU:C:2016:155](#))

„Trimitere preliminară – Uniunea vamală și Tariful vamal comun – Clasificare tarifară – Nomenclatura combinată – Interpretare – Reguli generale – Regula 3 (b) – Noțiunea de «mărfuri prezentate în seturi condiționate pentru vânzarea cu amănuntul» – Ambalaje separate”

În această hotărâre, Curtea dă o interpretare noțiunii de „set de mărfuri” în sensul regulii 3 (b) din Regulile generale pentru interpretarea NC¹⁵.

Instanța de trimitere a solicitat să se stabilească, printre altele, dacă și în ce măsură regula 3 (b) din regulile generale poate fi interpretată în sensul că mărfuri care sunt prezentate în vederea vămuirii în ambalaje separate și sunt ambalate împreună numai după această operațiune pot fi totuși considerate „mărfuri prezentate în seturi condiționate pentru vânzarea cu amănuntul” în sensul acestei reguli și, prin urmare, pot să se încadreze la una și aceeași poziție tarifară atunci când se dovedește, având în vedere alți factori obiectivi, că aceste mărfuri formează un întreg și sunt destinate să fie prezentate ca atare în comerțul cu amănuntul.

În primul rând, Curtea arată că nu reiese nici din modul de redactare a regulii 3 (b) din regulile generale, nici, de altfel, din Notele explicative ale Sistemului armonizat de denumire și codificare a mărfurilor sau din Recomandările privind clasificarea în NC a mărfurilor prezentate în seturi condiționate pentru vânzarea cu amănuntul, recomandări care prevăd anumite excepții de la cerința ambalajului unic, că noțiunea de „set” în sensul acestei reguli ar presupune neapărat și în toate cazurile ca mărfurile vizate să fie prezentate în același ambalaj în vederea vămuirii.

În al doilea rând, noțiunea de „set” în sensul regulii menționate presupune o legătură strânsă, din punctul de vedere al comercializării, între mărfurile vizate, astfel încât acestea nu sunt numai prezentate împreună pentru vămuire, ci sunt și în mod normal oferite, în diferite stadii comerciale și în special în contextul vânzării cu amănuntul, ca ansamblu și într-un ambalaj unic pentru satisfacerea unei nevoi sau pentru exercitarea unei activități determinate.

Astfel, Curtea clarifică faptul că ambalajul unic al mărfurilor, cu ocazia prezentării lor în vamă, nu constituie o condiție *sine qua non* pentru a se considera că ele formează un

¹⁵ NC, care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 2658/87, în versiunile care rezultă din Regulamentul nr. 1031/2008 și, respectiv, din Regulamentul nr. 1214/2007.

întreg și constituie, prin urmare, un „set” în sensul regulii 3 (b) din regulile generale, ci numai un indiciu care permite să se deducă o astfel de constatare.

În consecință, Curtea statuează că regula menționată trebuie interpretată în sensul că mărfuri care sunt prezentate în vederea vămii în ambalaje separate și sunt ambalate împreună numai după această operațiune pot fi totuși considerate „mărfuri prezentate în seturi condiționate pentru vânzarea cu amănuntul”, în sensul acestei reguli, și, prin urmare, pot să se încadreze la una și aceeași poziție tarifară atunci când se dovedește, având în vedere alți factori obiectivi, aspect a cărui apreciere revine instanței naționale, că aceste mărfuri formează un întreg și sunt destinate să fie prezentate ca atare în comerțul cu amănuntul.

Hotărârea din 12 mai 2016, Toorank Productions (C-532/14 și C-533/14, [EU:C:2016:337](#))

„Trimitere preliminară – Tariful vamal comun – Clasificare tarifară – Nomenclatura combinată – Poziția tarifară 2206 – Poziția tarifară 2208 – Băuturi alcoolice obținute prin fermentare urmată de purificare – Adăugare de aditivi la băuturile alcoolice obținute prin fermentare urmată de purificare – Băuturi care au pierdut proprietățile băuturilor care se încadrează la poziția tarifară 2206”

Întrebările preliminare adresate Curții în cauzele conexe în care s-a pronunțat această hotărâre se referă la interpretarea NC¹⁶ în vederea clasificării tarifare a unei băuturi denumite „Ferm Fruit”, obținută prin fermentarea unui concentrat de mere, destinată consumului pur sau ca ingredient de bază al altor băuturi, cu o culoare, un miros și un gust neutre prin efectul unei purificări, în special prin ultrapurificare, și al cărei titru alcoolic volumic este de 16 %, fără adăugarea de alcool distilat.

Cu titlu introductiv, Curtea amintește printre altele că destinația produselor poate constitui un criteriu obiectiv de clasificare, în măsura în care este inerentă respectivelor produse, prin prisma caracteristicilor și a proprietăților obiective ale acestora. Cu toate acestea, destinația produsului reprezintă un criteriu pertinent doar în cazul în care clasificarea nu se poate face numai pe baza caracteristicilor și a proprietăților obiective ale produsului.

Pornind de la aceste principii, Curtea răspunde că NC trebuie interpretată în sensul că o băutură precum cea din speță este acoperită de poziția 2208 din această nomenclatură. Astfel, un produs obținut în urma unei fermentații și ulterior a unui proces de purificare se încadrează la poziția 2208 din NC, în măsura în care a pierdut proprietățile băuturilor fermentate care se încadrează la poziția 2206 din NC și le-a dobândit pe cele ale alcoolului etilic acoperit de poziția 2208 din nomenclatura menționată.

¹⁶ NC, care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 2658/87, în versiunile care rezultă din Regulamentul nr. 1719/2005 și, respectiv, din Regulamentul nr. 1214/2007.

În lumina acestei concluzii, Curtea abordează în continuare problema dacă NC trebuie interpretată în sensul că o băutură al cărei titru alcoolic volumic este de 13,4 %, care este fabricată prin adăugarea la „Ferm Fruit” de zahăr, arome, coloranți, aromatizanți, agenți de îngroșare, conservanți și alcool distilat, acesta din urmă nereprezentând, ca volum și ca procent, mai mult de 49 % din alcoolul prezent în această băutură, cei 51 % rămași rezultând dintr-un proces de fermentație, se încadrează la poziția 2206 sau la poziția 2208 din NC.

În această privință, Curtea consideră că îndoielile instanței de trimitere vizează în special interpretarea criteriilor stabilite în Hotărârea din 7 mai 2009, Siebrand (C-150/08, [EU:C:2009:294](#)), în ceea ce privește clasificarea tarifară a unor băuturi care sunt fabricate prin adăugarea la o băutură de bază fermentată de alcool distilat și de alte substanțe. În special, această instanță ridică problema dacă este vorba despre un ansamblu de criterii care trebuie îndeplinite, toate, pentru a putea considera o băutură ca încadrându-se la poziția 2208 din NC sau dacă trebuie să se acorde mai multă importanță cantităților de alcool fermentat și de alcool distilat respective decât celorlalte caracteristici și proprietăți obiective ale produselor.

Curtea arată că reiese cu claritate din Hotărârea din 7 mai 2009, Siebrand (C-150/08, [EU:C:2009:294](#)), că, pentru determinarea caracterului esențial în sensul regulii 3 (b) din NC, pot fi luate în considerare mai multe caracteristici și proprietăți obiective. În consecință, procentul mai mare al unui tip de alcool în raport cu cel al unui alt tip de alcool nu constituie decât unul dintre criteriile care trebuie luate în considerare pentru a stabili, în conformitate cu regula 3 (b) din NC, substanța care conferă produsului avut în vedere caracterul lui esențial.

Or, regula 3 (b) din NC nu reglementează clasificarea băuturii respective, care se întemeiază pe criteriul proprietăților și al caracteristicilor organoleptice ale acestei băuturi. În consecință, Curtea concluzionează că, în măsura în care o asemenea băutură nu are proprietățile și caracteristicile organoleptice ale băuturilor care se încadrează la poziția 2206 din NC, ci pe cele ale produselor care se încadrează la poziția 2208 din NC, ea se încadrează la această din urmă poziție.

Hotărârea din 26 mai 2016, Latvijas propāna gāze (C-286/15, [EU:C:2016:363](#))

„Trimitere preliminară – Tariful vamal comun – Clasificare tarifară – Nomenclatura combinată – Poziția 2711 – Gaz de sondă și alte hidrocarburi gazoase – Material care conferă caracterul esențial – Gaz de sondă lichefiat”

În această hotărâre, a cărei situație de fapt a fost prezentată anterior¹⁷, instanța de trimitere a solicitat Curții, în plus, să stabilească dacă, în cazul în care declarantul vamal

¹⁷ A se vedea rubrica II.1.2, intitulată „Regula 2 (a) și (b) – principii aplicabile articolelor, în funcție de statutul lor finit sau complet, precum și materialelor, în funcție de utilizarea lor”.

nu a indicat cu exactitate procentajul substanței predominante într-un GPL, precum cel în discuție în litigiul principal, care este compus din 0,32 % metan, etan și etilenă, din 58,32 % propan și propilenă și din maximum 39,99 % butan și butilenă, NC trebuie interpretată în sensul că acest GPL trebuie să fie clasificat la subpoziția 2711 19 00, drept „Gaz de sondă și alte hidrocarburi gazoase, lichefiate, altele”, sau la subpoziția 2711 12 97, drept „Gaz de sondă și alte hidrocarburi gazoase, lichefiate, propan, altele, destinat altor utilizări: altele”

În această privință, după ce a făcut trimitere la răspunsul său la prima întrebare, potrivit căruia nu este posibil să se prezume ce gaz conferă GPL-ului caracterul său esențial, Curtea constată că, întrucât Regula 3 (b) din Regulile generale pentru interpretarea NC nu permite efectuarea clasificării unui amestec de gaze precum GPL-ul astfel cum este descris de instanța națională, trebuie să se aplice regula 3 (c), în temeiul căreia marfa trebuie clasificată la poziția cu numărul cel mai mare dintre cele susceptibile a fi luate în considerare.

Prin urmare, potrivit Curții, un GPL precum cel în discuție în litigiul principal, care este compus din 0,32 % metan, etan și etilenă, din 58,32 % propan și propilenă și din maximum 39,99 % butan și butilenă și pentru care nu este posibil să se determine substanța care îi conferă caracterul esențial, se clasifică la subpoziția 2711 19 00.

Hotărârea din 8 septembrie 2016, Schenker (C-409/14, [EU:C:2016:643](#))

„Trimitere preliminară – Tariful vamal comun – Nomenclatura combinată – Clasificarea mărfurilor – Interpretarea unei subpoziții din Nomenclatura combinată – Directiva 2008/118/CE – Import de produse accizabile – Procedură vamală suspensivă sau regim vamal suspensiv – Consecințele unei declarații vamale în care se indică o subpoziție incorectă din Nomenclatura combinată – Nereguli în cursul deplasării unor produse accizabile”

Schenker este o societate comercială, cu sediul în Ungaria, care furnizează servicii de reprezentare în vamă și de logistică. În anul 2011, aceasta a fost însărcinată de o societate comercială de drept maghiar să „depoziteze temporar” încărcături de tutun din cauza lipsei de spațiu. Aceste încărcături au ajuns în Ungaria în cadrul procedurii de tranzit extern.

După verificarea unei încărcături, autoritatea administrativă de prim grad, după ce a analizat caracteristicile organoleptice externe ale produsului, a constatat că nu era vorba despre „tutunuri nedesprinse de pe tulpină”, astfel cum se indica în documente, ci despre tutun tăiat care se încadrează la subpoziția 2401 10 35 din NC.

În urma unui test al produsului examinat, Serviciul de expertiză al Administrației Fiscale și Vamale maghiare a concluzionat că mostra în discuție constituia „tutun gata de fumat”. Ulterior, autoritatea administrativă de prim grad a considerat că produsul în cauză era un produs accizabil și, prin decizia sa din 21 iunie 2011, a obligat Schenker să plătească o amendă în temeiul accizei.

Sesizată cu o cale de atac administrativă formulată de Schenker, Direcția generală a vămilor a confirmat decizia autorității administrative de prim grad. Schenker a formulat apoi în fața instanței de trimitere o cerere de control jurisdicțional al deciziei menționate, în care a concluzionat că aceasta era ilegală din mai multe motive.

În aceste condiții, instanța de trimitere a decis să solicite Curții în esență să se pronunțe cu privire la interpretarea pozițiilor 2401 și 2403 din NC¹⁸ în vederea clasificării tarifare a unui produs cu caracteristici precum cele în discuție în litigiul principal.

Potrivit Curții, în măsura în care din decizia de trimitere reiese că marfa în discuție în litigiul principal este compusă din elemente care pot fi calificate drept „deșeuri de tutun”, dar produsul constituie în același timp „tutun gata de fumat”, este necesar, în temeiul regulii menționate la punctul 3 (b) din regulile generale pentru interpretarea NC, pentru a efectua clasificarea tarifară a acestui produs, să se stabilească, dintre materialele din care este compus, care este materialul care îi conferă caracterul esențial, ceea ce se poate face punându-se întrebarea dacă produsul, privat de unul sau de altul dintre componentele sale, și-ar păstra sau nu proprietățile care îl caracterizează.

De asemenea, astfel cum se arată la punctul VIII din Notele explicative ale SA referitoare la punctul 3 (b) din Regulile generale pentru interpretarea NC, factorul care determină caracterul esențial poate, în funcție de tipul de produs, să fie dat, de exemplu, de natura materialelor componente sau de articolele care îl compun, de volumul lor, de cantitatea, de greutatea sau de valoarea lor ori de importanța unuia dintre materialele constitutive în raport cu utilizarea acestor produse.

Or, întrucât prezența unor deșeuri de tutun nu se opune ca produsul în ansamblul său să constituie tutun gata de fumat, acest produs nu se poate încadra la poziția 2401 din NC. Mai precis, criteriul determinant care permite ca un produs să se încadreze la poziția 2403 din NC mai degrabă decât la poziția 2401 din NC se întemeiază pe aspectul dacă frunzele au făcut obiectul unei prelucrări la un asemenea nivel încât este vorba despre un tutun prelucrat gata să fie consumat fără vreo altă prelucrare industrială.

În aceste condiții, Curtea constată că, în măsura în care marfa în discuție în litigiul principal constă în tutun gata de fumat, care, în plus, este ambalat în vrac, compactat în cutii de carton căptușite cu plastic, și în care greutatea unei cutii de carton este de 30 kg, aceasta se încadrează la poziția 2403 din NC.

Pe de altă parte, instanța de trimitere solicită de asemenea să se stabilească dacă noțiunea de „procedură vamală suspensivă sau regim vamal suspensiv” prevăzută la articolul 4 punctul 6 din Directiva 2008/118 trebuie interpretată în sensul că aplicarea în privința unei anumite mărfi a procedurii vamale suspensive sau a regimului vamal suspensiv poate fi repusă în discuție în cazul în care capitolul din TVC în care se încadrează această marfă este menționat corect în documentele de însoțire a acesteia,

¹⁸ NC care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 2658/87, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 861/2010.

dar subpoziția corespunzătoare este indicată incorect și dacă articolul 2 litera (b) și articolul 4 punctul 8 din Directiva 2008/118 trebuie interpretate în sensul că, într-un astfel de caz, a existat un import al mărfii respective.

Astfel, potrivit Curții, în cazul în care prezentarea mărfurilor în vamă, prevăzută la articolul 40 din Codul vamal, este însoțită de depunerea unei declarații sumare sau a unei declarații vamale care conține informațiile necesare pentru identificarea mărfurilor, în ceea ce privește tipul, cantitatea și ambalarea acestora, numai subpoziția tarifară fiind eronată, mărfurile în discuție nu pot fi considerate intrate ilegal pe teritoriul vamal al Uniunii în sensul articolului 202 din Codul vamal.

Totuși, în ceea ce privește condițiile unei eventuale nașteri a unei datorii vamale, dat fiind că obligația care revine declarantului de a furniza informații exacte se extinde și la stabilirea subpoziției corecte la clasificarea tarifară a mărfii, nu este exclus ca o datorie vamală să poată lua naștere în temeiul articolului 204 din Codul vamal. Cu toate acestea, articolul 859 din Regulamentul de punere în aplicare nr. 2454/93 permite să se considere că neexecutarea uneia dintre obligațiile pe care le generează utilizarea regimului menționat nu are nicio consecință reală asupra funcționării unui regim de tranzit dacă cele trei condiții enumerate la punctul 2 al acestui articol sunt îndeplinite și cu condiția ca cele trei condiții enumerate la primul paragraf al respectivului articol să fie întrunite. Revine instanței de trimitere sarcina de a verifica dacă toate aceste condiții sunt îndeplinite.

Rezultă că noțiunea de „procedură vamală suspensivă sau regim vamal suspensiv”, prevăzută la articolul 4 punctul 6 din Directiva 2008/118, trebuie interpretată în sensul că aplicarea în privința unei anumite mărfi a procedurii vamale suspensive sau a regimului vamal suspensiv nu poate fi repusă în discuție în cazul în care capitolul din TVC în care se încadrează această marfă este menționat corect în documentele de însoțire a acesteia, dar subpoziția corespunzătoare este indicată incorect. Într-un astfel de caz, articolul 2 litera (b) și articolul 4 punctul 8 din Directiva 2008/118 trebuie interpretate în sensul că nu a existat un import al mărfii respective și că aceasta nu este supusă accizelor.

În sfârșit, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă, într-o situație cum este cea în discuție în litigiul principal, noțiunea de „neregulă”, în sensul articolului 38 din Directiva 2008/118, trebuie interpretată în sensul că în sfera sa intră o marfă plasată sub „o procedură vamală suspensivă sau un regim vamal suspensiv” în sensul articolului 4 punctul 6 din această directivă, însoțită de un document în care se menționează o clasificare tarifară incorectă.

În această privință, Curtea arată că condițiile prevăzute la articolul 38 alineatul (4) din Directiva 2008/118 coroborate cu articolul 33 alineatul (1) din această directivă nu sunt îndeplinite într-o situație în care, pe de o parte, mărfurile nu au fost eliberate pentru consum într-un stat membru dat fiind că au fost plasate sub o procedură vamală suspensivă sau un regim vamal suspensiv în sensul articolului 4 punctul 6 din Directiva

2008/118 și, pe de altă parte, atunci când acestea nu au fost deținute comercial într-un alt stat membru pentru a fi livrate sau utilizate în acest stat, ci sunt destinate reexportării într-un stat terț.

În consecință, în sfera noțiunii de „neregulă” nu intră o marfă plasată sub o procedură vamală suspensivă sau sub un regim vamal suspensiv însoțită de un document în care se menționează o clasificare tarifară incorectă.

1.4. Regulile 4-6 – regulă implicită, regulă specială pentru anumite containere, regulă privind comparațiile între subpoziții

În temeiul regulii 4, „[m]ărfurile care nu pot fi clasificate prin aplicarea regulilor anterioare se clasifică la poziția corespunzătoare mărfurilor celor mai asemănătoare.” Regula 5 enunță că „[Î]n afara dispozițiilor precedente, pentru mărfurile specificate în continuare se aplică următoarele reguli: (a) cutiile pentru aparate fotografice, pentru instrumente muzicale, pentru arme, pentru instrumente de desen, cutiile pentru bijuterii și containerele similare, special realizate pentru a conține un articol anume sau un set, care pot avea o utilizare îndelungată și prezentate împreună cu articolele cărora le sunt destinate, se clasifică împreună cu aceste articole atunci când în mod normal se vând împreună. Cu toate acestea, această regulă nu se aplică cutiilor care conferă ansamblului caracterul esențial (b) sub rezerva dispozițiilor regulii 5 (a) de mai sus, materialele de ambalare și containerele de ambalare care conțin mărfuri se clasifică împreună cu acestea din urmă atunci când fac parte din categoria celor utilizate în mod obișnuit pentru acest tip de mărfuri. Totuși, această dispoziție nu este obligatorie atunci când ambalajele pot fi utilizate în mod repetat”. Conform regulii 6, „[c]lasificarea mărfurilor la subpozițiile unei aceleiași poziții se efectuează, în mod legal, cu respectarea textelor acelor subpoziții și a notelor de subpoziții, precum și, *mutatis mutandis*, cu respectarea regulilor anterioare, înțelegând prin aceasta că nu pot fi comparate decât subpozițiile aflate pe același nivel. În sensul acestei reguli, se utilizează și notele de secțiuni și capitole corespunzătoare, cu excepția cazului în care contextul impune altfel”.

Hotărârea din 13 iulie 2006, Uroplasty (C-514/04, [EU:C:2006:464](#))

„Clasificare tarifară – Fulgi sterili de polidimetilsiloxan – Elastomeri de silicon – Noțiunea de «formă primară» – Medicament – Ambalaj – Noțiunea de «aparat de implantat în organism»”

În cauza în care s-a pronunțat această hotărâre, instanța de trimitere a solicitat Curții să stabilească dacă siliconul sub formă de elastomer în fulgi, care este dezvoltat și destinat să fie introdus și fixat în corpul uman în vederea tratării problemelor legate de

incontinență, poate fi clasificat la poziția 9021 din NC¹⁹. În cazul unui răspuns afirmativ, instanța de trimitere a dorit să afle la ce subpoziție trebuie să fie încadrat produsul menționat.

Pentru a răspunde la această întrebare, Curtea examinează pozițiile 3910, 3926, 3004 și 9021 din NC. În această privință, ea clarifică faptul că clasificarea este posibilă fie în funcție de caracteristicile sale fizice, fie în funcție de utilizarea obiectivă a produsului în cauză, și anume polidimetilsiloxanul.

În primul rând, aceasta clarifică faptul că, în calitate de silicon sub formă de elastomer sub formă de fulgi, polidimetilsiloxanul se prezintă în forma vizată la notele 3 și 6 litera (b) de la capitolul 39 din NC. Cu toate acestea, un astfel de tip de silicon nu poate fi clasificat la poziția 3910 drept o „formă primară”. Această noțiune se referă numai la siliconii destinați a fi transformați. Acestea sunt forme brute care se pretează în mod special la o transformare și sunt destinate acestui scop. Produsul din litigiul principal este special dezvoltat și destinat exclusiv pentru a fi implantat în organism pentru tratarea unui deficit sfincterian. Rezultă că polidimetilsiloxanul este un produs finit care, în această calitate, nu poate fi, așadar, clasificat la poziția 3910 din NC.

În al doilea rând, potrivit Curții, se pare că polidimetilsiloxanul prezintă un profil terapeutic. Totuși, el nu poate fi clasificat la poziția 3004 din NC în calitate de „medicamente”. Astfel, ambalarea sa sub formă de unități în seringi de unică folosință rezultă dintr-o operațiune efectuată după import. Rezultă că polidimetilsiloxanul, așa cum se prezintă în vamă, nu corespunde definiției date poziției 3004 din NC.

În al treilea rând, întrucât acest produs nu poate fi clasificat la pozițiile menționate anterior, Curtea stabilește că produsul poate fi clasificat la poziția 9021 din NC. Caracteristicile și proprietățile obiective ale polidimetilsiloxanului sunt cele ale unui produs finit care a fost special dezvoltat și destinat exclusiv pentru a fi implantat în organism. Prin fixarea definitivă în mușchiul cu deficit, polidimetilsiloxanul permite dezvoltarea de țesuturi conjunctive care compensează deficitul sfincterian. Rezultă că acesta trebuie considerat un aparat de implantat în organism în sensul poziției 9021 din NC.

În ultimă instanță, în ceea ce privește subpoziția din poziția 9021 din NC care trebuie reținută în vederea clasificării polidimetilsiloxanului, Curtea arată că, din regula generală de interpretare a NC nr. 6 rezultă că clasificarea mărfurilor la subpozițiile unei aceleiași poziții trebuie efectuată cu respectarea textelor acelor subpoziții și a notelor de subpoziții. În consecință, având în vedere că produsul în discuție în litigiul principal este un aparat de implantat în organism care nu corespunde niciuneia dintre celelalte subpoziții de la poziția 9021 din NC, acesta trebuie clasificat la subpoziția 9021 90 90 din NC ca „alte aparate”.

¹⁹ NC care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 2658/87, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul de punere în aplicare nr. 2388/2000.

Rezultă că un produs precum polidimetilsiloxanul, care este compus din fulgi sterili, special dezvoltat și destinat exclusiv implantării în organism pentru tratarea unei afecțiuni și care este ambalat la prezentarea la vamă în punguțe de 1 kg, trebuie considerat drept un aparat de implantat în organism care trebuie clasificat la poziția 9021 din NC. Un astfel de produs, care nu are ca scop să înlocuiască un organ, ci să permită unui mușchi cu deficit să creeze țesut conjunctiv, trebuie clasificat la subpoziția 9021 90 90 din NC.

Hotărârea din 13 septembrie 2018, Vision Research Europe (C-372/17, [EU:C:2018:708](#))

„Trimitere preliminară – Tarifal vamal comun – Poziții tarifare – Clasificarea mărfurilor – Camera care are o memorie volatilă, ceea ce implică faptul că imaginile înregistrate sunt șterse atunci când camera este oprită sau atunci când sunt captate noi imagini – Nomenclatura combinată – Subpozițiile 8525 80 19 și 8525 80 30 – Note explicative – Interpretare – Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 113/2014 – Interpretare – Validitate”

În mai 2009, Vision Research a prezentat inspectorului Administrației Fiscale o solicitare de ITO pentru camera denumită „Phantom V7.3”. Aceasta a indicat în cererea sa că această cameră trebuia clasificată la subpoziția 8525 80 30 din NC²⁰, în calitate de aparat fotografic digital.

Prin ITO, inspectorul a clasat însă camera în cauză la subpoziția 8525 80 19 din NC, drept „altă cameră de televiziune”. În această privință, inspectorul s-a întemeiat pe regulile generale 1 și 6 pentru interpretarea NC, pe Regulamentul de punere în aplicare nr. 113/2014, pe care l-a considerat aplicabil prin analogie acestei camere, precum și pe textul pozițiilor 8525, 8525 80 și 8525 80 19 din NC. Acesta a considerat că faptul că respectiva cameră poate fi conectată în mod opțional la o memorie externă era fără incidență asupra clasificării reținute, din moment ce ITO fusese solicitată pentru un aparat lipsit de această memorie opțională.

Vision Research a introdus o contestație împotriva acestei ITO la inspector, care a respins-o ca nefondată. În acest condiții, reclamanta a introdus o acțiune la instanța de trimitere împotriva deciziei inspectorului, solicitând clasificarea camerei în cauză la subpoziția 8525 80 30 din NC.

În aceste condiții, instanța de trimitere a decis, așadar, să adreseze Curții întrebarea dacă subpoziția 8525 80 30 din NC trebuie interpretată în sensul că se încadrează la această subpoziție o cameră precum cea în discuție în litigiul principal, care are capacitatea de a capta un număr mare de imagini fotografice pe secundă și de a le păstra în memoria sa internă volatilă, de unde sunt șterse atunci când camera este oprită, și, în cazul unui răspuns afirmativ, dacă Regulamentul de punere în aplicare

²⁰ NC care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 2658/87, în versiunea rezultată din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1001/2013.

nr. 113/2014, în măsura în care ar fi aplicabil prin analogie unei asemenea camere, este valid.

Curtea precizează că, pentru a răspunde la această întrebare, trebuie, în primul rând, să se interpreteze pozițiile și subpozițiile din NC relevante pentru a se putea determina clasificarea camerei în cauză în NC.

În cadrul acestei interpretări, Curtea precizează printre altele că elementul determinant care diferențiază aparatele fotografice digitale, care se încadrează la subpoziția 8525 80 30 din NC, de camerele de televiziune, care se încadrează la subpoziția 8525 80 19 din NC, constă în capacitatea pe care o au primele dintre acestea de a înregistra imagini statice pe o memorie sau pe un dispozitiv de stocare internă.

În acest context, Curtea concluzionează că respectiva cameră în discuție în litigiul principal trebuie clasificată la subpoziția 8525 80 30 din NC.

2. Criterii de clasificare

2.1. Caracteristici și proprietăți obiective ale produsului

Hotărârea din 8 noiembrie 1990 (Plenul), Gmurzynska-Bscher (C-231/89, [EU:C:1990:386](#))

„Întrebări preliminare – Competența Curții – Trimitere operată de o legislație națională la dispoziții comunitare – Tariful vamal comun – Pozițiile tarifare 83.06, 97.01 și 97.03 – Clasificarea unei opere de artă”

În această hotărâre, Curții i s-a solicitat să stabilească în esență dacă un obiect de artă, constând într-o placă de oțel acoperită cu glazuri colorate din email ars, constituie un „tablou realizat în întregime manual” sau un „mic tablou decorativ similar” în sensul poziției 97.01 din TVC²¹ sau o „producție originală de artă statuară sau de sculptură”, în sensul poziției 97.03 din TVC, sau dacă, dimpotrivă, acest obiect trebuie clasificat în funcție de materialul din care este constituit, sub denumirea „alte obiecte ornamentale, din metale comune”.

Această problemă a fost ridicată în cadrul unui litigiu privind aplicarea dreptului fiscal german în materie de impozite pe cifra de afaceri la importul unei opere de artă din Țările de Jos în Germania. Înainte de a importa această operă de artă, reclamantul a solicitat autorităților vamale germane emiterea unui aviz oficial de clasificare tarifară, destinat aplicării dreptului fiscal german în materie de impozite pe cifra de afaceri la import. Dreptul german făcea trimitere, pentru acordarea de scutiri sau reduceri în acest

²¹ TVC care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 2658/87.

domeniu, la nomenclatura TVC. Acesta prevedea aplicarea unei cote de impozitare obiectelor de artă care se încadrau la pozițiile 97.01 și 97.03 din TVC.

Înainte de a aborda întrebările preliminare referitoare la interpretarea TVC, Curtea arată că interpretarea care i-a fost solicitată cu privire la dispozițiile în cauză ale TVC are drept scop să permită instanței naționale să se pronunțe asupra aplicării, nu a TVC, ci a dreptului german în materie de impozite pe cifra de afaceri care face trimitere la nomenclatura TVC. În aceste condiții, se ridică chestiunea preliminară a aplicabilității procedurii prevăzute la articolul 177 din Tratatul CEE și, prin urmare, a competenței Curții de a se pronunța cu privire la întrebările preliminare.

În această privință, Curtea clarifică faptul că, în cadrul repartizării între instanțele naționale și Curtea funcțiilor jurisdicționale, prevăzută la articolul 177 din Tratatul CEE, Curtea se pronunță cu titlu preliminar fără a avea în principiu obligația de a examina circumstanțele care au determinat instanțele naționale să îi adreseze întrebările și în care acestea intenționează să aplice dispoziția de drept al Uniunii pe care i-au solicitat să o interpreteze.

Situația ar fi diferită numai în cazurile în care fie s-ar constata că procedura prevăzută la articolul 177 a fost deturnată de la obiectul său și este utilizată, în realitate, pentru a determina Curtea să se pronunțe în absența unui litigiu real, fie ar fi evident că dispoziția de drept al Uniunii supusă interpretării Curții nu poate fi aplicată.

Nu acesta este cazul atunci când i se solicită Curții să interpreteze o dispoziție de drept al Uniunii pe care instanța națională trebuie să o aplice, independent de domeniul de aplicare pe care i-l atribuie dreptul Uniunii, deoarece legislația națională face referire la aceasta prin intermediul trimiterii.

Având în vedere aceste considerații, Curtea concluzionează că este competentă să se pronunțe asupra întrebărilor adresate cu privire la interpretarea TVC.

Pentru a răspunde la întrebările instanței de trimitere, Curtea arată de la bun început că obiectul în cauză nu poate fi considerat drept un obiect decorativ care, potrivit notelor explicative, constituie caracteristica esențială a articolelor clasificate sub denumirea „alte obiecte ornamentale, din metale comune” de la poziția 83.06 din TVC.

Curtea subliniază că această interpretare este, de altfel, conformă cu nota 4, care precedă capitolul 97 din TVC, potrivit căreia, în caz de îndoială cu privire la clasificarea unui obiect, trebuie să se acorde preferință clasificării la una dintre diferitele poziții care alcătuiesc capitolul referitor la obiectele de artă, obiectele de colecție și antichitățile.

Potrivit Curții, acest lucru este cu valabil cu atât mai mult cu cât, în conformitate cu jurisprudența Curții, criteriul de delimitare între pozițiile 97, „tablouri, picturi și desene, executate în întregime manual, colaje și mici tablouri decorative similare”, și 97.03, „producții originale de artă statuară sau de sculptură, din orice material” din TVC, constă în faptul că, pentru producțiile de artă statuară și de sculptură, caracterul artistic esențial constă în modelarea formei tridimensionale a operei, în timp ce, pentru

tablouri, colaje și mici tablouri decorative similare, acesta constă în compoziția suprafeței operei, un obiect de artă constituit dintr-o placă de oțel, fără valoare artistică proprie, acoperită cu glazuri colorate din email ars, aplicate manual de artist, trebuie considerat drept un „tablou realizat în întregime manual” în sensul poziției 97.01.

Pe baza acestor criterii, Curtea concluzionează că o operă de artă precum cea din speță trebuie clasificată la poziția 97.01 din TVC.

Hotărârea din 19 februarie 2009, Kamino International Logistics (C-376/07, [EU:C:2009:105](#))

„Tariful vamal comun – Nomenclatura combinată – Clasificare tarifară – Monitoare cu ecran cu cristale lichide (LCD) dotate cu prize SUB-D, DVI-D, USB, S-video și video-compozit – Poziția 8471 – Poziția 8528 – Regulamentul (CE) nr. 754/2004”

În anul 2004, Kamino a vămuit, în vederea punerii sale în liberă circulație, un lot de monitoare color de tip LCD, care au fost clasificate la subpoziția 8528 21 90. Monitoarele respective sunt dotate cu prize D-Sub, DVI-D, USB, S-video și video-compozit, cu ajutorul cărora pot reproduce atât imagini provenind de la o mașină automată de prelucrare a datelor, cât și imagini provenind de la alte aparate.

Întrucât a considerat că aceste monitoare trebuie clasificate la subpoziția 8471 60 90, Kamino a formulat o contestație împotriva notificării de plată. Această contestație a fost respinsă prin decizia inspectorului vamal.

În cadrul acțiunii formulate în fața sa împotriva acestei decizii, Curtea de Apel, după ce a examinat caracteristicile și proprietățile monitoarelor în discuție în litigiul principal, a constatat că aceste monitoare îndeplinesc criteriile prevăzute la nota 5 (B) din capitolul 84 din NC. Secretarul de stat pentru finanțe a formulat recurs la instanța de trimitere, susținând că instanța de apel nu a ținut seama de posibilitățile de utilizare pe care le oferă aceste monitoare în afara unei utilizări ca element al unui sistem automat de prelucrare a datelor.

În acest context, instanța de trimitere a solicitat Curții să stabilească dacă monitoare apte să reproducă semnale provenind atât de la o mașină automată de prelucrare a datelor, cât și de la alte surse pot fi considerate unități „de tipul celor utilizate [...] în principal într-un sistem automat de prelucrare a datelor” în sensul notei 5 (B) din capitolul 84 din NC²² și clasificate la subpoziția 8471 60 90 din aceasta.

În această privință, Curtea amintește că, în primul rând, din cuprinsul notei 5 (E) din capitolul 84 din NC reiese că singurele aparate care îndeplinesc o „funcție proprie, alta decât prelucrarea datelor”, sunt cele care încorporează o mașină automată de prelucrare a datelor sau care lucrează în legătură cu o astfel de mașină, a căror funcție nu ține de prelucrarea datelor. Or, monitoarele menționate, în afara funcției lor de

²² NC care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 2658/87, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul nr. 1789/2003.

reproducere a imaginilor provenind de la aparate precum o consolă de jocuri, un player video sau un player DVD, care nu ține de prelucrarea datelor, asigură de asemenea reproducerea semnalelor emise de o mașină automată de prelucrare a datelor.

În al doilea rând, potrivit Curții, dacă, în scopul clasificării lor la subpoziția 8471 60 90, monitoarele menționate nu sunt de tipul celor utilizate exclusiv într-un sistem automat de prelucrare a datelor întrucât sunt conectabile la unitatea centrală de prelucrare, recepționează date sub o formă utilizabilă în sistem și sunt apte să reproducă semnale provenind din alte surse, o interpretare a notei explicative 5 (B) litera (a) din capitolul 84 din NC în sensul că simpla posibilitate a monitoarelor în cauză de a reproduce imagini provenind din alte surse decât de la o mașină automată de prelucrare a datelor exclude clasificarea lor la poziția 8471 ar echivala cu suprimarea termenului „în principal” care figurează în textul notei menționate.

În sfârșit, dacă notele explicative care se raportează la subpoziția 8471 din SA ar trebui interpretate în sensul că exclud clasificarea la subpoziția 8471 60 90 a tuturor monitoarelor apte să reproducă semnale provenind atât de la o mașină automată de prelucrare a datelor, cât și din alte surse, acestea ar avea ca efect modificarea și în special restrângerea sferei notei 5 (B) litera (a) din capitolul 84 din NC. Prin urmare, presupunând că notele explicative ale NC privind subpoziția 8471 60 90 și notele explicative privind poziția 8471 din SA ar trebui interpretate în acest sens, aplicarea acestora ar trebui înlăturată, întrucât această interpretare nu este conformă notei 5 (B) litera (a) din capitolul 84 din NC.

Rezultă că monitoarele de tip LCD, dotate cu prize D-Sub, DVI-D, USB, S-video și video compozit, nu sunt excluse de la clasificarea la subpoziția 8471 60 90, ca unități de tipul celor utilizate „în principal” într-un sistem automat de prelucrare a datelor în sensul notei 5 (B) litera (a), din capitolul 84 din NC, doar pentru simplul fapt că pot reproduce semnale provenind atât de la o mașină automată de prelucrare a datelor, cât și de la alte surse.

În plus, instanța de trimitere solicită Curții să precizeze care sunt criteriile ce permit să se stabilească dacă monitoare precum cele în discuție în litigiul principal reprezintă unități de tipul celor utilizate în principal într-un sistem automat de prelucrare a datelor.

Potrivit Curții, în scopul a stabili dacă monitoare de tip LCD, dotate cu prize D-Sub, DVI-D, USB, S-video și video compozit, sunt unități de tipul celor utilizate în principal într-un sistem automat de prelucrare a datelor, autoritățile naționale, inclusiv instanțele, trebuie să recurgă la indicațiile care figurează în notele explicative privind poziția 8471 din SA, în special la punctele consacrate unităților de vizualizare ale mașinilor automate de prelucrare a datelor.

În această privință, Curtea constată că numărul și tipul de prize cu care sunt dotate astfel de monitoare nu pot constitui, prin ele însele, criteriile determinante pentru clasificarea tarifară și că, în scopul realizării acesteia, trebuie să se aprecieze, în raport și cu alte criterii și având în vedere caracteristicile și proprietățile obiective ale

respectivelor monitoare, atât măsura în care pot exercita mai multe funcții, cât și nivelul de performanță pe care îl ating în exercitarea acestor funcții, recurgându-se la notele explicative privind poziția 8471 din SA.

Prin urmare, în măsura în care astfel de monitoare nu pot fi excluse din noțiunea de unitate a unei mașini automate de prelucrare a datelor, în sensul notei 5 (B) litera (a) și a notei 5 (C) din capitolul 84 din NC, trebuie identificate criteriile care permit să se decidă dacă aceste monitoare aparțin tipului utilizat în principal într-un sistem automat de prelucrare a datelor sau dacă proprietățile și caracteristicile lor tehnice le plasează printre ecranele de televiziune sau monitoarele video.

În consecință, Curtea concluzionează că, în scopul de a stabili dacă monitoare precum cele în discuție în litigiul principal sunt unități de tipul celor utilizate în principal într-un sistem automat de prelucrare a datelor, autoritățile naționale, inclusiv instanțele, trebuie să recurgă la indicațiile care figurează în notele explicative privind poziția 8471 din SA.

Hotărârea din 7 mai 2009, Siebrand (C-150/08, [EU:C:2009:294](#))

„Nomenclatura combinată – Pozițiile tarifare 2206 și 2208 – Băutură fermentată care conține alcool distilat – Băutură obținută inițial din fructe sau dintr-un produs natural – Adaos de substanțe – Consecințe – Pierderea gustului, a mirosului și a aparenței băuturii inițiale”

În cauza în care s-a pronunțat această hotărâre, instanța de trimitere a solicitat Curții să stabilească în esență dacă băuturi pe bază de alcool fermentat, care corespund inițial poziției 2206 din NC²³, cărora le-au fost adăugate un anumit procent de alcool distilat, apă, sirop de zahăr, arome, coloranți și, pentru unele dintre acestea, o bază de smântână, care le-a făcut să își piardă gustul, mirosul și/sau aparența unei băuturi obținute dintr-un anumit fruct sau dintr-un anumit produs natural, se încadrează la poziția 2206 din NC în calitate de băuturi fermentate sau la poziția 2208 din NC în calitate de distilate.

În această privință, Curtea precizează că, potrivit notei explicative a SA aferente poziției 2206 din NC, adaosul de alcool la băuturi care se încadrează la această poziție nu se opune ca aceste băuturi să păstreze clasificarea respectivă atât timp cât își conservă caracteristicile produselor clasificate la această poziție, și anume cele ale băuturilor fermentate. Cu toate acestea, având în vedere că băuturile în discuție în litigiul principal și-au pierdut gustul, mirosul și aparența unei băuturi obținute dintr-un fruct sau dintr-un anumit produs natural, cu alte cuvinte, ale unei băuturi fermentate, astfel de produse nu pot fi clasificate la poziția 2206 din NC.

În ceea ce privește clasificarea unor astfel de produse, Curtea amintește în continuare că, potrivit regulii generale 2 (b), pentru interpretarea NC, orice mențiune la un material

²³ NC care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 2658/87, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul nr. 2587/91.

de la o poziție determinată se referă la acest material fie în stare pură, fie amestecat sau asociat cu alte materiale. Este cazul unor produse precum cele în discuție în litigiul principal, care conțin alcool fermentat, precum și alcool distilat. Aceste materiale se încadrează la poziții tarifare diferite.

Regula generală 3 (a) arată că, atunci când mărfurile ar putea fi clasificate la două sau la mai multe poziții prin aplicarea regulii generale 2 (b), poziția cea mai specifică trebuie să aibă prioritate față de pozițiile cu un conținut mai general. Atunci când produse precum cele în discuție în litigiul principal sunt compuse din materiale diferite și niciuna dintre cele două poziții menționate mai sus nu este mai specifică decât cealaltă, singura dispoziție la care se poate recurge în vederea clasificării produselor în discuție în litigiul principal este regula generală 3 (b). În temeiul acestei reguli generale, este necesar, pentru a se face clasificarea tarifară a unui produs, să se stabilească, printre materialele care îl compun, acel material care îi conferă caracterul esențial.

Curtea explică, în consecință, că trebuie să se determine care dintre materialele ce compun produse precum cele în discuție în litigiul principal este cel care le conferă acestora caracterul esențial. În această privință, mai multe caracteristici și proprietăți obiective pot fi luate în considerare pentru determinarea caracterului esențial al acestora, în special, în primul rând, caracteristicile și proprietățile obiective esențiale, inclusiv conținutul de alcool distilat, în al doilea rând, caracteristicile organoleptice și, în sfârșit, destinația sa în calitate de băutură spirtoasă.

Pe baza acestor criterii, Curtea concluzionează că, în speță, caracteristicile esențiale ale unor băuturi precum cele în discuție în litigiul principal corespund în ansamblu celor ale unui produs care se încadrează la poziția 2208 din NC.

În aceste condiții, Curtea statuează că băuturile precum cele din speță nu se încadrează la poziția 2206 din NC, ci la poziția 2208 din aceasta.

Hotărârea din 28 octombrie 2010, X (C-423/09, [EU:C:2010:650](#))

„Tariful vamal comun – Clasificare tarifară – Nomenclatura combinată – Legume (căpățâni de usturoi) uscate care nu sunt deshidratate în întregime”

X a depus, în calitate de comisionar în vamă, 15 declarații de punere în liberă circulație pentru loturi de căpățâni de usturoi provenind din China, aflate în containere frigorifice la data importului. Declarațiile de import menționau de fiecare dată subpoziția tarifară 0712 90 90 din NC și descriau mărfurile ca usturoi uscat.

După acordarea liberului de vamă pentru mărfuri de către autoritățile vamale, containerul de usturoi a fost dus într-un spațiu frigorific aparținând unei întreprinderi de depozitare, unde a fost păstrat la o temperatură de – 3° C. Considerând că usturoiul importat trebuia clasificat ca usturoi refrigerat care se încadrează la subpoziția tarifară

0703 20 00 din NC, inspectorul vamal a întocmit deciziile de plată a taxelor vamale în cauză.

X a depus o contestație care a fost respinsă. În continuare, aceasta a introdus o acțiune care a fost respinsă ca nefondată. X a formulat apel împotriva acestei decizii, în urma căruia a fost pronunțată o hotărâre care constata că inspectorul nu a dovedit existența unui motiv care să permită derogarea de la poziția tarifară 0712 din NC sus-menționată.

În acest context, instanța de trimitere, sesizată cu un recurs împotriva acestei din urmă hotărâri, a solicitat Curții să precizeze criteriile pentru a determina dacă usturoiul care a fost supus unui proces de uscare se încadrează la subpoziția tarifară 0703 20 00 din NC²⁴ sau la subpoziția tarifară 0712 90 90 din NC.

Făcând trimitere la nota explicativă a SA referitoare la poziția 0712, Curtea concluzionează că, pentru a fi clasificate la poziția 0712, este necesar ca legumele să fi fost supuse unui proces de uscare intensivă potrivit unui tratament special la finalul căruia toată sau aproape toată umiditatea din produs să fie îndepărtată. Astfel, în urma acestui proces, cantitatea de umiditate reziduală din legume trebuie să fie nesemnificativă.

Prin analogie cu Hotărârea din 15 iunie 1976, Riemer (120/75, [EU:C:1976:90](#)), Curtea constată că, pentru a clasifica căpățânile de usturoi la poziția tarifară 0712, procesul de uscare a usturoiului trebuie să antreneze modificări substanțiale și ireversibile, astfel încât produsul să nu se mai afle în stare naturală.

Prin urmare, eliminarea apei trebuie să modifice în mod substanțial proprietățile și caracteristicile obiective ale produsului, astfel încât această modificare să determine clasificarea la o altă poziție tarifară decât 0703, care cuprinde legumele proaspete sau refrigerate.

În plus, împrejurarea că usturoiul parțial uscat este importat în stare refrigerată indică faptul că uscarea nu a îndepărtat toată sau aproape toată umiditatea din produs, din moment ce deshidratarea este o metodă de conservare ce permite să nu mai fie necesară păstrarea produselor deshidratate la o temperatură mai mică de 0° C.

Desigur, o durată îndelungată de conservare poate constitui un indiciu suplimentar privind gradul de deshidratare a usturoiului pentru clasificarea acestuia la poziția 0712 ca legumă uscată, spre deosebire de usturoiul proaspăt sau refrigerat. Cu toate acestea, Curtea constată că pozițiile 0703 și 0712 din NC nu se referă la conservare ca la un criteriu de clasificare, astfel încât trebuie să se deducă faptul că durata de conservare în sine nu este relevantă pentru clasificarea tarifară a acestui produs.

Rezultă că usturoiul care fost supus unui proces de uscare intensivă potrivit unui tratament special la finalul căruia toată sau aproape toată umiditatea din produs a fost

²⁴ NC care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 2658/87, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul nr. 1810/2004.

îndepărtată se încadrează la subpoziția tarifară 0712 90 90 din NC, însă usturoiul parțial uscat, care păstrează proprietățile și caracteristicile usturoiului proaspăt, se încadrează la subpoziția tarifară 0703 20 00 din NC.

Hotărârea din 26 aprilie 2017, Stryker EMEA Supply Chain Services (C-51/16, [EU:C:2017:298](#))

„Trimitere preliminară – Tariful vamal comun – Poziții tarifare – Clasificarea mărfurilor – Șuruburi pentru implant destinate să fie introduse în corpul uman pentru tratarea fracturilor sau punerea de proteze – Nomenclatura combinată – Poziția 9021 – Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 1212/2014 – Validitate”

Autoritățile vamale neerlandeze au eliberat companiei Stryker trei ITO pentru trei modele de șuruburi pentru implant destinate introducerii în corpul uman pentru tratarea fracturilor sau pentru punerea de proteze. Aceste șuruburi prezentau caracteristici comune, precum și caracteristici specifice. Cu privire la aceste caracteristici, pe baza ITO-urilor eliberate de autoritățile vamale, acestea au clasificat cele trei tipuri de șuruburi de implant medical la poziția 9021 90 90 din NC²⁵.

Ca urmare a publicării Regulamentului de punere în aplicare nr. 1212/2014, autoritățile menționate au retras aceste informații tarifare. Această retragere a fost justificată prin motivul că, în sensul acestui regulament, „un șurub destinat spre a fi utilizat în chirurgie trebuie să fie clasificat, datorită proprietăților și caracteristicilor sale obiective, ca parte și furnitură de uz general”.

După o contestație nefructuoasă depusă la autoritățile vamale, Stryker a introdus o acțiune împotriva acestei decizii de retragere în fața instanței de trimitere.

În sprijinul acțiunii sale, Stryker a apreciat în esență că, având în vedere caracteristicile și proprietățile obiective ale șuruburilor pentru implant, printre care destinația lor inerentă, nu este vorba despre șuruburi „obișnuite”, precum cele vizate de poziția 7318 din NC. În plus, Stryker susține că Regulamentul de punere în aplicare nr. 1212/2014 nu este valid, deoarece clasificarea realizată de acesta a fost efectuată exclusiv cu privire la caracteristicile exterioare ale șuruburilor pentru implanturi medicale, fără să se țină cont de destinația inerentă acestor șuruburi, ceea ce este contrar jurisprudenței Curții.

Considerând că, datorită proprietăților și caracteristicilor obiective ale acestora, inclusiv destinația lor inerentă, șuruburile pentru implanturi în discuție în litigiul principal sunt susceptibile să fie clasificate la poziția 9021 din NC, instanța de trimitere a solicitat Curții să stabilească dacă se clasifică la poziția 9021 din NC șuruburile pentru implanturi medicale precum cele în discuție în litigiul principal, care sunt destinate exclusiv spre a fi instalate în corpul uman pentru tratarea fracturilor osoase sau pentru fixarea protezelor.

²⁵ NC care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 2658/87, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul de punere în aplicare nr. 1101/2014.

Pe baza unei analize a textului notei explicative din SA referitoare la capitolul 90 și la poziția 9021, precum și a notei explicative de la subpoziția 9021 39 90 din NC, Curtea explică, în primul rând, că trebuie clasificate la poziția 9021 din NC produsele care se caracterizează prin finisajul fabricării lor și prin înaltul grad de precizie și care sunt susceptibile să fie introduse în organism în vederea imobilizării părților din corp afectate sau a reducerii fracturilor, ceea ce, pe cale de consecință, le diferențiază de produsele obișnuite.

În al doilea rând, Curtea face trimitere la jurisprudența sa potrivit căreia printre criteriile susceptibile să diferențieze produsele obișnuite de cele care corespund unei funcții medicale figurează în special criteriul referitor la metoda de fabricație a produsului respectiv, precum și cel referitor la specificul funcției produsului respectiv.

În lumina acestei jurisprudențe, Curtea analizează metoda și funcția produsului, concluzionând că produse precum cele în discuție în litigiul principal se diferențiază de produsele obișnuite prin finisajul fabricării lor și prin înaltul grad de precizie, având în vedere metoda de fabricație a acestora și specificul funcției lor. Prin urmare, rezultă din caracteristicile și din proprietățile obiective ale șuruburilor pentru implanturi medicale precum cele în discuție în litigiul principal că astfel de produse sunt susceptibile să fie clasificate la poziția 9021 din NC.

În consecință, Curtea declară că șuruburile pentru implanturi medicale precum cele în discuție în litigiul principal trebuie clasificate la poziția 9021 din NC în măsura în care aceste produse prezintă caracteristici care le diferențiază de produsele obișnuite prin finisajul fabricării lor și prin gradul lor înalt de precizie, precum și prin metoda de fabricație a acestora și prin specificul funcției lor.

Hotărârea din 13 martie 2019, B. S. (Malț în compoziția berii) (C-195/18, [EU:C:2019:197](#))

„Trimitere preliminară – Fiscalitate – Accize la alcool și băuturi alcoolice – Directiva 92/83/CEE – Articolul 2 – Noțiunea de «bere» – Băutură produsă din must obținut dintr-un amestec care conține mai multă glucoză decât malț – Nomenclatura combinată – Poziția 2203 (beri fabricate din malț) sau 2206 (alte băuturi fermentate)“

B. S. a produs o băutură alcoolică ce reprezenta, în opinia sa, un amestec de bere cu băuturi nealcoolice. Ingredientul principal care constituia mustul din care se obținea produsul intermediar utilizat pentru fabricarea acestei băuturi era siropul de glucoză, iar nu malțul.

Pentru această producție, el a depus lunar la biroul vamal competent o declarație privind accizele, calificând băutura pe care o fabrica drept „amestec de bere”, care se încadra la poziția 2203 din NC, și băuturi nealcoolice și a aplicat acciza prevăzută la bere.

Șeful biroului vamal a contestat aceste declarații, considerând că băutura fabricată trebuia clasificată la poziția 2206 din NC, ca băutură pe bază de băuturi fermentate,

altele decât berea, și de băuturi nealcoolice și trebuia astfel să fie supusă unei accize superioare. Șeful biroului vamal a justificat această contestație prin faptul că ingredientul principal folosit pentru fabricarea produsului intermediar era siropul de glucoză, iar nu malțul, și că, în consecință, acest produs nu putea fi clasificat la poziția 2203 din NC, care vizează „berea de malț”.

Aceste decizii ale șefului biroului vamal au fost confirmate de mai multe decizii ale directorului camerei vamale. În plus, acțiunile formulate de B. S. împotriva acestor decizii au fost respinse de instanțele administrative poloneze. În cadrul acestui litigiu, reclamantul a fost condamnat penal pentru că a indus în eroare organul fiscal polonez cu privire la natura băuturii pe care o producea, ceea ce a condus la o diminuare a accizelor pe care le datora. În aceste condiții, B. S. a declarat apel împotriva acestei condamnări la instanța de trimitere.

În acest context, instanța de trimitere a solicitat Curții să stabilească dacă articolul 2 din Directiva 92/83²⁶ trebuie interpretat în sensul că un produs intermediar, destinat să fie amestecat cu băuturi nealcoolice, care este obținut din must în a cărui compoziție intră mai puține ingrediente malțificate decât ingrediente nemalțificate și la care a fost adăugat sirop de glucoză înaintea procesului de fermentație, poate fi calificat drept „bere fabricată din malț” de la poziția 2203 din NC²⁷.

Considerând că produsul final în cauză este un amestec care nu poate fi clasificat la poziția 2203 din NC, Curtea constată că produsul menționat poate fi calificat drept „bere” și se poate încadra la acest articol 2 numai dacă produsul alcoolic intermediar, destinat să fie amestecat cu băuturi nealcoolice pentru a obține acest produs final, poate fi calificat, la rândul său, drept „bere fabricată din malț”, în sensul poziției 2203 din NC, cu mențiunea că nu pare să se conteste că produsul final respectiv are un titru alcoolic de peste 0,5 % vol.

În primul rând, pentru a stabili dacă un produs alcoolic obținut prin fermentarea unui must compus printre altele din sirop de glucoză și dintr-o proporție mai mică de malț poate fi calificat drept „bere fabricată din malț” în sensul poziției 2203 din NC, Curtea arată că NC nu stabilește un procentaj minim de ingrediente malțificate în mustul destinat producerii berii. Desigur, poziția 2203 din NC vizează „berile fabricate din malț”, ceea ce înseamnă că o bere care se încadrează la această poziție nu poate fi produsă fără ca în compoziția ei să intre malț. Numai din redactarea „berii fabricate din malț” nu se poate deduce însă că este necesar un procentaj minim de malț în compoziția mustului.

În al doilea rând, în ceea ce privește siropul de glucoză utilizat în compoziția mustului, Curtea arată că prezența acestui sirop nu este interzisă de NC și că, în plus, nota

²⁶ Articolul 2 din Directiva 92/83 include, sub calificarea „bere”, nu doar orice produs sub codul 2203 din NC, ci și orice produs care conține un amestec de bere cu băuturi nealcoolice care se încadrează sub codul 2206 din NC, cu condiția ca, în ambele cazuri, concentrația reală alcoolică pe volum a acestui produs să depășească 0,5 % vol.

²⁷ NC care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 2658/87, în versiunea rezultată din Regulamentul nr. 2587/91.

explicativă la SA referitoare la poziția menționată recunoaște în mod expres posibilitatea de a adăuga substanțe aromatice la must în timpul fermentației.

Rezultă că un produs fabricat dintr-o proporție mică de malț și un adaos de glucoză înainte de fermentația alcoolică nu este, doar pe baza acestor motive, exclus de sub incidența noțiunii de „bere fabricată din malț” de la poziția 2203 din NC. Cu toate acestea, un astfel de produs nu poate fi încadrat la această poziție decât atunci când caracteristicile și proprietățile sale obiective corespund cu cele ale berii. În această privință, trebuie să se ia în considerare în special caracteristicile organoleptice ale produsului în cauză.

În acest context, potrivit Curții, în ipoteza în care caracteristicile organoleptice ale produsului alcoolic intermediar nu corespund cu cele ale berii, aceasta fiind situația în special dacă produsul nu s-ar asemena vizual cu berea sau nu ar avea gustul specific, respectivul produs nu ar putea fi calificat drept „bere fabricată din malț” de la poziția 2203 din NC.

2.2. Destinația produsului

Hotărârea din 14 aprilie 2011, *British Sky Broadcasting Group și Pace* (C-288/09 și C-289/09, [EU:C:2011:248](#))

„Tariful vamal comun – Clasificare tarifară – Nomenclatura combinată – Receptoare și decodare de televiziune digitală prin satelit având o funcție de înregistrare – Codul vamal comunitar – Articolul 12 alineatul (5) litera (a) punctul (i) și alineatul (6) – Valabilitate în timp a unei informații tarifare obligatorii”

Cererile de decizie preliminară în cauza în care s-a pronunțat această hotărâre se referă, printre altele, la interpretarea subpozițiilor 8521 90 00 și 8528 71 13 din NC²⁸. Instanța de trimitere a solicitat, în special prin intermediul primelor întrebări din cauzele deduse judecătii, să se stabilească dacă NC trebuie să fie interpretată în sensul că modulele separate de comunicație prevăzute cu unități de memorie cu hard-disk se încadrează la subpoziția 8528 71 13 în pofida notelor explicative ale NC publicate la 7 mai 2008, din care reiese că aceste module se încadrează la subpoziția 8521 90 00.

Mai întâi, Curtea arată că notele explicative ale NC prevăd într-adevăr că set-top boxes care conțin un dispozitiv cu funcție de înregistrare sau de reproducere (de exemplu, un hard-disk) se exclud de la subpoziția 8528 71 13 și trebuie să fie clasificate la subpoziția 8521 90 00. Cu toate acestea, notele explicative ale SA în vigoare la data faptelor din litigiul principal precizau că aparatele de recepție de televiziune, chiar încorporând un

²⁸ NC care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 2658/87, astfel cum a fost modificată prin Regulamentele nr. 2587/91 și nr. 1214/2007.

aparate de înregistrare, trebuiau să fie excluse de la poziția 8521 și trebuiau clasificate la poziția 8528.

În acest context, Curtea explică faptul că din definițiile subpozițiilor 8521 90 00 și 8528 71 13 rezultă că mărfurile care se încadrează la aceste două subpoziții pot atât să recepționeze semnale de televiziune, cât și să le înregistreze. Diferența dintre cele două subpoziții se situează în caracterul principal sau accesoriu al funcțiilor menționate. Subpoziția 8521 90 00 vizează aparate de înregistrare care au accesoriu o funcție de receptor de televiziune, în timp ce subpoziția 8528 71 13 vizează aparatele receptoare de televiziune care au accesoriu o funcție de înregistrare.

În temeiul Notei nr. 3 la secțiunea XVI din NC, din care fac parte subpozițiile în cauză, „combinațiile de mașini de tipuri diferite destinate să funcționeze împreună și care constituie un singur corp, precum și mașinile proiectate pentru a asigura două sau mai multe funcții diferite, alternative sau complementare, se clasifică după funcția principală care caracterizează ansamblul”. Modulul în discuție în litigiul principal dispune în mod incontestabil de cele două funcții de înregistrare și de recepție de semnale de televiziune. Acesta constituie, așadar, un dispozitiv conceput pentru a asigura două sau mai multe funcții diferite, alternative sau complementare, în sensul notei 3 la secțiunea XVI din NC.

Astfel, Curtea concluzionează că trebuie cercetat care dintre cele două funcții, de înregistrare sau de recepție de semnale de televiziune, este cea principală și care este cea accesorie.

În această privință, Curtea amintește că destinația produsului poate constitui un criteriu obiectiv de clasificare, cu condiția să fie specifică produsului respectiv, caracterul inerent trebuind să poată fi apreciat în funcție de caracteristicile și de proprietățile obiective ale acestuia. În special, este necesar să se ia în considerare ceea ce este principal sau accesoriu în viziunea consumatorului.

Pe baza acestor considerații, Curtea concluzionează că este destinat, în principal, recepționării de semnale de televiziune și că această funcție este inerentă acestui aparat. Ea constituie, așadar, funcția sa principală, funcția de înregistrare fiind numai secundară.

În consecință, module precum cele din litigiul principal se încadrează la subpoziția 8528 71 13, în pofida notelor explicative ale NC.

Rezultă că, întrucât notele explicative ale NC sunt contrare NC cu privire la acest aspect, se impune înlăturarea acestora.

Hotărârea din 22 noiembrie 2012, Digitalnet ș.a. (C-320/11, C-330/11, C-382/11 și C-383/11, [EU:C:2012:745](#))

„Tariful vamal comun – Clasificare tarifară – Nomenclatura combinată – Aparate care pot să primească semnale de televiziune având încorporat un modem pentru acces la internet și asigurând o funcție de schimb de informații interactiv”

Trei societăți care au ca activitate principală furnizarea accesului la televiziunea digitală și la internet au importat în Bulgaria module separate identice cu funcție de comunicație (denumite în continuare „module separate”), sub diferite denumiri comerciale. Aceste module separate au fost declarate la subpoziția tarifară 8528 71 13 din NC, cu scutirea de taxe vamale.

Autoritățile vamale au efectuat un control și au apreciat că modulele separate nu erau dotate cu un modem integrat și că ar fi trebuit clasificate la subpoziția 8528 71 19 din NC. În consecință, acestea au adoptat acte administrative prin care s-a impus celor trei societăți plata de taxe vamale.

În fața instanței de trimitere, societățile în cauză au contestat validitatea acestor acte administrative, declanșând patru proceduri distincte, dintre care două privesc aceeași societate.

Instanța de trimitere a solicitat astfel Curții să precizeze ce mărfuri pot fi clasificate la subpoziția 8528 71 13 din NC²⁹ și care este domeniul de aplicare al noțiunilor de „modem” și de „acces la internet”, în sensul acestei subpoziții și în sensul notelor explicative din 7 mai 2008. Ea a solicitat de asemenea să se stabilească dacă tipul de modem utilizat este relevant în vederea clasificării tarifare sau dacă este suficient ca modemul să permită accesul la internet.

Cu titlu introductiv, Curtea amintește că, pentru a fi clasificat la subpoziția 8528 71 13 din NC, un aparat trebuie să poată, pe de o parte, să fie apt să primească semnale de televiziune și, pe de altă parte, să aibă încorporat un modem pentru acces la internet care asigură o funcție de schimb de informații interactiv. În consecință, orice aparat care nu prezintă una sau cealaltă dintre aceste caracteristici trebuie să fie clasificat la subpoziția 8528 71 19 din NC, în temeiul regulii generale 3 (c) pentru interpretarea NC.

Astfel, destinația unui produs poate constitui un criteriu obiectiv de clasificare, cu condiția să fie inerentă produsului respectiv, caracterul inerent trebuind să poată fi apreciat în funcție de caracteristicile și de proprietățile obiective ale acestuia.

Dat fiind că NC nu definește nici noțiunea de „modem”, nici pe cea de „acces la internet”, Curtea analizează notele explicative din 7 mai 2008, în vigoare la momentul importurilor în discuție în litigiul principal, care aduc precizări cu privire la tipul de aparate care pot fi

²⁹ NC care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 2658/87, astfel cum a fost modificată prin Regulamentele nr. 1214/2007, nr. 1031/2008 și, respectiv, nr. 948/2009.

considerate modemuri, în sensul subpoziției 8528 71 13, și cu privire la caracteristicile pe care aceste aparate trebuie să le prezinte pentru a fi considerate ca permițând accesul la internet și schimbul de informații interactiv.

Referindu-se la definiția modemului, în sensul subpoziției 8528 71 13, cuprinsă în respectivele note explicative prin raportare la sensul lor obișnuit în limbajul curent și la definiția raportului grupului special al OMC, Curtea constată că, prin excluderea din noțiunea de „modem” a dispozitivelor care îndeplinesc funcții similare unui modem ca urmare a unor considerații tehnice, deși doar finalitatea capacității de a avea acces la internet este relevantă în vederea clasificării, Notele explicative din 7 mai 2008 referitoare la subpoziția 8528 71 13 au restrâns sensul acestei din urmă noțiuni. Notele respective sunt, așadar, contrare NC cu privire la acest aspect și trebuie să fie înlăturate.

În aceste condiții, Curtea concluzionează că, în sensul subpoziției 8528 71 13 din NC, un „modem pentru acces la internet” reprezintă un dispozitiv care este capabil să aibă acces la internet și să asigure o interactivitate sau un schimb de informații bidirecțional. Doar capacitatea de a avea acces la internet, iar nu tehnica utilizată în acest sens, este relevantă în vederea clasificării. În plus, pentru a fi clasificat la subpoziția 8528 71 13 din NC, aparatul trebuie să fie capabil să aibă singur acces la internet prin intermediul modemului care este încorporat în acesta, fără intervenția niciunui alt aparat sau mecanism.

Instanța a urmărit să afle care dintre cele două funcții îndeplinite de aparatele menționate, și anume primirea de semnale de televiziune sau prezența unui modem care permite accesul la internet, poate fi considerată funcția principală.

În această privință, Curtea constată că, pentru a determina dacă un aparat poate fi clasificat la subpoziția 8528 71 13 din NC, nu este necesar să se examineze dacă funcția de recepție de televiziune este funcția principală și dacă funcția de acces la internet este subsidiară sau invers, de vreme ce aceste două funcții trebuie să fie prezente deopotrivă în aparat, iar în lipsa uneia sau a celeilalte dintre aceste funcții, aparatele nu intră sub incidența subpoziției 8528 71 13, ci, în temeiul regulii generale 3 (c) pentru interpretarea NC, a subpoziției 8528 71 19 din NC.

În plus, instanța de trimitere a solicitat să se stabilească dacă articolul 78 alineatul (2) din Codul vamal trebuie interpretat în sensul că controlul *a posteriori* al mărfurilor și schimbarea subsecventă a clasificării lor tarifare pot fi efectuate pe baza unor documente scrise fără ca autoritățile vamale să fie obligate să verifice fizic mărfurile menționate.

Întrucât din acest articol rezultă că controlul *a posteriori* al declarațiilor poate fi efectuat fără ca autoritățile vamale să fie obligate să verifice fizic marfa, Curtea răspunde în sens pozitiv.

Hotărârea din 22 septembrie 2016, Kawasaki Motors Europe (C-91/15, [EU:C:2016:716](#))

„Trimitere preliminară – Aprecierea validității – Regulamentul (CE) nr. 1051/2009 – Tariful vamal comun – Clasificare tarifară – Nomenclatura combinată – Poziția 8701 – Tractoare – Subpozițiile 8701 90 11-8701 90 39 – Tractoare agricole și tractoare forestiere (altele decât motocultoarele), cu roți, noi – Vehicule de teren, ușoare, cu patru roți, concepute să fie utilizate ca tractoare”

În această cauză, Gerechtshof Amsterdam (Curtea de Apel din Amsterdam, Țările de Jos) a solicitat Curții să se pronunțe cu privire la validitatea Regulamentului nr. 1051/2009, care clasifică vehiculele de teren în funcție de puterea motorului lor.

În 2010, Kawasaki Motors Europe (KME) a solicitat ca trei vehicule de teren să fie clasificate ca tractoare agricole și forestiere, pe baza puterii motorului, la subpozițiile 8701 90 11, 8701 90 20 și, respectiv, 8701 90 25 din NC. Cu toate acestea, autoritățile vamale au clasificat aceste vehicule la subpoziția 8701 90 90. După introducerea unei contestații care a fost respinsă, KME a introdus o acțiune împotriva deciziilor referitoare la aceste informații tarifare, acțiune cu care instanța de trimitere este sesizată în stadiul apelului. În decizia sa, aceasta a făcut trimitere la o cauză anterioară din anul 1992, în care vehicule similare fuseseră inițial clasificate în mod eronat, înainte de a fi clasificate în mod corect în categoria tractoarelor agricole.

Prin Hotărârea din 27 aprilie 2006, Kawasaki Motors Europe (C-15/05, [EU:C:2006:259](#)), Curtea constată nevaliditatea Regulamentului nr. 2518/98. În urma acestei hotărâri, inspectorul autorităților fiscale a emis noi ITO-uri prin care vehiculele în cauză au fost clasificate la subpoziția 8701 90 11 sau 8701 90 20 din NC, în funcție de puterea motorului fiecăruia dintre ele. Însă aceste informații și-au pierdut valabilitatea din cauza intrării în vigoare a Regulamentului nr. 1051/2009.

În acest context, instanța de trimitere, considerând că Regulamentul nr. 1051/2009 este aplicabil prin analogie vehiculelor în discuție în litigiul principal, și-a exprimat îndoielile cu privire la validitatea acestui regulament în sensul că aceste vehicule trebuie să fie clasificate la subpoziția 8701 90 90 din NC pentru motivul că ele nu au nici priză de putere, nici dispozitiv hidraulic de ridicare și nici trolu.

Astfel, vehiculele noi de teren, cu patru roți și cu un singur scaun, prevăzute cu un sistem de direcție de tip Ackerman acționat cu un ghidon, echipate cu un dispozitiv de cuplare și ale căror caracteristici tehnice le permit să împingă cel puțin de două ori propria greutate trebuie să fie clasificate la subpoziția 8701 90 din NC, clasificarea vehiculelor menționate la subpozițiile cu opt cifre fiind determinată de puterea motorului lor. În această privință, sunt vizate numai subpozițiile cu opt cifre 8701 90 11-8701 90 39 din NC, referitoare la tractoarele agricole și la tractoarele forestiere, noi.

Conform regulii generale 1 pentru interpretarea NC, clasificarea se consideră legal determinată atunci când este în concordanță cu textul pozițiilor și al notelor de secțiuni sau de capitole, în afară de celelalte reguli generale, atunci când nu sunt contrare termenilor utilizați în acele poziții și note. Regula generală 6 prevede că clasificarea

mărfurilor la subpozițiile unei aceleiași poziții se efectuează, în mod legal, cu respectarea textelor acelor subpoziții și a notelor de subpoziții, precum și, *mutatis mutandis*, cu respectarea celorlalte reguli generale. În plus, din regula generală 3 (a) rezultă că, atunci când mărfurile ar putea fi clasificate la două poziții, poziția cea mai specifică trebuie să aibă prioritate față de poziția cu un domeniu de aplicare mai general. Destinația produsului poate să constituie un criteriu obiectiv de clasificare, în măsura în care este inerentă produsului respectiv, caracterul inerent trebuind să poată fi apreciat în funcție de caracteristicile și de proprietățile obiective ale acestuia.

În acest context, este irelevant că tractoarele care au aparent o destinație agricolă sau forestieră pot face obiectul unei utilizări recreative. Astfel, în cazul în care caracteristica obiectivă a unui produs poate fi verificată la momentul acordării liberului de vamă, împrejurarea că poate fi avută în vedere și o altă utilizare a acestui produs nu este de natură să excludă calificarea sa juridică. În vederea clasificării sale vamale, nu este necesar ca acest produs să fie destinat doar sau exclusiv utilizării care corespunde caracteristicii obiective respective. Este suficient ca această utilizare să constituie destinația sa esențială.

În aplicarea acestei jurisprudențe, Curtea concluzionează că destinația agricolă sau forestieră a tractoarelor poate rezulta din proiectarea acestora și din existența unor dispozitive ori echipamente care le determină destinația, fără a fi necesară efectuarea *a priori* a unei legături între această destinație și existența anumitor dispozitive sau echipamente enumerate limitativ. Vehiculele utilitare menționate la punctul 2 din anexa la Regulamentul nr. 1051/2009 trebuie, așadar, să fie considerate drept „tractoare” în sensul subpoziției 8701 90, care privește exclusiv vehicule utilitare. Diferențierea principală se întemeiază pe destinația lor agricolă, forestieră sau alta.

Hotărârea din 26 martie 2020, Pfizer Consumer Healthcare (C-182/19, [EU:C:2020:243](#))

„Trimitere preliminară – Tariful vamal comun – Nomenclatura combinată – Clasificare tarifară – Pozițiile 3005 și 3824 – Plasturi și centuri cu autoîncălzire pentru ameliorarea durerilor – Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2016/1140 – Nevaliditate”

Pfizer a importat produse de unică folosință acoperite de marca depusă ThermoCare. Aceste produse sunt prezentate și comercializate în scopul termoterapiei terapeutice, pentru a aduce beneficii precum analgezia, diminuarea rigidității și accelerarea vindecării țesuturilor deteriorate.

Ca urmare a clasificării diferite a acestor produse de către diferitele țări, autoritățile vamale franceze au solicitat Comisiei, în anul 2015, să examineze clasificarea produselor ThermoCare, care a supus această problemă Comitetului Codului vamal al Uniunii, ceea

ce a condus la adoptarea de către Comisie a Regulamentului de punere în aplicare 2016/1140, care clasifică produsele ThermaCare la poziția 3824 din NC³⁰.

În acest context, instanța de trimitere a decis să solicite Curții să se pronunțe cu privire la validitatea Regulamentului de executare 2016/1140.

Mai întâi, Curtea arată că mărfurile importate de Pfizer sunt identice sau cel puțin suficient de similare cu cele două produse vizate de Regulamentul de punere în aplicare 2016/1140 și că acesta din urmă este, așadar, aplicabil.

În această privință, Curtea amintește că Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene au conferit Comisiei, care acționează în cooperare cu experții vamali din statele membre, o largă putere de apreciere pentru a preciza conținutul pozițiilor tarifare care sunt avute în vedere la clasificarea anumitor mărfuri. Totuși, prerogativa Comisiei de a adopta măsuri prevăzute la articolul 57 alineatul (4) din Codul vamal nu îi permite să modifice conținutul sau domeniul de aplicare al pozițiilor tarifare.

În speță, astfel cum rezultă din textul coloanei (1) din tabelul care figurează în anexa la Regulamentul de punere în aplicare 2016/1140, produsele vizate de acesta se prezintă sub formă de plasturi sau de centuri cu autoîncălzire pentru ameliorarea durerilor. Acești plasturi sunt făcuți dintr-un material adeziv care permite fixarea lor pe piele, în timp ce respectivele centuri sunt făcute dintr-un material neadeziv care se fixează cu ajutorul unei benzi autoadezive. Aceste produse sunt dintr-un material sintetic flexibil care se adaptează la forma corpului și care conține o serie de discuri umplute cu pulbere de fier, cărbune, sare și apă, care, expuse la aer, produc căldură ca urmare a unei reacții exoterme.

Potrivit termenilor poziției 3824 din NC, produsele care se încadrează la această poziție sunt produse „nedenumite și necuprinse în altă parte”. Astfel, Curtea estimează că este necesar să se examineze dacă, prin faptul că a efectuat clasificarea tarifară a produselor menționate la subpoziția 3824 90 96 din NC, iar nu la poziția 3005, Comisia a modificat conținutul sau domeniul de aplicare al acestor poziții tarifare.

În primul rând, în ceea ce privește criteriul referitor la ambalarea pentru vânzarea cu amănuntul care figurează la poziția 3005 din NC, Curtea arată că, desigur, în coloana (1) din tabelul care figurează în anexa la Regulamentul de punere în aplicare 2016/1140 nu se furnizează niciun detaliu în ceea ce privește ambalarea produselor vizate de acest regulament de punere în aplicare. Cu toate acestea, nu se contestă că produsele menționate sunt ambalate pentru vânzarea cu amănuntul, fapt confirmat de altfel de geneza acestui regulament de punere în aplicare.

În al doilea rând, Curtea observă că noțiunea de „scopuri medicale”, în sensul poziției 3005 din NC, nu este definită nici în NC, nici în notele explicative ale acesteia. Potrivit unei jurisprudențe constante, semnificația și sfera de aplicare a termenilor pentru care

³⁰ NC care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 952/2013.

dreptul Uniunii nu oferă nicio definiție trebuie determinate în funcție de sensul lor obișnuit în limbajul curent. În plus, pentru a stabili dacă un produs este destinat unor scopuri medicale, trebuie să se țină seama de toate elementele pertinente ale speței. În speță, Curtea consideră că o marfă concepută în mod special pentru prevenirea, pentru detectarea sau pentru tratarea bolilor sau a leziunilor vizează „scopuri medicale”, în sensul poziției 3005 din NC. Pe de altă parte, faptul că aceste produse sunt clasificate drept „dispozitive medicale active”, în conformitate cu Directiva 93/42, constituie un indiciu suplimentar în această privință.

În al treilea rând, Curtea examinează dacă produsele vizate pot fi considerate „articole similare” cu „[v]ată, tifoane, feșe” în sensul poziției 3005 din NC. Potrivit Curții, faptul că aceste mărfuri nu ar trebui utilizate în anumite cazuri nu permite să se repună în discuție concluzia potrivit căreia ele servesc la tratarea durerilor și a leziunilor. În consecință, produsele vizate de Regulamentul de punere în aplicare 2016/1140 se încadrează la poziția 3005 din NC și, prin urmare, nu se pot încadra la poziția 3824 din NC.

Rezultă că, prin faptul că a efectuat clasificarea tarifară a produselor menționate la subpoziția 3824 90 96 din NC, iar nu la poziția 3005, Comisia a modificat conținutul acestor poziții tarifare și a depășit competențele care îi sunt conferite la articolul 57 alineatul (4) din Codul vamal.

În consecință, Regulamentul de punere în aplicare 2016/1140 este nevalid.

2.3. Utilizarea produsului

Hotărârea din 19 octombrie 2000, *Peacock* (C-339/98, [EU:C:2000:573](#))

„Tariful vamal comun – Poziții tarifare – Clasificarea tarifară a plăcilor de rețea – Clasificare în Nomenclatura combinată”

În această hotărâre, Curtea răspunde la o întrebare preliminară privind clasificarea tarifară a plăcilor de rețea destinate calculatoarelor personale, astfel încât acestea să poată schimba informații sau date cu alte calculatoare.

Astfel, instanța de trimitere în această cauză a solicitat în esență clarificarea poziției corecte în NC³¹ pentru clasificarea plăcilor de rețea. Această întrebare a fost adresată în cadrul unui litigiu privind o cerere de rambursare a taxelor vamale plătite între iulie 1990 și mai 1995 la importul în Uniune al unor plăci de rețea.

³¹ NC care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 2658/87, astfel cum a fost modificată prin anexele la Regulamentele nr. 2886/89, nr. 2472/90, nr. 2587/91, nr. 2505/92, nr. 2551/93 și nr. 3115/94.

Plăcile de rețea din litigiul principal au fost puse în liberă circulație și declarate la subpoziția 8473 30 din NC până în anul 1993 ca „părți și accesorii ale mașinilor de la poziția 8471”. Începând cu anul 1994, mărfurile sunt clasificate la subpoziția 8473 30 10 din NC. În consecință, plăcile de rețea au fost supuse unei taxe vamale de 4 % până în anul 1994 și de 3,8 % în anul 1995.

Mai întâi, Curtea amintește că regulile generale pentru interpretarea NC prevăd că clasificarea mărfurilor se determină potrivit textelor pozițiilor și al notelor de secțiuni și de capitole. În plus, caracteristicile și proprietățile obiective ale mărfurilor constituie criteriul decisiv pentru clasificarea tarifară a mărfurilor.

În continuare, Curtea observă că nota 5 secțiunea B din capitolul 84 din NC din TVC, care prevede, printre altele, că mașinile care încorporează o mașină automată de prelucrare a datelor sau care lucrează în legătură cu o astfel de mașină și care îndeplinesc o funcție proprie sunt excluse din poziția 8471, „mașini automate de prelucrare a datelor și unități ale acestora”, trebuie interpretată în sensul că nu exclude clasificarea la această poziție a plăcilor de rețea destinate a fi instalate în mașini automate de prelucrare a datelor.

Astfel, plăcile de rețea sunt comparabile cu orice alt mijloc datorită căruia o mașină automată de prelucrare a datelor recepționează sau transmite date, în sensul că nu îndeplinesc funcții pe care le-ar putea îndeplini fără ajutorul unei astfel de mașini. În aceste condiții, nu se poate considera, în orice caz, că plăcile de rețea îndeplinesc o „funcție proprie”.

În sfârșit, Curtea adaugă că plăcile de rețea trebuie clasificate la poziția 8471 din NC ca „unități” ale mașinilor automate de prelucrare a datelor, întrucât sunt conectate la unitatea centrală și special concepute pentru a face parte dintr-un sistem automat de prelucrare a datelor. Astfel, ele nu corespund definiției de „părți” sau de „accesorii”, întrucât acești termeni implică faptul că piesa este esențială pentru funcționarea unui ansamblu, ceea ce nu este cazul plăcilor de rețea. Caracteristicile plăcilor de rețea corespund mai degrabă exemplelor de „unități” care figurează în notele explicative ale Sistemului armonizat al OMV.

În acest context, Curtea statuează că nota 5 secțiunea B din capitolul 84 din NC nu exclude clasificarea la poziția 8471 din NC a plăcilor de rețea destinate instalării în mașinile automate de prelucrare a datelor. În consecință, între luna iulie 1990 și luna mai 1995, aceste plăci trebuiau să fie clasificate la poziția 8471 ca unități ale acestui tip de mașini, întrucât aceste plăci îndeplinesc condițiile referitoare la „unități” enunțate în nota citată anterior, în măsura în care pot fi conectate la unitatea centrală și sunt special concepute pentru a face parte dintr-un sistem automat de prelucrare a datelor.

Hotărârea din 20 iunie 2013, Agroferm (C-568/11, [EU:C:2013:407](#))

„Clasificare tarifară – Nomenclatura combinată – Probus pe bază de zahăr, compus din 65 % sulfat de lizină și din 35 % impurități rezultate din procedeul de fabricație – Regulamentul (CE)

nr. 1719/2005 – Regulamentul (CE) nr. 1265/2001 – Restituire la producție pentru anumite produse utilizate în industria chimică – Ajutoare comunitare plătite în mod nejustificat – Rambursare – Principiul protecției încrederii legitime”

Întreprinderea daneză Agroferm a fabricat, până în luna iunie 2006, sulfat de lizină într-o uzină situată la Esbjerg (Danemarca). Produsele compuse din lizină se fabrică din zahăr, care este produsul de bază al acestora.

În luna mai 2004, Agroferm a introdus la autoritățile vamale daneze o cerere de aprobare prealabilă pentru acordarea unor restituiri la producția de sulfat de lizină. În această cerere, ea a arătat că produsul pe care intenționa să îl fabrice era sulfatul de lizină, care se clasifica, în opinia sa, la poziția 2922 din NC³². În urma unui răspuns favorabil la această cerere din partea autorităților menționate, Agroferm a primit în mod regulat restituiri la producție corespunzătoare cantităților de zahăr pe care le utiliza pentru a fabrica sulfat de lizină.

Sesizat de autoritățile vamale daneze, Comitetul Codului vamal a precizat că preparatul în discuție în litigiul principal trebuia clasificat în capitolul 23 din NC, iar nu în capitolul 29 din aceasta.

Printr-o decizie din 10 august 2006, Direktoratet for FødevarerErhverv (Direcția pentru Alimentație, denumită în continuare „Direktoratet”) a informat Agroferm că, în urma consultării Comisiei Europene și a Comitetului Codului vamal, se stabilise că, pe viitor, produsele fabricate de această societate nu trebuiau să fie clasificate ca produse pe bază de lizină, în sensul poziției 2922 din NC, și că, prin urmare, această întreprindere nu putea să beneficieze de restituiri la producție. Ulterior, Direktoratet a decis că Agroferm trebuie să ramburseze o sumă care corespundea restituirilor la producție primite din luna august 2004 până în luna martie 2006, sumă cu privire la care părțile din litigiul principal sunt în dezacord.

Agroferm a introdus la Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri (Ministerul Alimentației, Agriculturii și Pescuitului, denumit în continuare „Ministeriet”) o acțiune îndreptată împotriva deciziilor adoptate de Direktoratet. În decizia sa, Ministeriet a confirmat în totalitate deciziile adoptate de Direktoratet și a considerat că Agroferm nu a acționat cu bună-credință atunci când a solicitat să beneficieze de restituiri la producție.

Agroferm a introdus o acțiune în justiție împotriva acestei decizii a Ministeriet. În aceste condiții, instanța de trimitere a hotărât să adreseze Curții trei întrebări preliminare.

Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere a solicitat în esență să se stabilească dacă un produs precum cel în discuție în litigiul principal, compus din sulfat de lizină, precum și din impurități rezultate din procedeul de fabricație, se clasifică la poziția 2309, 2922 sau 3824 din NC.

³² NC care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 2658/87, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul nr. 1719/2005.

În ceea ce privește poziția 2922 din NC, Curtea observă că nota 1 litera (a) din capitolul 29 din NC prevede că pozițiile acestui capitol cuprind numai compuși organici cu compoziție chimică definită, prezentați separat, chiar dacă acești compuși conțin sau nu conțin impurități.

În această privință, Curtea arată că produsul pe bază de sulfat de lizină în discuție în litigiul principal era un compus organic cu compoziție chimică definită care conținea aproximativ 65 % sulfat de lizină și 35 % masă celulară rezultată din procedeul de fabricație prin fermentație utilizat. În plus, această masă celulară, care conținea substanțe nutritive cu valoare biologică ridicată, fusese lăsată în mod intenționat în acest produs pentru a-i crește capacitatea de a fi utilizat ca aditiv în hrana animalelor și pentru a împiedica sulfatul de lizină să absoarbă umiditate.

Astfel, Curtea explică faptul că problema este dacă această masă celulară poate fi considerată drept impurități a căror prezență, în temeiul notei 1 litera (a) din capitolul 29 din NC, nu pune în discuție clasificarea produsului la pozițiile acestui capitol.

În această privință, Curtea constată că, deși nota 1 din capitolul 29 din NC autorizează prezența impurităților, este necesar să se constate că acestea au în mod obligatoriu un caracter rezidual, pentru a nu afecta prezentarea „separată” a compusului organic respectiv. În plus, din cuprinsul notei 1 literele (f) și (g) din capitolul 29 din NC rezultă că pozițiile acestui capitol pot cuprinde, printre altele, produsele prevăzute la această notă 1 litera (a) la care s-au adăugat diferite substanțe indispensabile pentru conservarea și transportul lor sau în scopul ușurării identificării ori în scopuri de securitate, cu condiția ca aceste adaosuri să nu facă produsul apt pentru alte întrebuințări decât utilizarea sa generală.

Deși, potrivit notei 1 literele (f) și (g) din acest capitol, adăugarea altor substanțe în produsele care pot fi clasificate în capitolul menționat trebuie să întrunească anumite criterii precise, referitoare printre altele la considerente de securitate sau de identificare, menținând în același timp caracteristica utilizării generale a produsului în cauză, trebuie să se constate că, *a fortiori*, situația este similară în cazul impurităților menționate în nota 1 litera (a) din același capitol.

Curtea clarifică faptul că, dacă un produs conține impurități care rezultă din procedeul de fabricație, care îl fac apt pentru alte întrebuințări decât utilizarea sa generală, un asemenea produs nu poate fi considerat a fi „prezentat izolat”, în sensul notei 1 litera (a) din capitolul 29 din NC, întrucât asemenea impurități sunt determinante pentru utilizarea lui.

În speță, impuritățile sunt lăsate în produsul în discuție în litigiul principal după fermentare pentru a-l face apt mai degrabă pentru o întrebuințare specifică, ca aditiv pentru hrana completă pentru animale care conține un anumit număr de substanțe nutritive cu valoare biologică ridicată, decât pentru utilizarea sa generală.

Curtea concluzionează, aşadar, că un produs pe bază de sulfat de lizină precum cel în discuție în litigiul principal nu poate fi clasificat la poziția 2922 din NC. În continuare, ea explică faptul că acest produs îndeplinea condițiile cerute pentru a fi clasificat la poziția 2309 din NC. În ceea ce privește poziția 3824 din NC, Curtea arată că aceasta este o poziție de rezervă, care se aplică doar atunci când produsul vizat nu poate fi clasificat la nicio altă poziție.

În consecință, Curtea statuează că un produs precum cel în discuție trebuie clasificat la poziția 2309 ca preparat de tipul celor utilizate pentru hrana animalelor.

Prin intermediul celei de a doua și al celei de a treia întrebări, instanța de trimitere a solicitat Curții în esență să stabilească dacă dreptul Uniunii se opune, având în vedere principiile securității juridice și protecției încrederii legitime care trebuie respectate în temeiul dreptului național, ca autoritățile vamale naționale, pe de o parte, să solicite rambursarea unei sume nedatorate provenite din restituiri la producție pentru sulfatul de lizină pe care producătorul a primit-o cu bună-credință și, pe de altă parte, să refuze să efectueze plata restituirilor la producție pentru acest produs, la care aceste autorități s-au obligat față de producătorul menționat.

Cu titlu introductiv, Curtea face trimitere la jurisprudența sa constantă potrivit căreia nu se poate considera contrar dreptului Uniunii faptul că în dreptul național, în materie de revocare a actelor administrative și de recuperare a prestațiilor financiare plătite nejustificat de administrația publică, se iau în considerare, pe lângă principiul legalității, și principiile protecției încrederii legitime și securității juridice, dat fiind că acestea din urmă fac parte din ordinea juridică a Uniunii. Aceste principii se impun cu deosebită rigoare atunci când o reglementare poate avea consecințe financiare.

Cu toate acestea, principiul protecției încrederii legitime nu poate fi invocat împotriva unei dispoziții precise a unui text de drept al Uniunii și comportamentul unei autorități naționale însărcinate cu aplicarea dreptului Uniunii care este contrar acestuia din urmă nu poate crea, pentru un operator economic, o încredere legitimă privind posibilitatea de a beneficia de un tratament contrar dreptului Uniunii.

În consecință, un operator economic nu se poate întemeia pe o încredere legitimă privind acordarea unei restituiri la producție decât dacă produsul pe care îl fabrică se clasifică la poziția sau în capitolul din NC indicate în titlul de restituire.

Astfel, Curtea statuează că principiul protecției încrederii legitime nu se opune ca autoritățile vamale naționale să solicite rambursarea unei sume nedatorate provenite din restituiri la producție pentru sulfatul de lizină pe care producătorul a primit-o deja și, pe de altă parte, să refuze să efectueze plata restituirilor la producție pentru acest produs, la care autoritățile respective s-au obligat față de acest producător.

Hotărârea din 5 septembrie 2019, TDK-Lambda Germany (C-559/18, [EU:C:2019:667](#))

„Trimitere preliminară – Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 – Uniunea vamală și Tariful vamal comun – Clasificare tarifară – Nomenclatura combinată – Subpoziția 8504 40 30 – Convertizoare statice – Criterii de clasificare – Destinație esențială”

TDK-Lambda Germany este o filială a societății TDK-Lambda Corporation cu sediul în Tokyo (Japonia), care are ca obiect de activitate dezvoltarea, producția, distribuția și service-ul aparatelor și al componentelor electronice, printre care în special al unităților de alimentare cu energie electrică.

Între anii 2013 și 2014, aceasta a importat în 75 de cazuri unități de alimentare cu energie electrică (denumite în continuare „convertizoarele în cauză”) în Uniune, indicând în declarațiile vamale că convertizoarele în cauză trebuiau clasificate la subpoziția 8504 40 30 din NC, ca mărfuri provenite din țări terțe, scutite de taxe vamale.

În cadrul unui control vamal realizat în cursul anului 2015, autoritatea vamală a considerat că convertizoarele în cauză, în calitate de unități de alimentare cu energie electrică, erau convertizoare statice care nu pot fi considerate ca fiind „de tipul celor folosite la aparate de telecomunicații, mașini de prelucrare automată a datelor și unități ale acestora”, în sensul subpoziției 8504 40 30 din NC, astfel încât nu ar putea fi privite ca mărfuri provenite din țări terțe, scutite de taxe vamale, ci s-ar încadra la subpoziția 8504 40 90 din această nomenclatură, și anume mărfuri provenite din țări terțe supuse taxei vamale de 3,3 %.

În consecință, autoritatea vamală a emis o înștiințare de plată privind recuperarea ulterioară a unor taxe la import și, prin decizia din 30 august 2016, a respins ca neîntemeiată contestația introdusă de TDK-Lambda Germany împotriva acestei înștiințări de plată privind recuperarea. În urma acestei decizii de respingere, aceasta din urmă a formulat o acțiune la instanța de trimitere, contestând printre altele clasificarea tarifară a convertizoarelor în cauză la subpoziția 8504 40 90 din NC.

În acest context, instanța de trimitere a solicitat Curții să stabilească dacă subpoziția 8504 40 30 din NC³³ trebuie interpretată în sensul că, pentru a fi clasificate la aceasta, este suficient ca convertizoarele statice precum cele în discuție în litigiul principal să fie, datorită caracteristicilor tehnice și proprietăților obiective ale acestora, compatibile cu „aparate de telecomunicații sau mașini automate de prelucrare a datelor și unități ale acestora”, în sensul acestei subpoziții.

Mai întâi, Curtea amintește că, în ceea ce privește clasificarea produselor la o poziție aferentă unei utilizări, cu alte cuvinte, o poziție care reține un criteriu de clasificare întemeiat pe o utilizare specială a mărfurilor în cauză, nu este necesar ca produsul care trebuie clasificat să fie destinat numai sau exclusiv respectivei utilizări. Este suficient ca

³³ NC care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 2658/87, în versiunile rezultate succesiv din Regulamentul de punere în aplicare nr. 927/2012 și din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1001/2013.

utilizarea menționată în poziția în cauză să constituie destinația esențială a acestui produs.

În ceea ce privește subpoziția în discuție, Curtea observă că nici textul acesteia, nici notele de secțiune sau de capitol nu precizează dacă este suficient, pentru a considera că un convertizor static este „de tipul celor folosite la aparate de telecomunicații, mașini de prelucrare automată a datelor și unități ale acestora”, în sensul acestei subpoziții, ca un astfel de convertizor să poată, având în vedere caracteristicile sale tehnice și proprietățile sale obiective, să fie utilizat cu astfel de produse.

Cu toate acestea, textul subpoziției 8504 40 30 din NC face referire în mod clar la o utilizare specială a convertizoarelor statice prevăzute în aceasta, și anume o utilizare la aparate de telecomunicații, mașini de prelucrare automată a datelor și unități ale acestora. În plus, notele explicative din NC referitoare la această subpoziție confirmă, pe de altă parte, că este vorba despre o poziție care reține un criteriu de clasificare întemeiat pe o utilizare specială a mărfurilor în cauză.

Astfel, în ceea ce privește convertizoarele statice susceptibile să fie clasificate la subpoziția 8504 40 30 din NC, precum convertizoarele în cauză, simplul fapt că acestea sunt compatibile cu aparatele vizate la această subpoziție nu ar fi suficient în scopul clasificării acestor convertizoare la aceasta, cu excepția cazului în care destinația esențială a acestora din urmă este conformă cu utilizarea vizată la subpoziția menționată.

În această privință, Curtea arată, pe de o parte, că subpoziția 8504 40 30 desemnează, spre deosebire de celelalte subpoziții ale acestei poziții, convertizoare statice destinate unei folosiri specifice, și anume o folosire la aparate de telecomunicații, mașini de prelucrare automată a datelor și unități ale acestora. În asemenea condiții, nu se poate deduce din lipsa unei precizări privind folosirea exclusivă sau principală la produsele vizate la subpoziția 8504 40 30 că orice convertizor, în principiu compatibil cu astfel de produse, ar putea să se clasifice la subpoziția menționată.

Pe de altă parte, ea amintește că textele de drept derivat, precum NC, trebuie interpretate, în măsura posibilului, în conformitate cu acordurile internaționale încheiate de Uniune. Astfel, subpoziția 8504 40 30 din NC reflectă angajamentele luate de Uniune în ATI. Prin urmare, aceasta trebuie interpretată în conformitate cu acest acord și cu obiectivul acestuia de ameliorare a posibilităților de acces pe piață al produselor tehnologiei informației.

Potrivit Curții, având în vedere contextul special în care se înscrie subpoziția 8504 40 30 din NC, interpretarea potrivit căreia aceasta trebuie înțeleasă ca vizând numai convertizoarele statice a căror destinație esențială este de a fi folosite la aparate de telecomunicații, mașini de prelucrare automată a datelor și unități ale acestora este compatibilă cu obiectivele urmărite de ATI.

În aceste condiții, Curtea declară că subpoziția 8504 40 30 din NC trebuie interpretată în sensul că convertizoarele statice precum cele în discuție în litigiul principal nu pot fi clasificate la subpoziția menționată decât dacă destinația lor esențială este de a fi folosite la „aparate de telecomunicații sau mașini automate de prelucrare a datelor și unități ale acestora”, în sensul acestei subpoziții.

2.4. Funcția produsului

Hotărârea din 7 noiembrie 2002, *Lohmann și Medi Bayreuth* (C-260/00-C-263/00, [EU:C:2002:637](#))

„Tariful vamal comun – Poziții tarifare – Clasificarea în nomenclatura combinată a ortezelor pentru încheietura mâinii, a centurilor de susținere lombară, a cotierelor și a genunchierelor – Nota 1 litera (b) la capitolul 90 din Nomenclatura combinată”

În aceste cauze conexate, instanța de trimitere a solicitat Curții în esență să determine criteriile care trebuie reținute pentru a stabili dacă produse precum ortezele pentru încheietura mâinii, centurile de susținere lombară, cotierele și genunchierele pot fi clasificate la poziția 9021 din NC³⁴.

În această privință, Curtea amintește că, potrivit unei jurisprudențe constante, în scopul garantării securității juridice și a facilității controalelor, criteriul decisiv pentru clasificarea tarifară a mărfurilor trebuie să aibă în vedere, în general, caracteristicile și proprietățile obiective ale acestora, astfel cum sunt definite de textul poziției din TVC și al notelor de secțiuni sau de capitole.

Astfel, Curtea constată că produsele în discuție în litigiile principale nu sunt vizate în mod explicit nici de textul pozițiilor din NC, nici de cel al notelor de secțiuni sau de capitole din aceasta din urmă. Cu toate acestea, notele explicative ale SA oferă indicații utile pentru clasificarea lor tarifară.

În această privință, Curtea amintește că, potrivit primei note explicative ale poziției 9021, articolele și aparatele de ortopedie vizate la poziția 9021 din NC servesc fie „la prevenirea sau corectarea diformităților corporale”, fie „la susținerea sau menținerea organelor ca urmare a unei maladii sau operații”.

În lista care urmează acestei descrieri și care oferă exemple de articole și aparate care îndeplinesc aceste criterii, se indică uneori că produsul în cauză trebuie să fie realizat pe măsură (încălțăminte ortopedică, tălpi interioare speciale). Aceasta a determinat Curtea să statueze că sandalele și încălțăminte asimilabile tălpilor interioare fabricate în serie

³⁴ NC care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 2658/87, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul nr. 1734/96.

sau încălțămintei de serie a căror talpă susține bolta plantară nu constituie „articole de ortopedie” care se încadrează la poziția 9021 din NC.

Cu toate acestea, Curtea subliniază că, pentru majoritatea produselor menționate în lista respectivă, o astfel de cerință nu este prevăzută.

În ceea ce privește aparatele de corectare a scoliozei și a deviației de mărime, precum și corsetele și centurile medico-chirurgicale, prima notă explicativă de la poziția 9021 arată că se încadrează la această poziție acele aparate care sunt caracterizate prin prezența unor elemente adaptabile în funcție de pacient. Aceeași notă precizează că „proiectarea specială a acestor articole răspunde unei funcții ortopedice determinate și le diferențiază de corsetele sau centurile obișnuite, chiar dacă acestea din urmă au de asemenea un rol efectiv de suport sau de menținere”.

Curtea concluzionează, așadar, că cerința de a fi personalizată sau cel puțin de a fi adaptabilă în funcție de pacient reflectă preocuparea de a nu clasifica la poziția 9021 din NC produse care constituie produse „obișnuite”, cu alte cuvinte, produse simple lipsite de caracteristicile proprii produselor menționate în prima notă explicativă de la poziția 9021. Astfel, notele explicative ale SA descriu capitolul 90 din NC ca înglobând un ansamblu de instrumente și de aparate care, ca regulă generală, se caracterizează în principal prin finisajul fabricării lor și prin gradul lor ridicat de precizie.

Potrivit Curții, acesta este motivul pentru care prima notă explicativă de la poziția 9021 se întemeiază pe criteriul fabricării personalizate pentru a diferenția încălțămintea ortopedică de încălțămintea obișnuită sau pe criteriile adaptabilității în funcție de pacient, pe natura materialelor constitutive sau pe prezența unor părți întărite pentru a diferenția anumite aparate redresoare de corsete sau de centuri obișnuite sau pe criteriul specificității funcției produsului pentru a diferenția suspensoarele ortopedice de simplele suspensoare din tricotaj. Criteriile care pot diferenția produsele simple sau obișnuite de cele care îndeplinesc o funcție medicală includ, așadar, metoda de fabricație a produsului în cauză, natura materialelor constitutive ale acestuia, capacitatea sa de adaptare la handicapurile pe care are rolul de a le corecta sau alte caracteristici speciale, în special specificitatea funcției sale.

Având în vedere aceste considerații, Curtea statuează că poziția 9021 din NC trebuie interpretată în sensul că se încadrează la această poziție produse precum ortezele pentru încheietura mâinii, centurile de susținere lombară, cotierele și genunchierele dacă aceste produse prezintă caracteristici care le disting, în special prin materialele constitutive, prin modul lor de funcționare sau prin adaptabilitatea lor la handicapurile specifice ale pacientului, de centurile și bandajele obișnuite și de utilizare generală.

Hotărârea din 18 iulie 2007, Olicom (C-142/06, [EU:C:2007:449](#))

„Tariful vamal comun – Poziții tarifare – Clasificare în Nomenclatura combinată – Mașini automate de prelucrare a datelor – Plăci de rețea cu funcție de «modem» – Noțiunea de «funcție proprie»”

În anii 1996-1999, Olicom a importat echipamente pentru rețele informatice, și anume, în special, plăci de rețea destinate a fi introduse în computere portabile, pe care le-a clasificat la poziția 8471 din NC. Aceste plăci recepționează și convertesc semnale și de asemenea emit semnale de la un computer la celelalte computere din rețea.

Ele sunt rezultatul dezvoltării de produse LAN pure și au fost concepute în așa fel încât funcția „WAN” nu poate funcționa fără funcția „LAN”, aceasta din urmă rămânând totuși operațională chiar dacă funcția „WAN” nu este folosită.

Prin aplicarea punctului 4 din anexa la Regulamentul nr. 1165/95, în temeiul căruia plăcile destinate a fi încorporate în computere și conectate prin cabluri care permit schimburile de date în cadrul unei rețele locale fără a trece printr-un modem trebuiau clasificate la poziția 8517, ceea ce a condus la ridicarea nivelului taxelor care trebuiau plătite, autoritățile daneze au decis să procedeze la recuperarea ulterioară a taxelor vamale datorate de Olicom. Aceasta din urmă a formulat o contestație împotriva acestei decizii.

Prin Hotărârea din 10 mai 2001, Cabletron (C-463/98, [EU:C:2001:256](#)), Curtea declară Regulamentul nr. 1165/95 ca lipsit de validitate, întrucât acesta a clasificat la poziția 8517 din NC plăcile de rețea la care se face referire la punctul 4 din anexa la acest regulament.

În temeiul liniilor directe privind interpretarea hotărârii citate anterior, elaborate de Comisie și adresate statelor membre, Olicom a obținut restituirea taxelor vamale privind plăcile de rețea care îndeplinesc exclusiv funcția „LAN”. În ceea ce privește taxele vamale aferente plăcilor combinate, autoritățile competente daneze au refuzat restituirea acestora, considerând că, dat fiind că aceste plăci dispun și de funcția de „modem”, trebuie clasificate la poziția 8517, ca mașini pentru telecomunicații.

Olicom a contestat o astfel de clasificare a plăcilor combinate și, după epuizarea căilor de atac administrative, a adus litigiul în fața Østre Landsret. Această instanță a solicitat autorităților daneze să sesizeze Comitetul Codului Vamal. Acesta din urmă a emis un aviz potrivit căruia plăcile combinate ar trebui clasificate la poziția 8517.

În aceste condiții, instanța de trimitere a decis să solicite Curții să stabilească dacă, după 1 ianuarie 1996, plăcile combinate, destinate a fi introduse în computere portabile, trebuie clasificate ca mașini de prelucrare a datelor, la poziția 8471 din NC³⁵, sau ca aparate pentru telecomunicații, la poziția 8517 din aceasta. Instanța de trimitere întreabă în această privință dacă, în scopul unei astfel de clasificări, noțiunea de „funcție

³⁵ NC care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 2658/87, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul nr. 3009/95.

proprie” care apare în nota 5 E din capitolul 84 din NC trebuie interpretată în sensul că impune ca funcția de „modem” a plăcilor respective să poată exista independent de o mașină automată de prelucrare a datelor sau dacă este suficient ca aceste plăci să posede o astfel de funcție.

După ce a amintit concluziile care decurg din jurisprudența sa anterioară referitoare la plăcile de rețea, Curtea constată că este necesar să se examineze aplicabilitatea acestei jurisprudențe în cazul plăcilor combinate, care, ca urmare a faptului că dispun de funcția de „modem”, pot fi folosite pentru schimbul de informații prin rețele externe.

În această privință, Curtea observă că plăcile combinate îndeplinesc astfel cele trei condiții impuse prin nota 5 B din capitolul 84 din NC, dat fiind că sunt utilizate în mod exclusiv prin introducerea în computere portabile, funcționează numai dacă sunt conectate la acest tip de computere și pot converti semnalele de intrare în date utilizabile de către o mașină automată de prelucrare a datelor și semnalele de ieșire în date utilizabile de mediul extern, indiferent dacă sunt transmise într-o rețea locală („LAN”) sau externă („WAN”).

Aceste plăci nu îndeplinesc o „funcție proprie” în sensul notei 5 E din capitolul 84 din NC. „Funcția proprie” îndeplinită de o mașină care lucrează în legătură cu o mașină automată de prelucrare a datelor trebuie astfel să fie „alta decât prelucrarea datelor”. Or, în măsura în care plăcile combinate sunt destinate a transfera informații între mai multe computere și, pentru aceasta, la intrare, emit semnale externe care pot fi înțelese de computer și, la ieșire, transformă semnalele prelucrate de acesta din urmă în semnale utilizabile de către mediul extern, independent de faptul că semnalul recepționat sau emis este analogic sau digital, funcția pe care o îndeplinesc constă în prelucrarea datelor.

În aceste condiții, Curtea concluzionează că plăcile combinate, destinate a fi introduse în computere portabile, care, ca urmare a faptului că dispun de funcția de „modem”, pot fi folosite pentru schimbul de informații prin rețele externe, trebuie clasificate, după 1 ianuarie 1996, ca mașini de prelucrare a datelor, la poziția 8471 din NC.

Hotărârea din 11 decembrie 2008, Kip Europe ș.a. (C-362/07 și C-363/07, [EU:C:2008:710](#))

„Tariful vamal comun – Nomenclatura combinată – Clasificare tarifară – Aparate multifuncționale – Aparate constituite dintr-un modul de imprimare cu laser și dintr-un modul de scanare, cu funcție de copiator – Poziția 8471 – Poziția 9009”

În această cauză, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă nota 5 E din capitolul 84 din NC³⁶ trebuie interpretată în sensul că aparate precum cele în discuție în litigiul principal trebuie considerate ca exercitând o „funcție proprie, alta decât

³⁶ NC care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 2658/87, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul nr. 1719/2005.

prelucrarea datelor” în sensul acestei note, întrucât, în afara funcțiilor de imprimare și de scanare pe care le asigură în legătură cu o mașină automată de prelucrare a datelor, acestea sunt dotate și cu o funcție autonomă de copiator.

În această privință, Curtea arată că guvernele francez, neerlandez și polonez, precum și Comisia consideră că clasificarea aparatelor în discuție în litigiul principal la poziția 8471 este exclusă de nota 5 E din capitolul 84 din NC, întrucât, în măsura în care acestea pot fi utilizate pentru a face fotocopii fără a fi conectate la o mașină automată de prelucrare a datelor, îndeplinesc o „funcție proprie, alta decât prelucrarea datelor” în sensul notei respective.

Potrivit Curții, această teză nu poate fi însă acceptată.

Astfel, din formularea notei 5 E din capitolul 84 din NC rezultă că „funcția proprie” îndeplinită de o mașină care lucrează în legătură cu o mașină automată de prelucrare a datelor trebuie să fie „alta decât prelucrarea datelor”.

În plus, din economia generală și din finalitatea acestei note rezultă că termenii „se clasifică la pozițiile corespunzătoare funcției lor respective”, care figurează în această notă, nu urmăresc să indice preempțiunea unei funcții asupra altora care ar fi de asemenea îndeplinite de aparatul care trebuie clasificat și care ar ține de prelucrarea datelor, ci să împiedice ca aparate a căror funcție nu are legătură cu prelucrarea datelor să fie clasificate la poziția 8471 doar pentru motivul că încorporează o mașină automată de prelucrare a datelor sau lucrează în legătură cu o astfel de mașină.

Potrivit Curții, această interpretare a fost confirmată prin Hotărârea din 17 martie 2005, Ikegami (C-467/03, [EU:C:2005:182](#)), în care Curtea a apreciat că un aparat al cărui echipament de bază permite prelucrarea automată a datelor trebuie totuși considerat ca exercitând o funcție proprie în sensul notei 5 E din capitolul 84 din NC din moment ce, astfel echipat, nu poate – în lipsa dotărilor cu pachete de software adecvate – să fie utilizat în alte scopuri decât înregistrarea și reproducerea de imagini și de sunete în cadrul supravegherii video.

În schimb, din datele cuprinse în dosarul prezentat Curții în cadrul procedurilor din speță reiese că aparatele în discuție în litigiile principale, în afara funcției lor de copiator, care nu ține de prelucrarea datelor, prezintă de asemenea funcțiile de imprimare și de scanare.

Curtea statuează, așadar, că nota 5 E din capitolul 84 din NC trebuie interpretată în sensul că singurele aparate care îndeplinesc o „funcție proprie, alta decât prelucrarea datelor” sunt cele care încorporează o mașină automată de prelucrare a datelor sau care lucrează în legătură cu o astfel de mașină a căror funcție nu ține de prelucrarea datelor.

Hotărârea din 11 iunie 2015, Amazon EU (C-58/14, [EU:C:2015:385](#))

„Trimitere preliminară – Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 – Uniunea vamală și Tariful vamal comun – Nomenclatura combinată – Poziția 8543 70 – Mașini și aparate electrice care au o funcție proprie, nedenumite și necuprinse în altă parte în capitolul 85 din Nomenclatura combinată – Subpozițiile 8543 70 10 și 8543 70 90 – Cititor de cărți electronice cu funcții de traducere sau de dicționar”

Amazon este o societate care importă printre altele cititoare de cărți electronice. Aceste aparate includ, în afară de echipamentul necesar pentru cititul cărților, o opțiune de redare vocală, un program pentru redarea fișierelor în format audio și o funcție de dicționar.

Cititoarele de cărți electronice importate de Amazon în Germania în anul 2011 au fost clasificate la subpoziția 8543 70 90 din NC de către autoritățile vamale competente. Amazon a formulat o contestație împotriva acestei clasificări. Prin decizia din 20 octombrie 2011, biroul vamal principal competent a reclasificat aceste cititoare la poziția 8543 70 10 din NC.

În luna octombrie 2011, Amazon a solicitat o iTO unui alt birou, și anume Hauptzollamt Hannover (Biroul Vamal Principal din Hanovra, Germania, denumit în continuare „HZA”), și a propus clasificarea cititoarelor menționate la subpoziția 8543 70 10 din NC. Cu toate acestea, acesta din urmă a decis, în ITO astfel furnizate, clasificarea cititoarelor menționate la subpoziția 8543 70 90 din NC, pentru motivul că funcția principală a acestora constă în reproducerea cărților stocate sub formă electronică, iar nu în funcția de traducere sau de dicționar.

În consecință, Amazon a introdus o acțiune la Finanzgericht Hamburg (Tribunalul Financiar din Hamburg, Germania), care, prin hotărârea din 14 februarie 2013, a obligat HZA să furnizeze o ITO prin care să clasifice cititoarele în discuție în litigiul principal la subpoziția 8543 70 10 din NC. Împotriva acestei hotărâri, HZA a formulat recurs în fața instanței de trimitere.

Prin urmare, instanța de trimitere a solicitat Curții în esență să stabilească dacă NC³⁷ trebuie interpretată în sensul că un cititor de cărți electronice dotat cu o funcție de traducere sau de dicționar trebuie clasificat la subpoziția 8543 70 10, ca mașină electrică cu funcții de traducere sau de dicționar, sau la subpoziția 8543 70 90, ca alt aparat electric.

Cu titlu introductiv, Curtea observă că din întrebările și explicațiile instanței de trimitere reiese că aceasta consideră că funcția principală a cititoarelor în cauză este o funcție de citire.

³⁷ NC care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 2658/87, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul nr. 861/2010.

Or, nu există în NC nicio subpoziție a cărei formulare s-ar referi explicit la un aparat electric având ca funcție principală funcția de citire. Totuși, nu se poate deduce de aici că, în lipsa unei subpoziții din NC care să corespundă în mod precis funcției principale a unui aparat, acesta trebuie clasificat la o subpoziție specifică pe baza uneia dintre funcțiile sale accesorii.

Astfel, clasificarea tarifară a unui produs trebuie să se facă ținând cont de funcția principală a acestuia, iar nu de una dintre funcțiile sale accesorii, chiar și în ipoteza în care nu există o subpoziție în NC care să corespundă în mod specific acestei funcții principale.

Prin urmare, în absența, în NC, a unei subpoziții corespunzătoare funcției principale a unui produs, acesta trebuie clasificat la o subpoziție reziduală din nomenclatura menționată.

În consecință, Curtea concluzionează că un cititor de cărți electronice dotat cu o funcție de traducere sau de dicționar trebuie clasificat, atunci când această funcție nu este funcția sa principală, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere, la subpoziția 8543 70 90, ca alt aparat electric, iar nu la subpoziția 8543 70 10, ca mașină electrică cu funcții de traducere sau de dicționar.

III. Surse ale regimului aplicabil procedurii de clasificare tarifară

1. Note explicative

1.1. Note explicative ale OMV

Hotărârea din 15 mai 2014, Data I/O (C-297/13, [EU:C:2014:331](#))

„Trimitere preliminară – Clasificare tarifară – Tarifal vamal comun – Nomenclatura combinată – Secțiunea XVI nota 2 – Pozițiile 8422, 8456, 8473, 8501, 8504, 8543, 8544 și 8473 – Noțiunile de «părți» și «articole» – Părți și accesorii (motoare, surse de alimentare, lasere, generatoare, cabluri și aparate de sigilare la cald) destinate funcționării sistemelor de programare – Lipsa clasificării prioritare la poziția 8473 în raport cu alte poziții din capitolele 84 și 85”

În cursul anilor 2002-2005, Data I/O a importat în Germania, din Statele Unite, motoare electrice, surse de alimentare, lasere, generatoare, cabluri și aparate de sigilare la cald (denumite în continuare, împreună, „mărfurile în cauză”), utilizate în sistemele automate de programare.

Mărfurile în cauză care fac obiectul acestor importuri au fost declarate ca încadrându-se la poziția 8471 din NC. Acestea au fost puse în liberă circulație fără aplicarea taxelor

vamale. În urma unui control *a posteriori*, considerând că motoarele electrice, sursele de alimentare, laserele, generatoarele, cablurile și aparatele de sigilare la cald trebuiau clasificate la pozițiile 8501, 8504, 8456, 8543, 8544 și 8422 din NC, Hauptzollamt München (Biroul vamal principal din München, Germania) a realizat recuperarea ulterioară a taxelor la import rezultate din această clasificare.

În acest context, Data I/O a introdus o acțiune la instanța de trimitere. În susținerea acțiunii formulate, aceasta susține că mărfurile în cauză trebuiau clasificate la poziția 8473 din NC, în calitate de părți dintr-o mașină care se încadrează, la rândul său, la poziția 8471 din NC.

Având îndoieli cu privire la conformitatea clasificării în raport cu nota 2 litera (a) din secțiunea XVI din NC³⁸, instanța de trimitere a solicitat Curții să stabilească dacă această notă trebuie interpretată în sensul că un bun care poate fi clasificat atât la poziția 8473 din această nomenclatură, ca parte dintr-o mașină care se încadrează la poziția 8471 din nomenclatura amintită, cât și la una dintre pozițiile 8422, 8456, 8501, 8504, 8543 și 8544 din aceeași nomenclatură, ca articol autonom, trebuie clasificat la poziția 8473 sau la una dintre aceste din urmă poziții.

După ce a precizat că nota 2 din secțiunea XVI din NC nu se aplică decât clasificării tarifare a „părților de mașini”, Curtea observă că, din jurisprudența sa referitoare la poziția 8473 din NC și la nota 2 litera (b) din secțiunea XVI din aceasta, rezultă că noțiunea de „părți” implică prezența unui ansamblu pentru funcționarea căruia acestea sunt indispensabile. Pentru a putea califica un articol drept „parte”, nu este suficient să se demonstreze că, fără acest articol, mașina nu este în măsură să răspundă nevoilor cărora le este destinată. Trebuie să se stabilească în plus că funcționarea mecanică sau electrică a mașinii în cauză depinde de prezența articolului menționat.

Astfel, în primul rând, prin faptul că vizează părțile și accesoriile care pot fi recunoscute ca fiind destinate în principal sau în exclusivitate mașinilor sau aparatelor de la pozițiile 8469-8472 din NC, poziția 8473 din NC este o poziție generică.

În al doilea rând, rezultă din modul de redactare a notei 2 litera (b) din secțiunea XVI din NC, pe de o parte, că aceasta se aplică numai părților de mașini care nu pot fi clasificate în temeiul literei (a) din aceeași notă, întrucât acestea nu constituie articole autonome care se încadrează, ca atare, la pozițiile specifice din capitolul 84 sau din capitolul 85 din NC, și, pe de altă parte, că această notă, care prevede o regulă de clasificare întemeiată pe destinația părții de mașină în cauză, permite expres o clasificare a unei astfel de părți la poziția 8473 din NC.

Prin urmare, o clasificare la poziția 8473 din NC nu este posibilă decât în lipsa unei poziții tarifare care permite clasificarea părții considerate ca articol autonom. Poziția 8473 din NC trebuie, în consecință, să fie considerată o poziție reziduală și, ca urmare a acestui

³⁸ NC care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 2658/87, în versiunile rezultate succesiv din Regulamentul nr. 2031/2001, din Regulamentul nr. 1832/2002, din Regulamentul nr. 1789/2003 și din Regulamentul nr. 1810/2004.

fapt, subsidiară în raport cu pozițiile care permit o clasificare a unei părți de mașină în calitate de articol autonom.

În această privință, Curtea concluzionează că nota 2 litera (a) din secțiunea XVI din NC nu prevede clasificarea părților dintr-o mașină cu prioritate la poziția 8473 din NC mai curând decât la o altă poziție din capitolele 84 și 85 din NC. Dimpotrivă, o clasificare a unei părți dintr-o mașină la poziția 8473 este subsidiară în raport cu clasificarea părții în calitate de articol, în temeiul literei (a) din nota menționată.

Desigur, din notele explicative ale SA referitoare la capitolul 85 rezultă că, atunci când o mașină sau un aparat se poate încadra atât la o poziție din capitolul 84, cât și la o poziție din capitolul 85 din NC, clasificarea sa tarifară trebuie efectuată la prima dintre aceste poziții. Cu toate acestea, Curtea arată că regula consacrată în partea A primul paragraf din notele explicative ale SA referitoare la capitolul 85 din acest sistem nu se aplică clasificării tarifare a părților de mașini în sensul notei 2 din secțiunea XVI din NC.

În consecință, partea A primul paragraf din notele explicative ale SA referitoare la capitolul 85 din acest sistem nu poate fi considerată nici ca făcând excepție de la regulile de clasificare a părților unei mașini, precum cele care rezultă din nota 2 din secțiunea XVI din NC, nici în sensul că prevede vreo prioritate de clasificare a părților de mașini la poziția 8473 din nomenclatura amintită în raport cu pozițiile din capitolul 85 din aceasta din urmă.

Din toate acestea rezultă că un bun care poate fi clasificat atât la poziția 8473 din NC care figurează în această anexă, ca parte dintr-o mașină care se încadrează la poziția 8471 din această nomenclatură, cât și la una dintre pozițiile 8422, 8456, 8501, 8504, 8543 și 8544 din aceeași nomenclatură, ca articol autonom, trebuie clasificat, ca atare, la una dintre aceste din urmă poziții, în funcție de caracteristicile proprii.

Hotărârea din 13 martie 2019, B. S. (Malț în compoziția berii) (C-195/18, [EU:C:2019:197](#))

„Trimitere preliminară – Fiscalitate – Accize la alcool și băuturi alcoolice – Directiva 92/83/CEE – Articolul 2 – Noțiunea de «bere» – Băutura produsă din must obținut dintr-un amestec care conține mai multă glucoză decât malț – Nomenclatura combinată – Poziția 2203 (beri fabricate din malț) sau 2206 (alte băuturi fermentate)”

În această hotărâre, al cărei cadru factual a fost prezentat anterior³⁹, Curtea observă că poziția 2203 din NC, a cărei interpretare a fost solicitată de instanța de trimitere, nu stabilește un procentaj minim de ingrediente malțificate în mustul destinat producerii berii. În această situație, Curtea face trimitere la nota explicativă la SA referitoare la poziția menționată, care prevede în mod expres că anumite cantități de cereale nemalțificate pot fi utilizate pentru prepararea mustului, fără a fi necesar ca proporția

³⁹ A se vedea rubrica II.2.1, intitulată „Caracteristici și proprietăți obiective ale produsului”.

acestor ingrediente nemaltificate să fie inferioară proporției ingredientelor maltificate. Curtea subliniază totuși că notele explicative ale SA elaborate de OMV, chiar dacă aduc o contribuție importantă la interpretarea sferei de aplicare a diferitelor poziții tarifare, nu au forță juridică obligatorie.

În plus, în ceea ce privește prezența siropului de glucoză utilizat în compoziția mustului, care nu este nici ea interzisă de NC, Curtea observă că nota explicativă la SA referitoare la poziția 2203 recunoaște în mod expres posibilitatea de a adăuga substanțe aromatice la must în timpul fermentației. Chiar dacă există o anumită divergență între versiunile în limbile franceză și engleză cu privire la momentul exact la care se adaugă eventual glucoză, prima versiune făcând referire la adăugarea sa „la bere” în timp ce a doua nu cuprinde o astfel de precizare, niciuna dintre aceste două versiuni oficiale nu impune însă ca mustul supus fermentației să nu conțină glucoză.

Așadar, un produs fabricat dintr-o proporție mică de malț și un adaos de glucoză înainte de fermentația alcoolică nu este, doar pe baza acestor motive, exclus de sub incidența noțiunii de „bere fabricată din malț” de la poziția 2203 din NC.

Hotărârea din 7 aprilie 2022, Y GmbH (Oleorășină de vanilie) (C-668/20, [EU:C:2022:270](#))

„Trimitere preliminară – Tarifal vamal comun – Nomenclatura combinată – Clasificarea mărfurilor – Pozițiile 1302, 3301 și 3302 – Oleorășină de vanilie de extracție – Accize – Directiva 92/83/CEE – Scutiri – Articolul 27 alineatul (1) litera (e) – Noțiunea de «aromă» – Directiva 92/12/CEE – Comitetul pentru accize al Comisiei Europene – Competențe”

În cauza în care s-a pronunțat această hotărâre, instanța de trimitere a solicitat Curții printre altele să se stabilească dacă NC⁴⁰ trebuie interpretată în sensul că un produs compus din aproximativ 85 % etanol, 10 % apă, 4,8 % reziduu uscat, al cărui conținut mediu de vanilină este de 0,5 % și care este obținut prin diluarea în apă și etanol a unui produs intermediar, el însuși extras din păstăi de vanilie cu ajutorul etanolului, se clasifică la subpoziția 1302 19 05, la subpoziția 3301 90 30 sau la poziția 3302 10 90 din această nomenclatură. Pentru a obține un astfel de produs, se extrage mai întâi din păstaia de vanilie un produs intermediar cu ajutorul etanolului (denumit în continuare „produsul intermediar”). Acest produs intermediar, maro închis, cu miros puternic și consistență păstoasă, este ulterior diluat cu alcool și apă pentru a obține produsul în discuție în litigiul principal.

Cu titlu introductiv, Curtea efectuează o analiză a mărfurilor vizate de pozițiile 1302, 3301 și 3302 din NC și amintește că, în conformitate cu regula generală 1 pentru interpretarea NC, clasificarea tarifară se determină în principiu potrivit textului pozițiilor și al notelor de secțiuni sau de capitole.

⁴⁰ NC care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 2658/87, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul de punere în aplicare nr. 2015/1754.

În lumina acestor constatări introductive, Curtea se întemeiază pe nota 1 al doilea paragraf litera (ij) din capitolul 13 din NC și pe nota 1 litera (a) din capitolul 33 din NC, concluzionând, în primul rând, că un produs precum cel în discuție în litigiul principal pare să trebuiască a fi considerat un extract vegetal, în sensul poziției 1302 din NC, și, mai precis, o oleorășină de vanilie, în sensul subpoziției 1302 19 05 din aceasta.

În această privință, Curtea subliniază că împrejurarea că Notele explicative ale SA precizează că poziția 1302 din acesta nu menționează decât extractele vegetale nedenumite și necuprinse în altă parte nu permite să se excludă, în sine, ca un produs precum cel în discuție în litigiul principal să fie considerat un extract vegetal, în sensul poziției 1302 din NC, pentru motivul că acest produs ar putea fi clasificat la poziții mai specifice, în special la pozițiile 3301 și 3302 din NC.

Astfel, nu reiese nicidecum din poziția 1302 din NC și nici din notele care o însoțesc că această poziție trebuie considerată ca fiind o poziție subsidiară, spre deosebire de anumite poziții din NC care enunță în mod expres o astfel de caracteristică. Or, Curtea amintește notele explicative ale SA nu sunt obligatorii și nu pot, în consecință, să primeze asupra dispozițiilor din NC și nici să modifice conținutul acestora.

În orice caz, din notele explicative ale SA rezultă că, în ceea ce privește poziția 1302 din acesta, pozițiile mai specifice la care se face referire sunt cele vizate la finalul secțiunii A din nota respectivă. Or, lista produselor care figurează în acesta nu menționează produsele de la pozițiile 3301 sau 3302 din SA.

În continuare, Curtea arată că, deși a fost extras din păstăi de vanilie cu ajutorul etanolului, produsul intermediar poate fi calificat drept oleorășină de vanilie, în sensul poziției 1302 19 05 din NC. Astfel, nota 1 primul paragraf din capitolul 13 din NC prevede în mod expres că „extractul de piretru” se încadrează la poziția 1302 din NC. Or, potrivit Notelor explicative ale SA, acest extras este obținut „prin extracție cu ajutorul unui solvent organic”, la fel ca produsul.

În plus, poziția 1301 din NC menționează printre altele oleorășinile naturale. În schimb, oleorășina de vanilie, în sensul subpoziției 1302 19 05 din NC, trebuie, așadar, să fie considerată un extract vegetal obținut nu în mod „natural”, ci prin intermediul unui procedeu de extracție tehnologică, în special cu ajutorul unui solvent. O astfel de interpretare este confirmată și de Notele explicative ale NC, referitoare la poziția 1302, care precizează că „extractele vegetale de la poziția 1302 sunt materiale vegetale brute neprelucrate obținute, de exemplu, prin extracție cu solvenți”.

Totodată, Curtea observă că, pentru a obține marfa în discuție în litigiul principal, acest produs intermediar este puternic diluat cu etanol și cu apă. Cu toate acestea, așa cum indică notele explicative ale NC în ceea ce privește poziția 1302, un extract vegetal continuă să se încadreze la această poziție chiar dacă este supus unei operațiuni de procesare legate de standardizarea sa.

De asemenea, Notele explicative ale SA precizează, în ceea ce privește poziția 1302, că se încadrează la această poziție și „extractele fluide”, și anume „soluții de extracte [vegetale] în alcool [...], în general soluții standard”, astfel încât să prezinte, cu ocazia comercializării lor, un conținut uniform de extract vegetal în produs. Pe de altă parte, nici dispozițiile din NC sau din SA, nici notele explicative ale acestora nu stabilesc o limită maximă în ceea ce privește cantitățile altor produse care pot fi utilizate pentru a standardiza extractul vegetal în cauză.

Curtea concluzionează, așadar, că, atunci când diluarea unui extract vegetal este destinată să asigure standardizarea acestuia, ea nu se opune ca extractul vegetal astfel diluat să continue să se încadreze la poziția 1302 din NC.

În sfârșit, Curtea arată că notele explicative ale SA indică, în ceea ce privește pozițiile 1302 și 3301 ale SA, că extractele vegetale care se încadrează la poziția 1302 se disting de oleorășinile de extracție, în sensul poziției 3301, prin faptul că conțin în mod obișnuit, pe lângă constituenții odoriferanți volatili, o proporție mult mai mare din ceilalți constituenți ai plantei decât oleorășinile de extracție menționate la poziția 3301 din SA. Aceasta pare să fie situația produsului în discuție în litigiul principal, proporția reziduurilor uscate din pâstaia de vanilie fiind în cazul său, potrivit indicațiilor furnizate de instanța de trimitere, de nouă ori mai mare decât proporția de vanilină.

În aceste condiții, Curtea statuează că NC trebuie interpretată în sensul că o marfă precum cea în discuție în litigiul principal se încadrează la subpoziția 1302 19 05 din această nomenclatură.

1.2. Note explicative ale Comisiei

Hotărârea din 3 decembrie 1998, Clees (C-259/97, [EU:C:1998:587](#))

„Tariful vamal comun – Colecții și specimene pentru colecții care prezintă un interes istoric sau etnografic – Mașini vechi”

În anul 1991, domnul Clees a solicitat biroului vamal competent vămuirea pentru punerea în liberă circulație a unui autovehicul de ocazie din modelul Mercedes-Benz 300 SL, construit în anul 1956, ca obiect de colecție care prezenta un interes istoric, care se încadrează la poziția 9705 din NC.

După examinarea vehiculului, biroul vamal a constatat că, într-adevăr, respectivul vehicul ar trebui clasificat la subpoziția 9705 0000 0003 din NC. Prin urmare, a dat curs cererii domnului Clees prin decizia de impunere.

Cu toate acestea, autoritatea vamală i-a trimis domnului Clees o decizie de rectificare pentru taxele la import, pentru motivul că vehiculul în cauză fusese clasificat din greșeală la poziția 9705 și trebuia calificat drept vehicul de ocazie care se încadrează la

poziția 8703 din NC, în temeiul Hotărârii Curții din 10 octombrie 1985, Daiber (200/84, [EU:C:1985:403](#)). Întrucât contestația depusă de domnul Clees împotriva acestei decizii de rectificarea a impunerii a fost respinsă, el a introdus o acțiune la instanța de trimitere.

Instanța menționată a solicitat ulterior Curții să stabilească dacă poziția 9705 din NC⁴¹ trebuie interpretată în sensul că, în general, este suficient ca autovehiculele care constituie specimene de colecție care prezintă un interes istoric să se afle în starea lor inițială, fără modificări substanțiale ale șasiului, ale sistemului de direcție sau de frânare, ale motorului etc., să aibă o vechime de cel puțin 30 de ani și să corespundă unui model sau tip a cărui producție a încetat.

Răspunzând la această întrebare, Curtea observă că, deoarece a constatat că hotărârea menționată anterior a făcut obiectul unor interpretări diverse din partea autorităților vamale naționale, Comisia a adoptat notele sale explicative.

Întrucât instanța națională a constatat că criteriile stabilite în aceste note nu sunt în mod necesar îndeplinite pentru toate vehiculele vechi, Curtea amintește că interpretarea dată de o hotărâre a Curții unei dispoziții în materie de clasificare tarifară nu poate fi modificată în urma adoptării de note explicative de către Comisie, care, deși constituie mijloace importante pentru a asigura o interpretare uniformă a NC de către autoritățile vamale ale statelor membre, nu au forță juridică obligatorie.

În această privință, Curtea concluzionează că cele trei criterii stabilite de Comisie, și anume criteriul potrivit căruia vehiculul în cauză trebuie să se afle în starea sa inițială, fără modificări substanțiale ale celor mai importante piese componente ale sale, criteriul încetării producției vehiculului și criteriul vechimii minime a vehiculului în cauză, ca elemente constitutive ale prezumției stabilite de Comisie, nu se îndepărtează de orientările stabilite de Curte în Hotărârea din 10 octombrie 1985, Daiber (200/84, [EU:C:1985:403](#)). Astfel, vehiculele care îndeplinesc aceste criterii sunt, în principiu, apte să reflecte particularitățile tehnice și estetice ale epocii lor de fabricație și să ilustreze, așadar, în special o perioadă a evoluției realizărilor umane în domeniul construcției de automobile.

În schimb, faptul că un vehicul îndeplinește cele trei criterii stabilite de Comisie nu este suficient pentru ca acest vehicul să fie clasificat la poziția 9705 din NC. Pe de o parte, aceste trei criterii stabilesc doar o prezumție privind prezența unui interes istoric sau etnografic, care este răsturnată atunci când autoritatea competentă demonstrează că vehiculul nu prezintă nicio particularitate legată de o perioadă din trecut, în sensul că nu este de natură să marcheze o etapă caracteristică a evoluției realizărilor umane sau să ilustreze o perioadă a acestei evoluții. Pe de altă parte, trebuie îndeplinite și cele patru criterii privind întrunirea calităților necesare pentru ca un vehicul să poată fi admis într-o colecție.

⁴¹ NC care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 2658/87.

În aceste condiții, Curtea răspunde că poziția 9705 din NC trebuie interpretată în sensul că se prezumă că prezintă un interes istoric sau etnografic autovehiculele care se află în starea lor de origine, fără modificarea substanțială a șasiului, a sistemului de direcție sau de frânare, a motorului etc., au o vechime de cel puțin 30 de ani și corespund unui model sau tip a cărui producție a încetat. Cu toate acestea, autovehiculele care îndeplinesc aceste condiții nu prezintă un interes istoric sau etnografic atunci când autoritatea competentă demonstrează că acestea nu pot marca o etapă caracteristică a evoluției realizărilor umane sau să ilustreze o perioadă a acestei evoluții. În plus, trebuie îndeplinite criteriile stabilite de jurisprudența Curții cu privire la calitățile cerute pentru ca un vehicul să poată fi admis într-o colecție.

Hotărârea din 12 ianuarie 2006, Algemene Scheeps Agentuur Dordrecht (C-311/04, [EU:C:2006:23](#))

„Tariful vamal comun – Poziții tarifare – Clasificarea loturilor de orez – Nota complementară 1 litera (f) din capitolul 10 din Nomenclatura combinată – Validitate – Recuperare ulterioară a taxelor la import – Articolul 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal comunitar – Interpretare – Buna-credință a debitorului”

Versiunea NC⁴² aplicabilă la data faptelor din litigiul principal cuprindea o secțiune II, intitulată „Produse ale regnului vegetal”. Această secțiune cuprindea printre altele un capitol 10, intitulat „Cereale”. În acest capitol figura poziția 1006, intitulată „Orez”, care cuprindea printre altele subpoziția „orez semialbit” (subpoziția 1006 30). Același capitol 10 cuprinde, în plus, o notă complementară (denumită în continuare „nota complementară în litigiu”) care prevede o definiție a orezului semialbit care cuprinde un element referitor la germenul bobului de orez, la care nu face referire nota explicativă corespunzătoare din SA.

Având în vedere aceste împrejurări, instanța de trimitere a solicitat Curții să stabilească printre altele dacă nota complementară în litigiu este nevalidă, în măsura în care dă o definiție a orezului semialbit care include un element referitor la germenul bobului de orez, la care nota explicativă a SA nu face referire.

Cu titlu introductiv, Curtea amintește că, în conformitate cu dispozițiile articolului 300 alineatul (7) CE, Convenția privind SA este obligatorie pentru instituțiile Uniunii. Aceasta, în temeiul articolului 3 din această convenție, s-a angajat să nu modifice domeniul de aplicare al SA. În această privință, supremația acordurilor internaționale încheiate de Uniune față de textele de drept al Uniunii derivat impune ca acestea din urmă să fie interpretate, în măsura posibilului, în conformitate cu acordurile respective.

În plus, notele explicative ale NC, elaborate de Comisie, și ale SA, elaborate de OMV, aduc, în ceea ce le privește, o contribuție importantă la interpretarea domeniului de

⁴² NC care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 2658/87, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul nr. 2388/2000.

aplicare al diferitelor poziții tarifare, fără a avea însă forță juridică obligatorie. Prin urmare, formularea notelor respective la NC trebuie să fie conformă cu dispozițiile acesteia și nu le poate modifica domeniul de aplicare.

În acest caz, Curtea, după ce a analizat formulările utilizate pentru denumirea diferitelor tipuri de orez în pozițiile și subpozițiile din SA și din NC, concluzionează că NC este conformă cu SA. Curtea clarifică astfel faptul că întrebarea adresată de instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă formularea dispozițiilor notei complementare în litigiu, în măsura în care aceasta definește orezul semialbit și orezul albit, modifică domeniul de aplicare al NC.

În această privință, Curtea determină, pe baza unei comparații între textul notei explicative a OMV și cel al notei complementare în litigiu referitoare la orezul semialbit, că există o divergență în modul de elaborare a definițiilor, care se referă la luarea sau nu în considerare a eliminării germenului în definiția orezului semialbit.

Dacă, din cauza acestei divergențe, nota complementară contestată ar trebui interpretată în sensul că exclude de la subpoziția 1006 30 din NC orezul din care a fost îndepărtată o parte din pericarp, iar nu germenul, ar trebui să se constate că acest orez nu ar putea fi clasificat nici la subpoziția 1006 20 din NC. O astfel de interpretare ar avea ca efect privarea acestui orez de orice posibilitate de clasificare și, în consecință, limitarea domeniului de aplicare al SA, a cărei economie generală constă tocmai în atribuirea unei clasificări tuturor mărfurilor. Curtea subliniază, așadar, că, ținând seama de faptul că dreptul derivat trebuie interpretat în raport cu acordurile internaționale care sunt obligatorii pentru Uniune în temeiul articolului 300 alineatul (7) CE, trebuie să se examineze dacă există o altă interpretare a notei complementare în litigiu care să fie conformă cu SA.

În lumina acestei considerații, Curtea stabilește apoi că este posibilă interpretarea notei complementare în litigiu în conformitate cu SA. În consecință, diferența de formulare din nota complementară în litigiu trebuie considerată ca fiind conformă cu SA și, prin urmare, nu pune în discuție validitatea notei menționate.

Hotărârea din 14 aprilie 2011, British Sky Broadcasting Group și Pace (C-288/09 și C-289/09, [EU:C:2011:248](#))

„Tariful vamal comun – Clasificare tarifară – Nomenclatura combinată – Receptoare și decodare de televiziune digitală prin satelit având o funcție de înregistrare – Codul vamal comunitar – Articolul 12 alineatul (5) litera (a) punctul (i) și alineatul (6) – Valabilitate în timp a unei informații tarifare obligatorii”

În această hotărâre, al cărei context factual a fost prezentat anterior⁴³, Curtea clarifică faptul că notele explicative ale NC⁴⁴ trebuie să fie înlăturate, în măsura în care sunt contrare textului NC.

Curtea amintește că notele explicative elaborate, în privința NC, de Comisie și, în privința SA, de OMV, aduc o contribuție importantă la interpretarea sferei de aplicare a diferitelor poziții, fără a avea însă forță juridică obligatorie.

În plus, formularea notelor explicative ale NC, care nu se substituie celor ale SA, dar care trebuie considerate complementare lor și trebuie consultate împreună cu acestea, se impune, așadar, să fie conformă dispozițiilor NC și nu le poate modifica sfera de aplicare.

Pe baza acestor considerații, Curtea clarifică faptul că, dacă rezultă că acestea contravin textului pozițiilor din NC și al notelor de secțiune sau de capitol, Notele explicative ale NC trebuie înlăturate.

Hotărârea din 17 februarie 2016, *Salutas Pharma* (C-124/15, [EU:C:2016:87](#))

„Trimitere preliminară – Tarifal vamal comun – Clasificare tarifară – Nomenclatura combinată – Poziția 3004 – Comprimate efervescente care conțin 500 mg de calciu – Nivelul unei substanțe pe doza zilnică recomandată semnificativ mai ridicat decât aportul zilnic recomandat necesar pentru păstrarea sănătății în general sau a stării de bine”

În anul 2012, *Salutas Pharma* a solicitat emiterea unei ITO pentru comprimate constituite dintr-un preparat a cărui componentă esențială este calciul, destinat ingerării după ce a fost dizolvat în apă. Ea a propus ca acest produs să fie clasificat la subpoziția 3004 90 00 din NC.

Biroul vamal a clasificat produsul respectiv într-o ITO la subpoziția 2106 90 92 din NC, pentru motivul că același produs nu se clasifică la poziția 3004 din NC în măsura în care posologia sa nu corespunde unui nivel de consum de calciu semnificativ mai ridicat decât aportul zilnic recomandat necesar pentru păstrarea sănătății în general sau a stării de bine.

În urma unei acțiuni formulate de *Salutas Pharma*, biroul vamal a confirmat decizia de clasificare a produsului în discuție în litigiul principal la poziția 2106 din NC, considerând că condiția care figurează în nota complementară 1 din capitolul 30 din NC nu era îndeplinită în măsura în care conținutul de calciu al dozei zilnice maxime recomandate a produsului în litigiu nu era egală cu triplul aportului zilnic recomandat de calciu.

⁴³ A se vedea rubrica II.2.2., intitulată „Destinația produsului”. Această hotărâre este de asemenea menționată în rubrica III.3.2, intitulată „Informații tarifare obligatorii”.

⁴⁴ NC care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 2658/87, astfel cum a fost modificată prin Regulamentele nr. 2587/91 și nr. 1214/2007.

Salutas Pharma a formulat o acțiune în fața instanței de trimitere împotriva acestei din urmă decizii, susținând că nota complementară 1 din capitolul 30 din NC nu este validă în măsura în care modifică conținutul poziției tarifare 3004 din NC.

În aceste condiții, instanța de trimitere a solicitat Curții să stabilească dacă comprimatele efervescente cu un conținut de calciu de 500 mg pe comprimat, utilizate pentru prevenirea și tratarea deficitului de calciu sau asociate tratamentelor specifice de prevenire și tratare a osteoporozei și a căror etichetă recomandă pentru adulți o doză zilnică maximă de trei comprimate, trebuie clasificate la subpoziția 3004 din NC⁴⁵.

De la bun început, Curtea amintește că notele de capitol din NC constituie mijloace importante de asigurare a unei aplicări uniforme a TVC și furnizează, prin ele însele, elemente valabile pentru interpretarea acestuia. Prin urmare, formularea notelor respective trebuie să fie conformă cu dispozițiile din NC și nu le poate modifica domeniul de aplicare. De asemenea, notele explicative aduc o contribuție importantă la interpretarea domeniului de aplicare al diferitelor poziții tarifare, fără a avea însă forță juridică obligatorie.

În speță, Curtea constată că produsul în discuție în litigiul principal îndeplinește condițiile prevăzute în nota complementară 1 primul paragraf literele (a)-(d) din capitolul 30 din NC, părțile din litigiul principal opunându-se doar cu privire la aspectul dacă conținutul de calciu al dozei zilnice recomandate a produsului vizat este „semnificativ mai ridicat decât aportul zilnic recomandat necesar pentru păstrarea sănătății în general sau a stării de bine”, în sensul acestei note complementare.

Astfel, nota explicativă referitoare la capitolul 30 din NC urmărește să explice criteriul „semnificativ mai ridicat” stabilit prin nota complementară 1 din capitolul menționat, prevăzând că acesta acoperă doza zilnică recomandată al cărei conținut de vitamine sau de minerale este „mult mai ridicat, în general de cel puțin de trei ori mai ridicat decât doza fiziologică zilnică recomandată”.

Pe de o parte, această notă explicativă, care nu are forță juridică obligatorie, prevede că un produs al cărui conținut de vitamine sau de minerale al dozei zilnice recomandate este de trei ori mai ridicat decât aportul zilnic recomandat intră în domeniul de aplicare al capitolului menționat în ipoteza în care toate celelalte condiții sunt de asemenea îndeplinite. Pe de altă parte, având în vedere utilizarea sintagmei „în general”, care figurează în aceeași notă, aceasta nu exclude produse din capitolul 30 din NC pentru simplul fapt că conținutul de vitamine sau de minerale al dozei zilnice recomandate nu este de trei ori mai ridicat decât aportul zilnic recomandat.

În consecință, potrivit Curții, nota explicativă referitoare la capitolul 30 din NC nu poate fi interpretată în sensul că conținutul de vitamine sau de minerale al dozei zilnice recomandate a produselor constituite din aceste substanțe trebuie să fie în mod

⁴⁵ NC care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 2658/87, în versiunea care rezultă din Regulamentul nr. 1006/2011.

imperativ de trei ori mai ridicat decât doza zilnică recomandată pentru a permite clasificarea acestor produse la poziția 3004 din NC. Astfel, atunci când conținutul de vitamine, de minerale, de aminoacizi esențiali și de acizi grași din doza zilnică recomandată a unui produs care prezintă caracteristicile și proprietățile obiective definite în textul poziției 3004 din NC este semnificativ mai mare decât ceea ce este necesar sau recomandat pentru alimentația generală, este necesar să fie clasificat în această poziție.

2. Regulamente de clasificare tarifară adoptate de Comisie

Hotărârea din 20 noiembrie 1997, Wiener SI (C-338/95, [EU:C:1997:552](#))

„Tariful vamal comun – Clasificare tarifară – Cămașă de noapte”

În 1985, societatea de drept german Wiener a importat din Thailanda articole de îmbrăcăminte pe care le-a declarat drept „cămăși de noapte pentru femei” în sensul subpoziției 60.04 B IV b) 2 bb) din TVC. După un control parțial, aceste articole de îmbrăcăminte au fost puse în liberă circulație și deduse din contingentul tarifar pentru „cămăși de noapte”.

În urma unui control suplimentar, administrația vamală germană a apreciat totuși că aceste articole de îmbrăcăminte constituiau „rochii de fibre textile sintetice” în sensul subpoziției 60.05 A II b) 4 cc) 22 din TVC și, prin urmare, a procedat la recuperarea ulterioară a taxelor vamale la un nivel mai ridicat.

În consecință, Wiener a introdus o acțiune împotriva acestei rectificări, care a fost însă respinsă printr-o hotărâre judecătorească. Wiener a formulat recurs împotriva acestei hotărâri la instanța de trimitere.

În aceste condiții, instanța de trimitere a solicitat Curții să stabilească dacă noțiunea de „cămașă de noapte”, în sensul subpoziției 60.04 B IV b) 2 bb) din TVC din 1985⁴⁶, trebuie interpretată în sensul că se referă numai la „alte” articole de lenjerie de corp care, prin caracteristicile lor, sunt în mod evident destinate a fi purtate exclusiv ca îmbrăcăminte de noapte, sau dacă se referă și la produse care, datorită aspectului lor, sunt destinate, nu exclusiv, ci în principal, să fie purtate în pat.

Mai întâi, Curtea observă că textul subpoziției 60.04 B IV b) 2 bb) din TVC nu conține o definiție a cămășilor de noapte pentru femei sau fete. O astfel de definiție nu figurează nici în notele explicative ale TVC, nici în cele ale nomenclurii Consiliului de Cooperare Vamală.

⁴⁶ TVC, în versiunea rezultată din Regulamentul nr. 3400/84.

Transpunând în speță raționamentul din Hotărârea din 9 august 1994, Neckermann Versand (C-395/93, [EU:C:1994:318v](#)), Curtea consideră că, întrucât mărfurile sunt destinate să fie purtate în principal în pat, acestea trebuie să fie calificate drept „cămăși de noapte” în sensul subpoziției 60.04 B IV b) 2 bb) din TVC, chiar dacă ar putea fi utilizate în alte scopuri.

Potrivit Curții, această concluzie nu poate fi modificată ca urmare a adoptării Regulamentului nr. 548/89, a cărui anexă prevede că articolele de îmbrăcăminte tricotate, ușoare, destinate să acopere partea superioară a corpului, coborând până la jumătatea coapsei, care au un decolteu rotunjit și amplu, mâneci scurte și largi, precum și un cordon cusut în partea stângă, la nivelul taliei, nu pot fi clasificate drept „cămăși de noapte”, ci constituie „rochii” în sensul poziției 6104 din NC, deoarece nu pot fi considerate ca fiind destinate exclusiv a fi purtate ca îmbrăcăminte de noapte, și nici a adoptării Regulamentului nr. 812/89, care respinge clasificarea drept „cămăși de noapte” a diverselor articole de îmbrăcăminte tricotate (100 % bumbac), ușoare, destinate să acopere partea superioară a corpului, coborând până la jumătatea coapsei, care au un decolteu rotunjit și amplu, mâneci scurte neajustate, fără cordon în talie.

Astfel, aceste regulamente de clasificare sunt ulterioare faptelor din litigiul principal. Prin urmare, dispozițiile acestora nu pot fi aplicate prin analogie în scopul interpretării reglementărilor tarifare anterioare, chiar dacă aceste regulamente au doar un scop de clarificare și nu au modificat textul pozițiilor sau subpozițiilor în cauză.

În această privință, Curtea arată în special că, înainte ca regulamentele de clasificare ulterioare ale Comisiei să intervină pentru a interpreta în mod restrictiv noțiunea de „cămașă de noapte”, era perfect conform cu principiul securității juridice, care constituie un principiu fundamental al dreptului Uniunii, ca această noțiune să poată fi înțeleasă în mod obișnuit în sensul că acoperă nu numai articolele de îmbrăcăminte destinate exclusiv să fie purtate în pat, ci și pe cele destinate în principal unei astfel de utilizări.

În consecință, subpoziția 60.04 B IV b) 2 bb) din TVC trebuie interpretată în sensul că include lenjeria de corp care, prin caracteristicile sale obiective, este destinată exclusiv sau în principal purtării în pat. Revine instanței naționale sarcina de a aprecia, ținând seama de croiala articolelor de îmbrăcăminte, de compoziția acestora, de felul în care arată și de evoluțiile modei în statul membru în cauză, dacă aceste articole de îmbrăcăminte prezintă astfel de caracteristici obiective sau dacă, dimpotrivă, pot fi purtate atât în pat, cât și în anumite alte locuri.

Hotărârea din 20 noiembrie 2008, Heuschen & Schrouff Oriental Foods Trading (C-375/07, [EU:C:2008:645](#))

„Cerere de decizie preliminară – Validitatea unui regulament de clasificare – Interpretarea anexei la Regulamentul (CE) nr. 1196/97 – Articolele 220 și 239 din Codul vamal – Articolele 871 și 905 din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 – Foi uscate pe bază de făină de orez, sare și apă – Clasificare

tarifară – Recuperare ulterioară a taxelor la import – Procedură de remitere – Eroare detectabilă din partea autorităților vamale – Neglijență evidentă din partea importatorului”

H & S este o întreprindere neerlandeză de producție și de comercializare care furnizează îndeosebi restaurantelor produse alimentare orientale. În această calitate, importă de mai mulți ani hârtie de orez originară din Vietnam.

Încă din anul 1996, H & S importa acest produs clasificat la subpoziția 1901 90 99 din NC⁴⁷. Această clasificare tarifară ar fi fost în mai multe rânduri acceptată de autoritățile vamale olandeze (denumite în continuare „autoritățile vamale”), inclusiv la finalizarea controalelor și a analizelor efectuate pe eșantioane din încărcăturile importate.

În 1997, Comisia a adoptat Regulamentul de clasificare nr. 1196/97, care prevede că produsele în cauză se clasifică de fapt la subpoziția 1905 90 20 din NC. Acest regulament a intrat în vigoare la 19 iulie 1997.

Cu toate acestea, H & S a continuat să importe hârtie de orez prin clasificarea acesteia la subpoziția tarifară 1901 90 99. De asemenea, autoritățile vamale au continuat să accepte declarațiile sale, ultima dată la 14 iulie 1997 și la 16 martie 1998. Apoi, tot la 16 martie, autoritățile vamale au remarcat clasificarea eronată și au informat această societate că marfa se clasifica la poziția prevăzută de regulamentul menționat, și anume subpoziția 1905 90 20 din NC. În continuare, H & S și-a declarat mărfurile ca fiind clasificate la această subpoziție.

În cursul anului 2000, autoritățile vamale au informat H & S că vor proceda, pentru perioada 25 noiembrie 1997-2 februarie 1998, la recuperarea ulterioară a taxelor la import care ar fi trebuit să fie plătite în temeiul subpoziției 1905 90 20 din NC.

În aceste condiții, H & S a formulat o cerere de remitere a acestor taxe. Această cerere a fost respinsă, ceea ce a condus în final la litigiul principal.

Instanța de trimitere, având îndoieli cu privire la clasificarea tarifară a hârtiei de orez, a decis să solicite Curții să stabilească, printre altele, dacă foile produse pe bază de făină de orez, sare și apă, care sunt uscate, însă nu au suferit niciun tratament termic, se încadrează la subpoziția 1905 90 20 din NC și, dacă este cazul, dacă Regulamentul nr. 1196/97 este valid.

De la bun început, Curtea constată că versiunea în limba neerlandeză a textului poziției 1905 din NC, contrar altor versiuni lingvistice, nu face trimitere expresă la pastele din făină, din amidon sau din fecule și alte produse similare, care trebuie să fie „uscate”. Astfel, această versiune lingvistică face trimitere numai la produse care se prezintă sub formă de foi.

Cu toate acestea, Curtea amintește că, potrivit unei jurisprudențe constante, necesitatea interpretării uniforme a dispozițiilor dreptului Uniunii exclude posibilitatea ca, în caz de

⁴⁷ NC care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 2658/87, în versiunea care rezultă din Regulamentul nr. 1624/97.

Îndoială, textul unei dispoziții să fie privit în mod izolat și, dimpotrivă, impune ca acesta să fie interpretat și aplicat în lumina versiunilor existente în celelalte limbi oficiale.

În această privință, Curtea arată că, pe de o parte, referirea la hârtia de orez („rice paper”) sau la produse „uscate” este conținută expres în textul mai multor versiuni lingvistice ale subpoziției 1905 90 20 din NC, în timp ce poziția 1901 prezintă doar un caracter rezidual, vizând numai produse care nu sunt nici denumite, nici cuprinse în altă parte în NC.

Pe de altă parte, astfel cum rezultă din interpretarea mai multor versiuni lingvistice ale NC și în lumina notelor explicative ale Comisiei care fac trimitere la notele explicative ale Convenției privind SA, împrejurarea de a fi coaptă nu reprezintă o caracteristică necesară clasificării unei mărfi la subpoziția 1905 90 20 din NC.

Având în vedere aceste considerații, Curtea concluzionează astfel că clasificarea la subpoziția 1905 90 20 din NC a preparatelor alimentare pe bază de făină de orez, sare și apă, sub formă de foi sau de rondeluri de diferite dimensiuni, uscate și translucide, este conformă textului acestei subpoziții. Rezultă că validitatea Regulamentului nr. 1196/97 nu este afectată.

Hotărârea din 19 februarie 2009, Kamino International Logistics (C-376/07, [EU:C:2009:105](#))

„Tariful vamal comun – Nomenclatura combinată – Clasificare tarifară – Monitoare cu ecran cu cristale lichide (LCD) dotate cu prize SUB-D, DVI-D, USB, S-video și video-compozit – Poziția 8471 – Poziția 8528 – Regulamentul (CE) nr. 754/2004”

În această hotărâre, al cărei context factual a fost prezentat anterior⁴⁸, instanța de trimitere a solicitat Curții să statueze de asemenea cu privire la aplicabilitatea Regulamentului nr. 754/2004 în scopul clasificării tarifare a monitoarelor LCD în discuție în litigiul principal.

În această privință, Curtea amintește, pe de o parte, că un regulament de clasificare este adoptat de Comisie în cazul în care clasificarea în NC a unui anumit produs poate prezenta o dificultate sau poate face obiectul unei controverse și, pe de altă parte, că un astfel de regulament are aplicabilitate generală în măsura în care nu se aplică unui anumit operator, ci ansamblului produselor identice cu cel care a făcut obiectul acestei clasificări.

Astfel, deși aplicarea prin analogie a unui regulament de clasificare produselor similare celor vizate de acest regulament favorizează o interpretare coerentă a NC, precum și egalitatea de tratament a operatorilor, într-o astfel de ipoteză mai este necesar ca produsele care trebuie clasificate și cele vizate de regulamentul de clasificare să fie suficient de similare. Or, monitoarele LCD menționate nu sunt identice, din punctul de

⁴⁸ A se vedea rubrica II.2.1, intitulată „Caracteristici și proprietăți obiective ale produsului”.

vedere al tehnologiei, cu produsele care fac obiectul unei clasificări prin Regulamentul nr. 754/2004, care se referă la monitoare cu ecrane cu plasmă, care diferă și în ceea ce privește dimensiunile și rezoluțiile lor.

Simplul fapt că atât monitoarele în discuție în litigiul principal, cât și produsele vizate de Regulamentul nr. 754/2004 sunt toate apte să reproducă semnale provenind atât de la o mașină automată de prelucrare a datelor, cât și de la alte surse, în afara oricărei aprecieri a caracteristicilor lor obiective, precum și a performanțelor lor în diferitele funcții pe care le îndeplinesc, nu poate fi suficient pentru a aplica prin analogie respectivul regulament acestor monitoare.

Rezultă că Regulamentul nr. 754/2004 nu se aplică în scopul clasificării tarifare a monitoarelor LCD dotate cu prize D-SUB, DVI-D, USB, S-video și video-compozit.

Hotărârea din 17 iulie 2014, Panasonic Italia ș.a. (C-472/12, [EU:C:2014:2082](#))

„Trimitere preliminară – Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 – Tariful vamal comun – Clasificare tarifară – Nomenclatura combinată – Pozițiile 8471 și 8528 – Ecrane cu plasmă – Funcționalitatea unui ecran de computer – Funcționalitatea potențială a unui ecran de televizor după introducerea unei plăci video”

În cursul anilor 2001-2004, reclamantele din litigiul principal au importat în Italia ecrane cu plasmă. În cadrul declarației vamale, acestea au clasificat ecranele importate la poziția 8471 60 90 din NC ca fiind ecrane destinate exclusiv afișării de imagini provenite de la un computer, cu consecința scutirii de la plata taxelor vamale și a taxei pe valoarea adăugată de 20 %.

Agenția vamală a apreciat însă că aceste ecrane trebuiau clasificate corect la poziția 8528 din NC, care vizează, printre altele, aparatele receptoare de televiziune și monitoarele video, cu consecința aplicării taxei vamale de 14 %.

În consecință, reclamantele din litigiul principal au formulat acțiuni la Commissione tributaria provinciale di Milano (Comisia fiscală provincială din Milano), care le-a respins pentru motivul că posibilitatea ca ecranele respective să devină apte să recepționeze semnale video compozite prin simpla introducere a unei plăci video excludea încadrarea aparatului la poziția 8471 din NC. Reclamantele din litigiul principal au atacat cu apel hotărârile pronunțate în primă instanță, în fața Commissione tributaria regionale di Milano (Comisia fiscală regională din Milano), care a confirmat clasificarea ecranelor importate la poziția tarifară 8528 din NC.

În aceste condiții, instanța de trimitere, sesizată cu recursuri împotriva hotărârilor pronunțate în apel, a solicitat Curții să stabilească, în primul rând, criteriile care trebuie

aplicate pentru a determina dacă ecranele în discuție în litigiul principal trebuie clasificate la poziția 8471 din NC⁴⁹ sau, în caz contrar, la poziția 8528 din NC.

În ceea ce privește metoda de urmat pentru a proceda la clasificarea tarifară a unor astfel de ecrane, Curtea observă că din nota 5 B literele (a)-(c) din capitolul 84 din NC reiese că monitoare precum cele în discuție în litigiul principal se clasifică la poziția 8471 din NC ca unități ale unei mașini automate de prelucrare a datelor, întrucât îndeplinesc trei condiții, și anume să fie de tipul celor utilizate exclusiv sau în principal într-un sistem automat de prelucrare a datelor, să fie conectabile la unitatea centrală de prelucrare și să fie apte să recepționeze sau să furnizeze date sub o formă utilizabilă în sistem.

Întrucât a doua și a treia condiție enunțate mai sus pot fi considerate îndeplinite, în ceea ce privește prima condiție, Curtea amintește că simpla posibilitate de a reproduce imagini provenite din alte surse decât de la o mașină automată de prelucrare a datelor nu exclude clasificarea unui ecran la poziția 8471 din NC, având în vedere formularea notei 5 B litera (a) din capitolul 84 din NC, care se referă la unitățile utilizate „exclusiv sau în principal” într-un sistem automat de prelucrare a datelor.

Astfel, din cuprinsul punctelor din notele explicative privind poziția 8471 menționate reiese că monitoarele utilizate în principal într-un sistem automat de prelucrare a datelor se pot identifica, în afară de faptul că sunt prevăzute cu tipul de priză adecvat pentru conectarea la sisteme de prelucrare a datelor, prin alte caracteristici tehnice, în special prin faptul că au fost concepute pentru o muncă în apropiere, că nu dispun de posibilitatea reproducerii semnalelor de televiziune, că au o slabă emisie de câmp magnetic, că pasul liniilor ecranului începe la 0,41 mm pentru o rezoluție medie și scade treptat, pe măsură ce rezoluția crește, că lățimea benzii este de 15 MHz sau mai mare, precum și prin faptul că dimensiunea pixelilor pe ecran este mai mică decât la monitoarele video de la poziția 8528 din SA, în timp ce convergența primelor este mai puternică decât a acestora din urmă.

În aceste condiții, Curtea statuează că, în vederea clasificării tarifare în cadrul NC a ecranelor color cu plasmă, cu o dimensiune care corespunde unei diagonale de 106,6 centimetri, echipate cu două difuzoare și cu o telecomandă, cu un dispozitiv de intrare destinat introducerii unei plăci video, este necesar să se țină seama de destinația inerentă acestora, care constă în reproducerea, pe de o parte, de informații provenite de la o mașină automată de prelucrare a datelor, iar pe de altă parte, de semnale video compozite. Astfel de ecrane trebuie clasificate la subpoziția 8471 60 90 din NC dacă sunt utilizate exclusiv sau în principal într-un sistem automat de prelucrare a datelor, în sensul notei 5 B litera (a) din capitolul 84 din NC, sau, în caz contrar, la subpoziția 8528 21 90 din NC, ceea ce urmează a fi stabilit de instanța de trimitere pe baza caracteristicilor obiective ale ecranelor în discuție și în special a celor menționate în notele explicative referitoare la poziția 8471 din SA, mai precis la punctele 1-5 din partea

⁴⁹ NC care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 2658/87, în versiunile sale rezultate, succesiv, din Regulamentul nr. 2388/2000, Regulamentul nr. 2031/2001, Regulamentul nr. 1832/2002 și Regulamentul nr. 1789/2003.

din capitolul I D din SA consacrată unităților de vizualizare ale mașinilor automate de prelucrare a datelor.

În al doilea rând, instanța de trimitere a urmărit să afle dacă Regulamentul nr. 754/2004 trebuie aplicat retroactiv.

După ce a amintit jurisprudența sa, potrivit căreia principiul securității juridice se opune aplicării retroactive a unui regulament, indiferent de efectele favorabile sau nefavorabile pe care o astfel de aplicare le-ar putea avea asupra persoanei în cauză și în lipsa unor dispoziții suficient de clare, fie în conținutul, fie în obiectivele sale, din care să se deducă faptul că acest regulament nu dispune doar pentru viitor, Curtea observă că niciunul dintre elementele care figurează în preambulul sau în conținutul dispozițiilor Regulamentului nr. 754/2004 ori în anexa sa nu sugerează că acest regulament ar trebui aplicat retroactiv.

În orice caz, un regulament care definește condițiile de clasificare în cadrul unei poziții sau în cadrul unei subpoziții tarifare din NC nu poate produce efecte retroactive. Prin urmare, Regulamentul nr. 754/2004 nu poate fi aplicat retroactiv.

Hotărârea din 22 septembrie 2016, *Kawasaki Motors Europe* (C-91/15, [EU:C:2016:716](#))

„Trimitere preliminară – Aprecierea validității – Regulamentul (CE) nr. 1051/2009 – Tarifal vamal comun – Clasificare tarifară – Nomenclatura combinată – Poziția 8701 – Tractoare – Subpozițiile 8701 90 11-8701 90 39 – Tractoare agricole și tractoare forestiere (altele decât motocultoarele), cu roți, noi – Vehicule de teren, ușoare, cu patru roți, concepute să fie utilizate ca tractoare”

În această hotărâre, al cărei context factual a fost prezentat anterior⁵⁰, în contextul procedurii judiciare inițiate de KME cu privire la ITO, *Gerechtshof Amsterdam* (Curtea de Apel din Amsterdam, Țările de Jos) a solicitat Curții să se pronunțe cu privire la validitatea Regulamentului nr. 1051/2009 și, în cazul în care este necesar, cu privire la subpozițiile la care ar trebui clasificate vehiculele în cauză.

Părțile din litigiul principal și instanța de trimitere au susținut că, deși vehiculele vizate de Regulamentul nr. 1051/2009 și cele în discuție în speță nu sunt identice, ele sunt suficient de similare pentru ca acest regulament să fie aplicabil prin analogie. Cu toate acestea, instanța de trimitere a exprimat îndoieli cu privire la validitatea regulamentului menționat, din cauza lipsei unor echipamente specifice, precum prizele de putere, dispozitivele hidraulice de ridicare sau trolile.

Instanța de trimitere a arătat de asemenea că notele explicative referitoare la subpozițiile tarifare fac referire la echipamente specifice precum trolii pentru tractoarele forestiere, dar descriu tractoarele agricole ca fiind doar „în general” echipate cu dispozitive hidraulice de ridicare și cu prize de putere. Această observație a generat

⁵⁰ În ceea ce privește cadrul factual și juridic al litigiului, a se vedea secțiunea II.2.2, intitulată „Destinația produsului”.

întrebări cu privire la aplicabilitatea Regulamentului nr. 1051/2009 la vehiculele de teren similare, care ar putea fi clasificate ca tractoare agricole chiar dacă nu sunt echipate cu aceste dispozitive.

În această privință, Curtea amintește în special că atunci când o instanță națională are îndoieli cu privire la validitatea unui regulament de clasificare tarifară pe care trebuie să îl aplice prin analogie unor produse suficient de analoge cu cele vizate de acel regulament, este justificat ca acea instanță să adreseze Curții o cerere de decizie preliminară pentru aprecierea validității acestuia.

În concluzie, Curtea statuează că punctul 2 din anexa la Regulamentul nr. 1051/2009 este lipsit de validitate, în măsura în care vehiculul descris în cuprinsul acestuia este clasificat la subpoziția 8701 90 90 din NC⁵¹, iar nu la una dintre subpozițiile 8701 90 11-8701 90 39, care corespunde puterii motorului acestui vehicul.

Hotărârea din 15 decembrie 2016, LEK (C-700/15, [EU:C:2016:959](#))

„Trimitere preliminară – Nomenclatura combinată – Clasificarea mărfurilor – Suplimente alimentare care intră în sfera poziției tarifare 2106 – Principiu activ ca o componentă esențială – Clasificare eventuală în capitolul 30 din Nomenclatura combinată – Prezentare și comercializare a produselor ca medicamente”

În această cauză, al cărui cadru juridic a fost prezentat parțial anterior⁵², instanța de trimitere a solicitat, prin intermediul primei și al celei de a doua întrebări în esență să se stabilească dacă NC⁵³ trebuie interpretată în sensul că produse precum cele în discuție în litigiul principal, care au efecte benefice asupra sănătății în general și a căror componentă esențială este un principiu activ care se găsește în suplimente alimentare clasificate la poziția tarifară 2106 din NC, deși sunt prezentate de producător drept medicamente și sunt comercializate și vândute ca atare, pot fi clasificate la poziția 3004 din NC sau intră mai degrabă în sfera poziției 2106 din aceasta.

În acest context, Curtea abordează, printre altele, problema dacă Regulamentul nr. 1264/98 și Regulamentul de punere în aplicare nr. 727/2012, care clasifică anumite produse la poziția 2106 din NC, sunt aplicabile produselor în discuție în litigiul principal.

În primul rând, Curtea amintește că rezultă dintr-o jurisprudență constantă că un regulament de clasificare are aplicabilitate generală în sensul că nu se aplică unui anumit operator, ci ansamblului produselor identice cu cel care a fost examinat de Comitetul Codului vamal. Pentru a stabili, în cadrul interpretării unui regulament de clasificare, domeniul său de aplicare, trebuie să se țină seama, printre altele, de motivarea acestuia. În această privință, Curtea constată că produsele în discuție în litigiul

⁵¹ NC în versiunea rezultată din Regulamentul nr. 948/2009.

⁵² A se vedea rubrica I, intitulată „Considerații generale privind natura și întinderea atribuțiilor care revin instanței Uniunii, precum și criteriile de apreciere relevante”.

⁵³ NC care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 2658/87, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul nr. 1006/2011.

principal nu sunt identice cu cele vizate de aceste regulamente. Prin urmare, regulamentele menționate nu sunt direct aplicabile produselor în discuție în litigiul principal.

În al doilea rând, Curtea face trimitere la jurisprudența sa, potrivit căreia aplicarea prin analogie a unui regulament de clasificare, precum Regulamentul nr. 1264/98 și Regulamentul de punere în aplicare nr. 727/2012, în privința produselor analoge celor vizate de aceste regulamente favorizează o interpretare coerentă a NC, precum și egalitatea de tratament a operatorilor. În lumina acestei jurisprudențe, Curtea efectuează în continuare o comparație între caracteristicile și proprietățile obiective ale produselor vizate de regulamentele menționate și produsele în discuție în litigiul principal. Curtea concluzionează astfel că aceste produse au același principiu activ ca produsele clasificate de Regulamentul nr. 1264/98 și de Regulamentul de punere în aplicare nr. 727/2012 și că distincția între cele două constă numai în concentrația de microorganisme și în excipienții utilizați.

Pe baza acestor considerații, Curtea răspunde că produse precum cele în discuție în litigiul principal, care au efecte benefice asupra sănătății în general și a căror componentă esențială este un principiu activ care se găsește în suplimente alimentare clasificate la poziția tarifară 2106 din NC, deși sunt prezentate de producător drept medicamente și sunt comercializate și vândute ca atare, intră în sfera acestei poziții.

Hotărârea din 13 septembrie 2018, *Vision Research Europe* (C-372/17, [EU:C:2018:708](#))

„Trimitere preliminară – Tarifal vamal comun – Poziții tarifare – Clasificarea mărfurilor – Cameră care are o memorie volatilă, ceea ce implică faptul că imaginile înregistrate sunt șterse atunci când camera este oprită sau atunci când sunt captate noi imagini – Nomenclatura combinată – Subpozițiile 8525 80 19 și 8525 80 30 – Note explicative – Interpretare – Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 113/2014 – Interpretare – Validitate”

În această hotărâre, al cărei cadru factual a fost prezentat anterior⁵⁴, în ceea ce privește examinarea validității Regulamentului de punere în aplicare nr. 113/2014, Curtea arată, pe de o parte, că, potrivit unei jurisprudențe constante, un regulament de clasificare are aplicabilitate generală în sensul că nu se aplică unui anumit operator, ci ansamblului produselor identice cu cel care a fost examinat de Comitetul Codului vamal. Pentru a stabili, în cadrul interpretării unui regulament de clasificare, domeniul său de aplicare, trebuie să se țină seama printre altele de motivarea acestuia.

În continuare, Curtea stabilește că, din compararea caracteristicilor aparatelor descrise în Regulamentul de punere în aplicare nr. 113/2014 și a celor ale camerei în discuție în

⁵⁴ A se vedea rubrica II.1.4., intitulată „Regulile 4-6 – regulă implicită, regulă specială pentru anumite containere, regulă privind comparațiile între subpoziții”.

litigiul principal reiese că aceste aparate nu sunt identice și, prin urmare, că acest regulament nu este direct aplicabil camerei în litigiu.

Cu toate acestea, pe de altă parte, din jurisprudența constantă rezultă că, în cazul în care un regulament de clasificare nu este direct aplicabil unor produse care nu sunt identice, ci doar analoge produsului care face obiectul acestui regulament, acesta din urmă este aplicabil prin analogie unor asemenea produse. În această privință, este suficient ca produsele care trebuie clasificate și cele vizate de regulamentul de clasificare să fie suficient de similare.

Întrucât aparatele descrise de Regulamentul de punere în aplicare nr. 113/2014 sunt similare în ceea ce privește caracteristicile și proprietățile lor obiective camerei în discuție în litigiul principal, rezultă că Regulamentul de punere în aplicare nr. 113/2014 este aplicabil prin analogie camerei menționate. În consecință, trebuie analizată validitatea acestuia.

În această privință, Curtea arată că, în ceea ce privește aplicarea NC, Consiliul Uniunii Europene a conferit Comisiei, care acționează în cooperare cu experții vamali din statele membre, o vastă putere de apreciere pentru a preciza conținutul pozițiilor tarifare care sunt avute în vedere la clasificarea anumitor mărfuri. Cu toate acestea, competența Comisiei de a adopta măsuri menționate la articolul 9 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 2658/87, precum clasificarea mărfurilor, nu îi permite să modifice conținutul pozițiilor tarifare care au fost stabilite pe baza SA instituit prin Convenția privind SA și al cărei domeniu de aplicare Uniunea s-a angajat, în temeiul articolului 3 din aceasta din urmă, să nu îl modifice.

În speță, Curtea constată că Regulamentul de punere în aplicare nr. 113/2014 clasifică la subpoziția 8525 80 19 din NC „camerele ultrarapide”. Motivele care justifică clasificarea menționată se întemeiază pe constatarea că „[s]tocarea temporară în memoria volatilă nu este considerată înregistrare în cameră deoarece imaginile se pierd după oprirea camerei”. Or, astfel cum a explicat deja Curtea, capacitatea aparatelor fotografice digitale de a înregistra imagini statice pe o memorie internă constituie o caracteristică esențială a mărfurilor care se încadrează la subpoziția tarifară 8525 80 30 din NC, independent de aspectul dacă această capacitate de înregistrare este temporară sau permanentă.

Dat fiind că Regulamentul de punere în aplicare nr. 113/2014 exclude, contrar a ceea ce reiese din subpoziția 8525 80 30 din NC, aparatele care înregistrează temporar imagini pe o memorie volatilă de la această subpoziție și, în consecință, clasifică „camerele ultrarapide” la subpoziția 8525 80 19 din NC, Curtea concluzionează că acest regulament de punere în aplicare este incompatibil cu conținutul subpoziției 8525 80 30 din NC.

În consecință, prin adoptarea Regulamentului de punere în aplicare nr. 113/2014, Comisia a modificat, limitându-l, conținutul subpoziției 8525 80 30 din NC și a depășit competențele care i-au fost conferite prin articolul 9 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 2658/87.

Astfel, Curtea statuează că subpoziția 8525 80 30 din NC trebuie interpretată în sensul că se încadrează în aceasta o cameră precum camera în discuție în litigiul principal, care are capacitatea de a capta un număr mare de imagini fotografice pe secundă și de a le păstra în memoria sa internă volatilă, de unde sunt șterse atunci când camera este oprită, și că Regulamentul de punere în aplicare nr. 113/2014, în măsura în care este aplicabil prin analogie unor produse care au caracteristicile camerei menționate, nu este valid.

3. **Aviz de clasificare și informații tarifare obligatorii**

3.1. **Aviz de clasificare al OMV și al Comitetului Codului vamal**

Hotărârea din 19 noiembrie 1975 (Plenul), *Douaneagent der Nederlandse Spoorwegen* (38/75, [EU:C:1975:154](#))

„Duplicatoare xerografice”

La 28 aprilie 1971, reclamanta în litigiul principal a importat dintr-o țară terță un duplicator xerografic pentru reproducerea documentelor. Administrația vamală neerlandeză a clasificat acest aparat la poziția tarifară 90.07 A, „aparate fotografice”, din TVC⁵⁵ și i-a aplicat o taxă de 14 %. Această clasificare corespunde unei note complementare, introdusă în capitolul 90 din TVC prin Regulamentul nr. 1/71 (denumită în continuare „nota complementară în litigiu”), care, începând cu 1 ianuarie 1971, modifică TVC și are următorul cuprins: „se consideră că se încadrează de asemenea la subpoziția 90.07 A aparatele de reproducere automată a documentelor prin procedeu electrostatic, care cuprind un sistem optic de captare a imaginilor”. Această notă corespunde ea însăși unui aviz de clasificare emis în decembrie 1965 de Consiliul de Cooperare Vamală însărcinat cu supravegherea aplicării Convenției privind Nomenclatura pentru clasificarea mărfurilor în tarifele vamale, semnată la Bruxelles la 15 decembrie 1950 (denumită în continuare „Convenția privind Nomenclatura”) ⁵⁶.

Cu toate acestea, înainte de 1 ianuarie 1971, administrația vamală neerlandeză clasificase aparatul în cauză la poziția 84.54 B, „alte mașini și aparate de birou”, pentru a fi în conformitate cu două decizii ale Tarief commissie (Comisia pentru taxe) din 2 februarie 1970.

Întrucât taxa aplicabilă mărfurilor de la poziția 84.54 B fusese redusă la 7 % în cadrul negocierilor multilaterale ale Acordului General pentru Tarife și Comerț (GATT), reclamanta a considerat că nota complementară în litigiu, prin faptul că a „transferat”

⁵⁵ TVC care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 950/68, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 1/71.

⁵⁶ Convenția privind Nomenclatura pentru clasificarea mărfurilor în tarifele vamale, semnată la Bruxelles la 15 decembrie 1950.

marfa în litigiu de la o poziție consolidată la 7 %, la o poziție supusă unei taxe de 14 %, contravenea articolului II din acest acord. Întrucât contestația sa a fost respinsă, acesta a introdus o acțiune în fața Comisiei pentru taxe, care a decis să solicite Curții, printre altele, să stabilească dacă nota complementară în litigiu încalcă obligațiile care decurg din Convenția privind Nomenclatura – în special articolul II litera (b) punctul (ii) –, care interzice modificarea notelor capitolului și secțiunilor care ar putea altera domeniul de aplicare al capitolului, secțiunilor și pozițiilor din Nomenclatură.

Mai întâi, Curtea clarifică faptul că Uniunea se substituie statelor membre pentru angajamentele care rezultă din Convenția privind Nomenclatura și din convenția de la aceeași dată privind înființarea unui Consiliu de Cooperare Vamală⁵⁷ și, în consecință, este ținută de angajamentele menționate.

În această privință, Curtea constată că, printre angajamentele înscrise în prima dintre aceste convenții figurează, la articolul II litera b punctul ii, obligația părților contractante „de a nu aduce în notele capitolului sau secțiunilor nicio modificare susceptibilă să modifice domeniul de aplicare al capitolului, secțiunilor și pozițiilor care figurează în Nomenclatură”.

Pe de altă parte, avizele de clasificare emise de Consiliul de Cooperare Vamală nu sunt obligatorii pentru părțile contractante, ci constituie elemente de interpretare cu atât mai decisive cu cât provin de la o autoritate însărcinată de aceste părți să asigure uniformitatea în interpretarea și aplicarea NC. O astfel de interpretare, atunci când corespunde, în plus, practicii urmate în general de statele contractante, nu poate fi respinsă decât dacă se dovedește a fi inconciliabilă cu termenii dispoziției în cauză sau dacă depășește în mod vădit marja de apreciere acordată Consiliului de Cooperare Vamală.

În lumina acestor considerații, Curtea concluzionează că, având în vedere gradul de similitudine între procedeele fotografice și xerografice cu captare a imaginilor, nu pare că sunt îndeplinite condițiile care impun respingerea unui aviz de clasificare ca fiind incompatibil cu poziția în cauză. Prin urmare, nota complementară în litigiu nu este incompatibilă cu obligațiile care decurg din Convenția privind Nomenclatura.

Astfel, din aceste considerații rezultă că examinarea dosarului nu a relevat elemente de natură să afecteze validitatea notei complementare în litigiu.

Hotărârea din 10 noiembrie 2011, X și X BV (C-319/10 și C-320/10, [EU:C:2011:720](#))

„Tariful vamal comun – Nomenclatura combinată – Clasificare tarifară – Carne de pui dezosată, congelată și sărată – Validitatea și interpretarea Regulamentelor (CE) nr. 535/94, nr. 1832/2002, nr. 1871/2003, nr. 2344/2003 și nr. 1810/2004 – Nota complementară 7 la capitolul 2 din Nomenclatura combinată – Decizie a Organului de soluționare a litigiilor al OMC – Efecte juridice”

⁵⁷ Convenția pentru înființarea unui Consiliu de Cooperare Vamală, semnată la Bruxelles la 15 decembrie 1950.

În cauza în care s-a pronunțat această hotărâre, Curții i s-a solicitat să stabilească în special dacă, în cadrul interpretării sau aprecierii validității notei complementare din Regulamentul nr. 1810/2004⁵⁸, este posibil să se invoce decizia Organului de soluționare a litigiilor (denumit în continuare „OSL”) înființat în cadrul OMC, în măsura în care aceasta se referă la interpretarea termenului „sărat” menționat la poziția 0210, chiar dacă declarația în regimul vamal de punere în liberă circulație a fost efectuată înainte de adoptarea acestei decizii.

Litigiul principal viza clasificarea vamală a cărnii de pui congelate și dezosate, cu diferite niveluri de adaos de sare, între 0,6 % și 1 %. Reclamantele în litigiul principal susțineau că această carne ar trebui clasificată la subpoziția 0210 99 39 din NC, argumentând că adăugarea de sare, chiar și sub 1,2 %, alterează caracterul cărnii, o teză întemeiată pe deciziile OSL. Dimpotrivă, autoritățile vamale susțineau că mărfurile trebuiau clasificate la subpoziția 0207 14 10, întemeindu-se pe nota complementară în litigiu. Instanța de trimitere a subliniat importanța interpretării acestei note și a validității reglementărilor, precum și a impactului deciziilor OMC asupra soluționării litigiului.

În ceea ce privește, în primul rând, întrebarea dacă este posibil să se aprecieze validitatea notei complementare în litigiu în lumina deciziei OSL, Curtea amintește că acordurile OMC nu figurează, în principiu, printre normele în raport de care Curtea controlează legalitatea actelor instituțiilor Uniunii. Doar în ipoteza în care Uniunea a intenționat să îndeplinească o obligație specifică asumată în cadrul OMC sau, în speță, în cazul în care actul Uniunii face referire expresă la dispoziții precise ale acordurilor OMC, Curtea are competența de a verifica legalitatea actului în cauză în raport cu normele OMC.

În plus, un operator economic nu poate invoca în fața unei instanțe dintr-un stat membru faptul că o reglementare a Uniunii este incompatibilă cu anumite norme ale OMC, chiar dacă OSL a declarat respectiva reglementare ca fiind incompatibilă cu aceste norme. Mai mult, termenul rezonabil prevăzut în cadrul sistemului de soluționare a litigiilor instituit prin Acordurile OMC și acordat Uniunii pentru a se conforma acestei decizii a expirat.

Nici posibilitatea ca un operator economic să invoce în fața unei instanțe din Uniune incompatibilitatea unei reglementări a acesteia cu o decizie a OSL nu poate fi admisă. Astfel, recomandările sau deciziile OSL prin care se constată nerespectarea normelor OMC nu pot, în principiu și indiferent de întinderea juridică aferentă acestora, să fie în mod fundamental distinse de normele materiale care reflectă obligațiile asumate de un membru în cadrul OMC. Astfel, o recomandare sau o decizie a OSL care constată nerespectarea normelor menționate nu poate fi invocată, la fel cum nu pot fi invocate nici normele materiale cuprinse în acordurile OMC, în fața unei instanțe din Uniune

⁵⁸ NC care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 2658/87, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul nr. 1810/2004.

pentru a stabili dacă o reglementare a acesteia este incompatibilă cu această recomandare sau cu această decizie.

În speță, pe de o parte, potrivit Curții, nici din dosar, nici din considerentele regulamentelor în cauză nu reiese că, prin adoptarea acestor regulamente, Comisia a intenționat să pună în aplicare în ordinea juridică a Uniunii o obligație specifică asumată în cadrul OMC. Pe de altă parte, niciunul dintre aceste regulamente nu face trimitere expresă la dispoziții precise ale acordurilor OMC. În plus, decizia OSL este ulterioară faptelor din litigiul principal, iar termenul rezonabil pentru punerea sa în aplicare a expirat abia la 27 iunie 2006.

Din acestea rezultă că, în cadrul aprecierii validității notei complementare în litigiu care figurează în Regulamentul nr. 1810/2004, nu este în niciun caz posibil să se invoce decizia OSL în împrejurări precum cele din litigiul principal.

În al doilea rând, în ceea ce privește întrebarea dacă este posibilă interpretarea notei complementare în litigiu în lumina deciziei OSL, supremația acordurilor internaționale încheiate de Uniune față de actele de drept derivat ale Uniunii impune ca acestea din urmă să fie interpretate, în măsura posibilului, în conformitate cu acordurile respective. Astfel, Curtea a făcut deja trimitere la rapoartele unui grup special sau ale Organului de apel al OMC în susținerea interpretării anumitor dispoziții ale acordurilor OMC.

Cu toate acestea, chiar dacă nu este exclus ca o decizie a OSL să poată fi invocată, în anumite împrejurări, în scopul interpretării dreptului Uniunii, în speță, potrivit Curții, interpretarea deciziei OSL invocată de reclamantele din litigiul principal și de instanța de trimitere rezultă dintr-o lectură eronată a acesteia.

În acest context, Curtea concluzionează că, în împrejurările în care declarațiile în cadrul regimului vamal de punere în liberă circulație au fost efectuate înainte de 27 septembrie 2005, nu este posibil să se invoce decizia Organului de soluționare a litigiilor al OMC și cele două rapoarte ale grupului special de soluționare a litigiilor al OMC nici în cadrul interpretării notei complementare în litigiu din Regulamentul nr. 1810/2004, nici în cadrul aprecierii validității acestei note complementare.

3.2. Informații tarifare obligatorii

Hotărârea din 2 decembrie 2010, Schenker (C-199/09, [EU:C:2010:728](#))

„Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 – Dispoziții de aplicare a Codului vamal comunitar – Articolul 6 alineatul (2) – Cerere de informații tarifare obligatorii – Noțiunea de «un singur tip de mărfuri»”

În cauza în care s-a pronunțat această hotărâre, instanța de trimitere a adresat Curții o întrebare preliminară privind interpretarea articolului 6 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2454/93, potrivit căruia o cerere de ITO nu se poate referi decât la un singur tip de

mărfuri. Instanța de trimitere a întreat în special dacă această dispoziție trebuie interpretată în sensul că o cerere de ITO trebuie să se limiteze la o singură marfă și, în consecință, nu se poate referi la mărfuri diferite chiar dacă elementele de diferențiere dintre acestea sunt minime. Această întrebare preliminară echivalează cu a examina dacă panourile cu cristale lichide LCD, precum cele în discuție în litigiul principal, constituie „un singur tip de mărfuri” în sensul articolului 6 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2454/93.

Curtea observă de la bun început că respectivul Cod vamal și Regulamentul de aplicare a Codului vamal nu cuprind nicio definiție a noțiunii de „un singur tip de mărfuri” ce figurează la articolul 6 alineatul (2) din acest regulament. Prin urmare, în vederea interpretării acesteia, trebuie să se ia în considerare termenii, contextul și obiectivele dispoziției menționate.

În continuare, Curtea constată, în primul rând, că, potrivit modului de redactare a articolului 6 alineatul (2) menționat, care se referă la „un singur tip de mărfuri”, o cerere de ITO se poate referi la mărfuri diferite în măsura în care acestea sunt de același tip. Având în vedere semnificația uzuală a acestui din urmă termen, numai mărfurile care prezintă caracteristici similare pot constitui „un singur tip de mărfuri”.

În al doilea rând, pentru a determina elementele de diferențiere din cauza cărora nu se poate considera că anumite mărfuri care prezintă caracteristici similare aparțin unui singur tip de mărfuri, în sensul articolului 6 alineatul (2) din Regulamentul de aplicare a Codului vamal, Curtea amintește că sistemul ITO-urilor are ca obiectiv să confere securitate juridică operatorului economic în cazul în care există un dubiu cu privire la clasificarea tarifară a unor mărfuri. Astfel, ITO garantează titularului clasificarea mărfurilor într-o poziție tarifară precisă, ceea ce permite cunoașterea în avans a cuantumului taxelor datorate la îndeplinirea formalităților vamale pentru mărfurile respective.

Pe de altă parte, sistemul menționat facilitează funcționarea serviciilor vamale însele, întrucât clasificarea tarifară a mărfurilor care fac obiectul unor asemenea informații este determinată pentru orice declarație vamală viitoare referitoare la mărfurile în cauză în cursul validității informațiilor respective.

Având în vedere finalitatea urmărită de reglementarea în cauză, Curtea explică faptul că nu se poate considera că anumite mărfuri, chiar dacă au caracteristici similare, aparțin unui singur tip de mărfuri în sensul articolului 6 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2454/93 în cazul în care acestea sunt susceptibile să fie încadrate la poziții sau la subpoziții diferite din nomenclatura vamală. Astfel, includerea mai multor mărfuri care pot corespunde unor poziții sau subpoziții diferite în aceeași cerere de ITO, în afară de faptul că ar complica munca serviciilor vamale, ar prezenta un risc ridicat de eroare în aprecierea informațiilor furnizate în cerere și, în consecință, în determinarea clasificării mărfurilor menționate.

În aceste condiții, Curtea concluzionează că o cerere de ITO nu se poate referi la mărfuri diferite, chiar dacă acestea prezintă caracteristici similare, în cazul în care elementele de diferențiere existente între mărfurile respective pot avea vreo incidență asupra clasificării tarifare a acestora.

În consecință, Curtea statuează că articolul 6 alineatul (2) din Regulamentul de aplicare a Codului vamal trebuie interpretat în sensul că o cerere de ITO se poate referi la mărfuri diferite cu condiția ca acestea să aparțină unui singur tip de mărfuri. Numai în cazul mărfurilor care prezintă caracteristici similare și ale căror elemente de diferențiere sunt lipsite de orice relevanță în vederea clasificării lor tarifare se poate considera că acestea aparțin unui singur tip de mărfuri în sensul dispoziției menționate.

Hotărârea din 15 septembrie 2005, *Intermodal Transports* (C-495/03, [EU:C:2005:552](#))

„Tariful vamal comun – Poziții tarifare – Clasificare în Nomenclatura combinată – Poziția 8709 – Tractor «Magnum ET120 Terminal Tractor» – Articolul 234 CE – Obligația unei instanțe naționale de a adresa o întrebare preliminară – Condiții – Informații tarifare obligatorii emise în beneficiul unui terț de către autoritățile vamale ale unui alt stat membru cu privire la un vehicul similar”

Intermodal, o societate de drept neerlandez, a declarat autovehiculele în vederea punerii lor în liberă circulație, clasificându-le la poziția tarifară 8709 din NC.

În urma unei verificări, autoritățile vamale neerlandeze au considerat totuși că aceste vehicule se încadrează la subpoziția 8701 20 10 din NC. În consecință, acestea au adresat Intermodal o decizie de plată suplimentară. În sprijinul acțiunii pe care a introdus-o împotriva acestei decizii, Intermodal a prezentat printre altele o ITO emisă de autoritățile vamale finlandeze, care desemna o societate de drept finlandez ca titular și opera clasificarea vehiculelor similare la poziția 8709 din NC. Această acțiune a fost însă respinsă.

Intermodal a formulat recurs împotriva acestei decizii la instanța de trimitere. Deși a considerat că Intermodal nu putea invoca niciun drept în temeiul unei ITO a cărei titular nu este și care se referă la o altă marfă, această instanță a ridicat problema dacă, în împrejurări precum cele din litigiul principal, o instanță națională care consideră că o astfel de ITO emisă unui terț realizează o clasificare vădit eronată în raport cu NC nu este obligată să sesizeze Curtea cu o întrebare preliminară.

În aceste condiții, aceasta a solicitat Curții, în primul rând, să stabilească dacă o instanță națională sesizată cu un litigiu privind clasificarea unei mărfi în NC și în fața căreia se invocă o ITO referitoare la o marfă similară, emisă de autoritățile vamale ale unui alt stat membru către un terț față de litigiul respectiv, are obligația de a adresa Curții întrebări de interpretare în cazul în care consideră că respectiva ITO nu este conformă cu NC și intenționează să rețină o clasificare tarifară diferită de cea efectuată în această ITO.

Cu titlu introductiv, Curtea precizează că, potrivit articolului 12 din Regulamentul nr. 2913/92 de instituire a Codului vamal comunitar, o ITO creează drepturi numai în favoarea titularului său și numai cu privire la mărfurile descrise în aceasta.

Prin urmare, în cadrul unui litigiu pendinte în fața unei instanțe dintr-un stat membru, părțile nu dispun de niciun drept personal de a invoca o ITO referitoare la o marfă similară emisă unui terț de către autoritățile unui alt stat membru.

În aceste condiții, Curtea concluzionează că, atunci când, în cadrul unui litigiu privind clasificarea tarifară a unei mărfi determinate pendinte în fața unei instanțe naționale, este prezentată o ITO referitoare la o marfă similară emisă unui terț față de litigiul respectiv de către autoritățile vamale ale unui alt stat membru, iar instanța respectivă apreciază drept eronată clasificarea tarifară efectuată prin intermediul informației respective, aceste două ultime împrejurări nu pot avea ca efect, în cazul unei instanțe ale cărei decizii sunt supuse unei căi de atac în dreptul intern, să o oblige pe aceasta să adreseze Curții întrebări de interpretare.

În cazul unei instanțe ale cărei decizii nu sunt supuse vreunei căi de atac în dreptul intern, împrejurările menționate nu pot avea, în sine, ca efect automat obligarea acesteia să adreseze Curții întrebări de interpretare. O astfel de instanță este însă obligată, atunci când în fața sa se ridică o problemă de drept al Uniunii, să respecte obligația sa de sesizare, cu excepția cazului în care a constatat că problema ridicată nu este relevantă sau că dispoziția de drept al Uniunii în cauză a făcut deja obiectul unei interpretări din partea Curții sau că aplicarea corectă a dreptului Uniunii este atât de evidentă încât nu lasă loc niciunei îndoieli rezonabile. Existența unei asemenea eventualități trebuie să fie evaluată în funcție de caracteristicile proprii dreptului Uniunii, de dificultățile deosebite pe care le prezintă interpretarea sa și de riscul unor divergențe de jurisprudență în cadrul Uniunii.

În această privință, existența unei ITO emise de autoritățile unui alt stat membru trebuie să determine instanța respectivă să fie deosebit de atentă în aprecierea sa cu privire la o eventuală lipsă a îndoielii rezonabile cu privire la aplicarea corectă a NC⁵⁹, ținând seama în special de cele trei elemente de evaluare menționate mai sus.

În al doilea rând, instanța de trimitere a solicitat Curții să stabilească dacă poziția 8709 din NC trebuie interpretată în sensul că un vehicul care prezintă caracteristicile celui în discuție în cauza principală se încadrează la această poziție.

În această privință, Curtea observă că modul de redactare a poziției 8709 din NC operează o distincție între două categorii de vehicule, ambele definite în funcție, printre altele, de unele dintre caracteristicile lor fizice și/sau de utilizările care pot fi efectuate. În plus, acest mod de redactare atribuie o importanță decisivă faptului că vehiculele în cauză trebuie să fie de tipul celor utilizate pentru tracțiune în gări și în special, după cum

⁵⁹ NC care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 2658/87, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul nr. 2261/98.

reiese din anumite versiuni lingvistice, pe peroane. Un astfel de criteriu se referă la caracteristicile obiective ale căruciorului, care trebuie să fie de așa natură încât acesta să fie în mod natural adecvat pentru utilizarea în gări, în special pe peroane, și să fie identic sau similar cu vehiculele care sunt efectiv utilizate în astfel de locuri.

Potrivit Curții, din caracteristicile vehiculelor în discuție în litigiul principal rezultă că acestea nu sunt în mod evident similare cu vehiculele utilizate efectiv pentru tracțiune în gări, în special pe peroane, și nici nu sunt, prin natura lor, adecvate pentru o astfel de utilizare. În consecință, astfel de vehicule nu pot intra în domeniul de aplicare al poziției 8709.

În aceste condiții, Curtea declară că poziția 8709 din NC nu acoperă un vehicul echipat cu un motor diesel cu o putere de 132 kW la 2 500 de rotații pe minut, precum și cu o transmisie automată cu patru trepte de viteză înainte și cu o treaptă de viteză pentru mersul înapoi, prevăzut cu o cabină închisă, precum și cu un panou ridicător care permite o înălțime de ridicare de 60 cm, care are o capacitate de încărcare de 32 000 kg și o rază de virare foarte scurtă și este conceput pentru a asigura deplasarea semiremorcilor pe terenuri și în clădiri industriale. Astfel, un asemenea vehicul nu constituie nici un cărucior automobil utilizat pentru transportul mărfurilor, nici un cărucior de sarcină de tipul celor utilizate în gări, în sensul acestei poziții.

Hotărârea din 7 aprilie 2011, Sony Supply Chain Solutions (Europe) (C-153/10, [EU:C:2011:224](#))

„Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 – Codul vamal comunitar – Articolul 12 alineatele (2) și (5), articolul 217 alineatul (1) și articolul 243 – Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 – Dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 – Articolele 10 și 11 – Clasificarea mărfurilor – Informații tarifare obligatorii – Invocarea de către un alt operator decât titularul pentru aceeași marfă – Instrucțiuni ale administrației naționale a vămilelor – Încredere legitimă”

Sony Supply Chain Solutions (Europe) BV (denumită în continuare „SLE”) a introdus o acțiune împotriva unei cereri de plată a taxelor vamale de către autoritățile vamale neerlandeze referitoare la importul de aparate de jocuri, printre care figurează consola denumită Playstation 2 Computer Entertainment System (denumită în continuare „PS 2”). În cadrul acestei acțiuni, SLE se întemeiază pe o procedură între Sony Computer Entertainment Europe Ltd. (denumită în continuare „SCEE”), care face parte din același grup de societăți, pe de o parte, și autoritățile vamale din Regatul Unit, pe de altă parte. La 19 octombrie 2000, ele au emis pentru SCEE o ITO privind PS 2, prin care aceasta era clasificată la subpoziția tarifară 9504 10 00 din NC⁶⁰.

În acest context, instanța de trimitere solicită Curții să stabilească în special dacă Regulamentul nr. 2913/92 de instituire a Codului vamal comunitar, astfel cum a fost

⁶⁰ NC care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 2658/87, în redactarea care rezultă din Regulamentul nr. 2204/1999 și, respectiv, din Regulamentul nr. 2263/2000.

modificat prin Regulamentul nr. 82/97, precum și Regulamentul nr. 2454/93, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 12/97 (denumit în continuare „regulamentul de aplicare”), trebuie interpretate în sensul că declarantul vamal, care întocmește declarații vamale în nume propriu și pe seama sa, poate invoca o ITO al cărei titular nu este el însuși, ci o societate afiliată la cererea căreia a efectuat aceste declarații.

Cu titlu introductiv, Curtea amintește că o ITO are ca obiectiv să ofere securitate juridică operatorului economic în cazul în care există un dubiu cu privire la clasificarea tarifară a unor mărfuri în nomenclatura vamală existentă, protejându-l astfel față de orice modificare ulterioară a poziției adoptate de autoritățile vamale cu privire la clasificarea acestei mărfi.

În continuare, Curtea arată că rezultă din dispozițiile coroborate ale articolului 12 alineatul (2) din Codul vamal și ale articolelor 10 și 11 din regulamentul de aplicare că o ITO nu poate fi invocată decât de titularul său față de autoritățile vamale care au emis-o și față de cele din celelalte state membre. În această privință, Curtea a hotărât că o ITO creează drepturi numai în beneficiul titularului său. Cu toate acestea, din articolele 5 și 64 din Codul vamal rezultă că regula potrivit căreia o ITO nu poate fi invocată decât de titularul său nu interzice acestuia din urmă să efectueze declarația vamală prin intermediul unui terț. Astfel, acest cod reglementează în mod exhaustiv dreptul de reprezentare în vamă.

Or, atât din decizia de trimitere, cât și din observațiile prezentate Curții de SLE reieșea că aceasta din urmă nu acționase în calitate de reprezentant al SCEE. Prin urmare, aceasta nu putea invoca în fața autorităților vamale neerlandeze o ITO a cărei titular era SCEE. Simplul fapt că SCEE și SLE făceau parte din același grup de societăți sau că a doua era reprezentanta fiscală a primei în Țările de Jos nu a conferit SLE calitatea de reprezentant, în sensul articolului 5 din Codul vamal.

Având în vedere aceste considerații, Curtea statuează că articolul 12 alineatul (2) din Codul vamal, precum și articolele 10 și 11 din regulamentul de aplicare trebuie interpretate în sensul că declarantul vamal care întocmește declarațiile vamale în nume propriu și pe seama sa nu poate invoca o ITO al cărei titular nu este el însuși, ci o societate afiliată, la cererea căreia a efectuat aceste declarații.

Printr-o altă întrebare, instanța de trimitere a solicitat Curții să stabilească dacă, în cadrul unei proceduri privind perceperea de taxe vamale, o parte interesată poate contesta această percepere prin prezentarea unei ITO emise, pentru aceleași mărfuri, într-un alt stat membru. Instanța de trimitere a solicitat, în plus, să se stabilească dacă se impune luarea în considerare a acestei ITO în cazul în care, la momentul importului, validitatea acesteia se afla sub semnul întrebării și aceasta nu a fost modificată în cele din urmă decât ulterior acestui import.

În această privință, Curtea clarifică mai întâi că, în temeiul articolului 12 alineatul (2) din Codul vamal și al articolului 11 din regulamentul de aplicare, o ITO este obligatorie pentru autoritățile vamale doar atunci când este invocată de titularul său sau de

reprezentantul acestuia. În afara acestei ipoteze, instanța, sesizată în temeiul articolului 243 alineatul (2) din Codul vamal și în fața căreia este prezentată o ITO, nu poate conferi acestei ITO efectele juridice care îi corespund. Totuși, o ITO poate fi invocată cu titlu de probă de o altă persoană decât titularul său. Astfel, în lipsa unei reglementări a Uniunii privind noțiunea de probă, toate mijloacele de probă pe care dispozițiile de drept procesual ale statelor membre le admit în proceduri similare celei prevăzute la articolul 243 din Codul vamal sunt, în principiu, admisibile.

Pe de altă parte, Curtea amintește jurisprudența sa potrivit căreia împrejurarea că autoritățile vamale dintr-un alt stat membru au emis unui terț față de litigiul cu care este sesizată o instanță națională ale cărei decizii nu sunt supuse unei căi de atac în dreptul intern o ITO pentru o anumită marfă, care pare să reflecte o interpretare diferită a pozițiilor din NC decât cea pe care instanța amintită consideră că trebuie să o rețină cu privire la un produs similar în discuție în litigiul menționat, trebuie, desigur, să determine această instanță să fie deosebit de atentă în aprecierea privind o eventuală lipsă a oricărei îndoieli rezonabile referitoare la aplicarea corectă a NC.

Curtea deduce din această jurisprudență că o ITO emisă unui terț poate fi luată în considerare ca probă de o instanță sesizată cu un litigiu privind clasificarea vamală a unei mărfi și plata ulterioară a taxelor vamale.

În lumina acestor considerații, Curtea concluzionează că articolul 12 alineatele (2) și (5) și articolul 217 alineatul (1) din Codul vamal, precum și articolul 11 din regulamentul de aplicare coroborate cu articolul 243 din Codul vamal trebuie interpretate în sensul că, în cadrul unei proceduri privind perceperea de taxe vamale, o parte interesată poate contesta această percepere prin prezentarea, cu titlu de probă, a unei ITO emise pentru aceleași mărfuri într-un alt stat membru, fără ca această ITO să poată produce efectele juridice care îi corespund. Totuși, este de competența instanței naționale să determine dacă normele procedurale relevante ale statului membru vizat prevăd posibilitatea de a prezenta astfel de mijloace de probă.

În plus, instanța de trimitere a solicitat să se stabilească dacă Codul vamal și regulamentul de aplicare trebuie interpretate în sensul că o instrucțiune națională care recunoaște autorităților naționale posibilitatea de a se referi, în vederea clasificării tarifare a unor mărfuri declarate, la o ITO emisă unui terț pentru aceleași mărfuri a putut crea pentru importatori o încredere legitimă privind posibilitatea de a se întemeia pe această instrucțiune.

Cu titlu introductiv, Curtea precizează că, potrivit deciziei de trimitere, la momentul importurilor în discuție în litigiul principal, manualul vamal olandez prevedea că „numai un titular poate invoca o ITO [și că,] în orice caz, este necesar ca mărfurile prezentate să corespundă din toate punctele de vedere cu descrierea mărfurilor din ITO. Dacă un importator se referă la o ITO în vigoare al cărei titular nu este el însuși, dar întocmește o declarație privind exact aceleași mărfuri precum cele descrise în ITO, clasificarea trebuie să corespundă celei acordate în ITO”.

În această privință, Curtea face trimitere la jurisprudența sa, potrivit căreia principiul protecției încrederii legitime nu poate fi invocat împotriva unei dispoziții precise a unui text de drept al Uniunii și comportamentul unei autorități naționale însărcinate cu aplicarea dreptului Uniunii, care este contrar acestuia din urmă, nu poate crea pentru un operator economic o încredere legitimă privind posibilitatea de a beneficia de un tratament contrar dreptului Uniunii.

Or, articolul 12 din Codul vamal reglementează cu precizie condițiile de emitere, valoarea juridică, precum și durata de valabilitate a ITO. Pe de altă parte, articolul 10 alineatul (1) din regulamentul de aplicare enunță cu claritate că ITO nu pot fi invocate decât de titularul lor sau de reprezentantul care acționează pe seama acestui titular.

Rezultă că, conferind unei ITO aceeași valoare juridică indiferent dacă aceasta era invocată de un terț sau de titularul său, autoritățile vamale neerlandeze însărcinate cu aplicarea dreptului Uniunii au avut un comportament contrar dreptului Uniunii.

În consecință, Curtea răspunde că articolul 12 din Codul vamal și articolul 10 alineatul (1) din regulamentul de aplicare trebuie interpretate în sensul că o instrucțiune națională care recunoaște autorităților naționale posibilitatea de a se referi, în vederea clasificării tarifare a unor mărfuri declarate, la o ITO emisă unui terț pentru aceleași mărfuri nu a putut crea, pentru importatori, o încredere legitimă privind posibilitatea de a se întemeia pe această instrucțiune.

Hotărârea din 14 aprilie 2011, *British Sky Broadcasting Group și Pace* (C-288/09 și C-289/09, [EU:C:2011:248](#))

„Tariful vamal comun – Clasificare tarifară – Nomenclatura combinată – Receptoare și decodare de televiziune digitală prin satelit având o funcție de înregistrare – Codul vamal comunitar – Articolul 12 alineatul (5) litera (a) punctul (i) și alineatul (6) – Valabilitate în timp a unei informații tarifare obligatorii”

În această hotărâre, ale cărei elemente ale cadrului juridic au fost prezentate anterior⁶¹, i s-a solicitat Curții să răspundă la întrebarea dacă o ITO care nu mai este conformă cu NC din cauza intrării în vigoare a unei modificări a legii, a încetat sau nu a încetat să fie valabilă după data acestei intrări în vigoare.

În litigiul principal din cea de a doua cauză conexată, *Pace*, o societate cu sediul în Regatul Unit, era producător și importator de module dotate cu o funcție de comunicație și prevăzute cu unități de memorie cu hard-disk (denumite în continuare „modulele STB-HDD”), destinate furnizorilor de servicii de televiziune cu plată. *Pace* a importat respectivele module în Regatul Unit, în special modelul TDS 470NB SD PVR (denumit și „modulul Sky+”), fabricat pentru Sky și denumit de aceasta „modelul DRX 280”.

⁶¹ A se vedea rubrica II.2.2., intitulată „Destinația produsului”. Această hotărâre este de asemenea prezentată la rubrica III.1.2. „Note explicative ale Comisiei”.

La 8 aprilie 2005, Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs (denumiți în continuare „Commissioners”) au emis pentru Pace o ITO care clasifica modulul Sky+ la subpoziția 8528 12 91 din NC, astfel cum rezulta aceasta din Regulamentul nr. 1810/2004. Ca urmare a intrării în vigoare a Regulamentului nr. 1549/2006 la 1 ianuarie 2007, această subpoziție a devenit subpoziția 8528 71 13. Diferențele minore care există între diferitele module STB-HDD, pe planul descrierii tehnice sau a descrierii produselor, nu afectează clasificarea acestora.

Prin scrisorile din 4 decembrie 2006 și 29 ianuarie 2007, Commissioners au informat Pace cu privire la faptul că, „începând cu 1 ianuarie 2007, codurile NC vor fi modificate în mod considerabil” și că, „[d]in cauza modificărilor codurilor, ITO [din 8 aprilie 2005] va fi retrasă cu efect de la 31 decembrie 2006”.

Printr-o scrisoare din 8 august 2008, Commissioners au confirmat că modelul modulelor STB-HDD TDS 460, care este de două tipuri, respectiv TDS 460NV și TDS 460NS, se încadra de asemenea în ITO din 8 aprilie 2005, atât timp cât aceasta rămânea valabilă. Printr-o altă scrisoare, aceștia au confirmat că, în temeiul articolului 12 alineatul (5) litera (a) punctul (i) din Codul vamal, ITO din 8 aprilie 2005 încetase să fie valabilă la 1 ianuarie 2007 din cauza modificărilor codurilor determinate de modificarea SA și de actualizarea anuală a tarifelor vamale.

La 17 noiembrie 2008, Commissioners au solicitat Pace plata *a posteriori* a taxelor vamale privind toate modulele STB-HDD, inclusiv modulul Sky+, importate între luna ianuarie 2007 și luna aprilie 2008. Această cerere a fost formulată din cauza unei clasificări a modulelor STB-HDD la o poziție incorectă din NC, și anume la subpoziția 8528 71 13, în timp ce, potrivit Commissioners, aceste produse trebuiau să fie clasificate la subpoziția 8521 90 00.

După ce a solicitat fără succes reexaminarea deciziei adoptate de Commissioners, Pace a introdus o acțiune împotriva acestei decizii, susținând că ITO privind modulele în cauză rămânea valabilă pentru o perioadă de șase luni după intrarea în vigoare a Regulamentului nr. 1549/2006 și că articolul 12 alineatul (5) litera (a) punctul (i) din Codul vamal trebuie să fie interpretat în sensul că acest regulament nu este un „regulament” în scopul aplicării acestei dispoziții.

În aceste împrejurări, instanța de trimitere a hotărât să solicite Curții, printre altele, să stabilească dacă articolul 12 alineatul (5) litera (a) punctul (i) din Codul vamal trebuie interpretat în sensul că Regulamentul nr. 1549/2006 trebuie să fie considerat un regulament în sensul acestei dispoziții. Această instanță a solicitat, mai precis, să se stabilească dacă o ITO care nu mai era conformă NC din cauza intrării în vigoare a Regulamentului nr. 1549/2006 a încetat sau nu să fie valabilă după data acestei intrări în vigoare.

Mai întâi, Curtea citează textul articolului 12 alineatul (5) litera (a) punctul (i) din Codul vamal, potrivit căruia o ITO încetează să mai fie valabilă, în cazul informațiilor tarifare, atunci când se adoptă un regulament și informațiile nu mai sunt conforme cu dispozițiile

de drept astfel stabilite. Curtea clarifică faptul că acest articol vizează nu numai regulamentele care, precum Regulamentul nr. 1549/2006, sunt adoptate în temeiul articolului 12 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2658/87, ci și orice regulament care afectează sau determină clasificarea mărfurilor în NC.

În continuare, Curtea constată că, începând de la 1 ianuarie 2007, anexa I la Regulamentul nr. 2658/87, în care figurează NC, a fost înlocuită cu textul care figurează în anexa la Regulamentul nr. 1549/2006, după cum rezultă din articolul 1 din acest ultim regulament. Astfel, considerentul (4) al Regulamentului nr. 1549/2006 precizează că, în conformitate cu dispozițiile articolului 12 din Regulamentul nr. 2658/87, anexa I la acest regulament trebuie să se înlocuiască, cu efect de la 1 ianuarie 2007, cu o versiune completă a NC.

În sfârșit, Curtea arată că textul NC cuprins în anexa la Regulamentul nr. 1549/2006 nu mai menționează subpoziția 8528 12 91. Din aceste elemente rezultă că o ITO care clasifica o marfă la această subpoziție nu mai era conformă cu NC și încetase, așadar, în mod automat, să fie valabilă în materie tarifară începând cu 1 ianuarie 2007, potrivit dispozițiilor articolului 12 alineatul (5) litera (a) punctul (i) din Codul vamal.

Având în vedere aceste considerații, Curtea statuează că articolul 12 alineatul (5) litera (a) punctul (i) din Codul vamal trebuie interpretat în sensul că Regulamentul nr. 1549/2006 trebuie să fie considerat un regulament în sensul acestei dispoziții. În consecință, ITO care nu mai era conformă cu NC din cauza intrării în vigoare a Regulamentului nr. 1549/2006 a încetat să fie valabilă, în materie tarifară, după data acestei intrări în vigoare.

4. Alte acte juridice obligatorii

Hotărârea din 22 februarie 2018, SAKSA (C-185/17, [EU:C:2018:108](#))

„Trimitere preliminară – Tarifal vamal comun – Clasificarea mărfurilor – Standardul european armonizat EN 590:2013 – Subpoziția 2710 19 43 din Nomenclatura combinată – Criterii pertinente în vederea clasificării unei mărfi drept motorină”

În anul 2015, SAKSA, o societate de drept bulgar, a declarat ulei mineral la Biroul Vamal al Portului Varna la subpoziția tarifară 2710 19 43 din NC, în vederea obținerii punerii sale în liberă circulație.

Serviciul vamal Varna a trimis laboratorului vamal regional două mostre din marfa declarată, în scopul determinării naturii acesteia și pentru a stabili clasificarea sa tarifară. Indicatorii de distilare și alți indicatori determinați ar fi arătat că mostra analizată prezenta caracteristicile „uleiurilor medii” în conformitate cu nota complementară 2 litera (c) din capitolul 27 din NC.

Astfel, serviciul vamal a considerat că marfa ar fi trebuit clasificată la subpoziția 2710 19 25 din NC, supusă unor taxe vamale de 4,7 % în raport cu țările terțe. În consecință, directorul vămii Varna a rectificat codul tarifar și a solicitat plata suplimentară a taxelor vamale și a taxei pe valoarea adăugată.

În plus, serviciul vamal a considerat că se impune angajarea răspunderii administrative a SAKSA. În consecință, directorul vămii Varna i-a aplicat o sancțiune pecuniară.

SAKSA a introdus o acțiune împotriva acestei sancțiuni la Varnenski Rayonen sad (Tribunalul de Raion Varna, Bulgaria), care, prin decizia din 20 octombrie 2016, a anulat această sancțiune întrucât a constatat că uleiul mineral în litigiu corespundea definiției unui carburant pentru motor diesel, destinat climatelor arctice sau condițiilor de ierni aspre, clasa 4, ale cărei caracteristici sunt determinate prin standardul „EN 590:2014”.

În aceste condiții, instanța de trimitere, sesizată cu un recurs împotriva acestei din urmă decizii de către serviciul vamal, a solicitat Curții să stabilească dacă un ulei mineral poate fi clasificat drept motorină la subpoziția 2710 19 43 din NC⁶², atunci când aceasta îndeplinește cerințele prevăzute în standardul EN 590:2013⁶³ privind motorina destinată climatelor arctice sau cu ierni aspre.

Mai întâi, Curtea arată că subpoziția 2710 19 43 din NC, al cărei mod de redactare vizează motorina cu un conținut de sulf de maximum 0,001 % în greutate, face parte din poziția 2710 din NC, care vizează uleiurile din petrol sau uleiurile din minerale bituminoase, altele decât uleiurile brute. Pentru aplicarea acestei poziții, nota complementară 2 din capitolul 27 din NC definește la litera (e) noțiunea de „motorină”.

În această privință, reiese din modul de redactare a acestei litere (e) coroborată cu litera (d) din această notă complementară că sunt considerate drept „motorină” în special uleiurile și preparatele care distilează, în volum, inclusiv pierderile, în proporție de sub 65 % la 250 °Celsius și în proporție de minimum 85 % la 350 °Celsius, în conformitate cu metoda ISO 3405. Prin urmare, în scopul clasificării tarifare a unei mărfi drept motorină, singurul element determinant în cadrul poziției 2710 din NC este proporția de distilare la temperaturile indicate, în conformitate cu metoda ISO 3405.

În consecință, Curtea constată că, din moment ce uleiul mineral în cauză distilează, în conformitate cu metoda ISO 3405, în proporție de peste 65 % la 250 °Celsius, acesta nu este acoperit de definiția „motorinei”, în conformitate cu nota complementară 2 litera (e) din capitolul 27 din NC, și nu poate fi clasificat în subpozițiile aferente produselor care sunt acoperite de această definiție.

Pe de altă parte, trimiterea la nota g din tabelul 3 din standardul EN 590: 2013, potrivit căreia definiția motorinei dată în NC „este posibil [...] să nu se aplice claselor definite pentru climatele arctice sau cu ierni aspre”, este lipsită de efecte în această privință,

⁶² NC care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 2658/87, în versiunea care rezultă din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1101/2014.

⁶³ Standardul armonizat EN 590, în versiunea din luna septembrie 2013, aplicabilă litigiului principal, intitulată „Carburanți pentru automobile. Carburant pentru motoare diesel (motorină). Cerințe și metode de testare”.

acest standard nefiind adoptat de un organ al Uniunii, ci de CEN, un organism de drept privat. Astfel, acest standard a fost elaborat de CEN în temeiul mandatului M 394, acordat de Comisie la 13 noiembrie 2006, care a actualizat ulterior, prin Directiva 2014/77, trimiterea la acest standard în nota 1 din anexa II la Directiva 98/70.

Desigur, se poate deduce din jurisprudența Curții că un standard armonizat, elaborat de un organism de drept privat, poate fi considerat ca făcând parte din ordinea juridică a Uniunii atunci când acest standard a fost conceput la inițiativa și sub îndrumarea, precum și sub controlul Comisiei și produce efecte juridice obligatorii ulterior publicării referințelor sale în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*. Cu toate acestea, potrivit Curții, dat fiind că nota g din tabelul 3 din standardul EN 590:2013 nu prezintă o metodă de testare, ea nu poate fi considerată ca făcând parte din dreptul Uniunii și este lipsită de relevanță în raport cu stabilirea clasificării tarifare a mărfurilor.

În acest context, Curtea răspunde că un ulei mineral nu poate, ca urmare a caracteristicilor sale privind distilarea, să fie clasificat drept motorină la subpoziția 2710 19 43 din NC nici chiar în cazul în care acest ulei îndeplinește cerințele vizate în standardul EN 590:2013 referitoare la motorina destinată climatelor arctice sau cu ierni aspre.

CURTEA DE JUSTIȚIE
A UNIUNII EUROPENE

Direcția cercetare și documentare

Decembrie 2025